

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA POCZT I TELEGRAFÓW

Nr. 24. | **Warszawa, dnia 1 grudnia 1932 r.** | **Rok XIV.**

TREŚĆ: **Ustawy i rozporządzenia:**

169. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. wydane: co do §§ 40, 104 i 110 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych; co do §§ 52, 57—76, 81—83, 98, 99, 102 i 111 w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości; co do §§ 101—103 oraz 105—109 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych; co do §§ 115 i 185 w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu; co §§ 131 i 132 w porozumieniu z Ministrem Komunikacji; co do §§ 137 i 138 w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej; co do §§ 173, 181 i 189 w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych; co do §§ 24, 177, 178 i 180 w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów — zawierające przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych.

USTAWY I ROZPORZĄDZENIA.

169.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 października 1932 r.

wydane: co do §§ 40, 104 i 110 w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych; co do §§ 52, 57 — 76, 81 — 83, 98, 99, 102 i 111 w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości; co do §§ 101—103 oraz 105—109 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych; co do §§ 115 i 185 w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu; co do §§ 131 i 132 w porozumieniu z Ministrem Komunikacji; co do §§ 137 i 138 w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej; co do §§ 173, 181 i 189 w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych; co do §§ 24, 177, 178 i 180 w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów — zawierające przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych. [*])

Na podstawie art. 67 i 176 (ustępu drugiego) ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) oraz art. 3, 5 i 6 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 340) zarządza się co następuje:

Objaśnienia wstępne.

§ 1. Artykuły, powołane w niniejszem rozporządzeniu bez określenia, oznaczają postanowienia ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413 i Nr. 65, poz. 613).

Paragrafy, powołane w niniejszem rozporządzeniu bez określenia, oznaczają przepisy niniejszego rozporządzenia.

CZĘŚĆ PIERWSZA.

Postanowienia ogólne.

Do art. 3. [1])

§ 2. Jeżeli osoba, przedstawiająca sądowi, notarjuszowi lub innemu urzędowi państwowemu pismo, podlegające opłacie stemplowej, ale nieopłacone, usprawiedliwia nieuiszczenie tem, że przedstawione pismo jest

[*]) Dz. U. R. P. Nr. 99 z dnia 14 listopada 1932 r., poz. 842.

[1]) Przepis przejściowy w § 193.

wtóropisem, to celem usunięcia wątpliwości powinna udowodnić, że uiszczono opłatę od pisma pierwszego (art. 27, punkt 2 oraz art. 35, ustęp drugi; § 3).

To samo tyczy się odpisów i tłumaczeń, zaopatrzonych w zaświadczenie zgodności z pierwopisem przez osobę, która podpisała pierwopis (art. 3, punkt a) lub przedstawionych przez osobę, obowiązaną do uiszczenia opłaty od pierwopisu albo przez jej ustawowego zastępcę lub pełnomocnika (art. 3, punkt b) — jeżeli te odpisy lub tłumaczenia nie są zaopatrzone w dowód uiszczenia opłaty.

W razie nieudowodnienia: notarjusz, mający siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, postąpi w sposób wskazany w art. 27 (punkcie 2) i w art. 28 (ustępach: drugim i trzecim); notarjusz zaś, mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, jak również sąd lub inny urząd państwowy (na całym obszarze Państwa) zawiadomi urząd skarbowy (art. 35 ustawy oraz § 78 niniejszego rozporządzenia). Urząd skarbowy wymierzy na podstawie takiego zawiadomienia opłatę od pisma pierwszego (art. 33, punkt 3) oraz — o ile zachodzą warunki, wymienione w art. 42 — podwyżkę stemplową.

Odroczenie płatności (art. 22 i 177) ma przy stosowaniu art. 3 znaczenie takie samo, jak uiszczenie opłaty.

§ 3. Za dowód uiszczenia opłaty (§ 2) uważa się przedewszystkiem przedstawienie pierwopisu. Można też uiszczenie opłaty udowodnić w inny sposób np. zaświadczeniem notarjalnem, sądowem i t. p.

Celem uprzedniego zapewnienia sobie dowodu uiszczenia opłaty można też przedstawić urzędowi skarbowemu (§ 16) pismo pierwsze wraz z wtóropisami, względnie odpisami. Urząd skarbowy — jeżeli stwierdzi, że pismo pierwsze jest zaopatrzone w dowód uiszczenia opłaty oraz że opłatę uiszczono w należnej wysokości — umieści na każdym wtóropisie oraz na każdym odpisie odpowiednie poświadczenie. Wykonania powyższej czynności urzędowej można zażądać od urzędu skarbowego bądź zapomocą podania bądź ustnie; podanie jest wolne od opłaty stemplowej (art. 142, punkt 26). Poświadczenie podlega zasadniczo opłacie stemplowej w wysokości 5 zł (art. 154); opłata od poświadczenia nie może jednak wynosić więcej niż opłata od pierwopisu.

Do art. 4.

§ 4. Postanowienia ulgowe, zawarte w ustępie drugim art. 4 (w punkcie „a" lub w punkcie „b") stosuje się tylko pod warunkiem, że sporządzono pismo, stwierdzające pierwotny stosunek prawny i że opłata, należna od tego pisma, została bądź uiszczona bądź odroczona na mocy art. 22 lub 177. Co do udowodnienia tego warunku obowiązują zasady podane w §§ 2 i 3.

§ 5. Postanowienie, zawarte w art. 4 — w ustępie drugim, w punkcie b), — tyczy się w szczególności pism, stwierdzających: 1) zmianę terminu płatności długu (prolongacji pożyczki, resztującej ceny sprzedaży i t. p.), 2) obniżenie lub podwyższenie stopy procentowej, 3) zmianę miejsca, w którem zobowiązanie ma być wykonane.

Pisma wyżej wymienione — w razie istnienia warunków, określonych w § 4:

a) podlegają opłacie, przewidzianej w art. 139, gdy zostały sporządzone albo uwierzytelnione sądownie lub notarjalnie albo zgłoszone do rejestracji (art. 1531 prawa cywilnego rosyjskiego, tom X, część I Zb. pr. ces. ros. wyd. z 1914 r.; art. 146 i 147 rosyjskiej ustawy notarjalnej);
b) w innych wypadkach są wolne od opłaty.

§ 6. Do pisma, stwierdzającego umowę o przedłużenie stosunku prawnego, który gaśnie na skutek upływu czasu — np. do przedłużenia umowy o wydobywanie ciał kopalnych (art. 64), umowy o dostawę (art. 66, punkt 1; art. 67, punkt 1), dzierżawy lub najmu (art. 88), umowy o świadczenie usług (art. 90), umowy składu (art. 95), — nie stosuje się art. 4. Pismo takie podlega opłacie według zasad, tyczących się umowy pierwotnej; wyjątek stanowi przedłużenie terminu trwania spółki: wówczas bowiem stosuje się art. 105 (ustęp przedostatni).

Do art. 8.

§ 7. Jeżeli papier wartościowy w ostatnich trzech dniach, poprzedzających sporządzenie czynności prawnej, nie był notowany na żadnej giełdzie polskiej, to podatnik winien podać wartość papieru (art. 6, ustęp drugi oraz art. 7, ustęp ostatni). Urząd skarbowy przyjmie jednak wartość w kwocie wyższej od podanej przez podatnika i wymierzy opłatę dodatkową (art. 33, punkt 3), jeżeli wartość wyższą stwierdza opinja izby przemysłowo-handlowej, przez urząd skarbowy zasięgnięta.

Opinja którejkolwiek izby przemysłowo-handlowej, mającej siedzibę w Polsce, przedstawiona przez podatnika, a stwierdzająca wartość z daty, która poprzedza dzień sporządzenia czynności prawnej nie więcej jak na miesiąc, obowiązuje wszystkie organa urzędowe, powołane do ustalania wysokości opłat stemplowych (art. 17 i 33).

§ 8. Przepis art. 8, według którego wartość papierów wartościowych i walut zagranicznych oblicza się na podstawie kursu giełdowego z dnia, poprzedzającego sporządzenie czynności prawnej (względnie na podstawie kursu najniższego z trzech dni, poprzedzających sporządzenie czynności prawnej), stosuje się również do papierów wartościowych i walut, wymienionych w pismach, sporządzonych zagranicą (art. 5). Data wprowadzenia pisma (względnie odpisu lub tłumaczenia) do Polski (art. 21) nie ma znaczenia przy obliczeniu wartości.

Do art. 9.

§ 9. Jeżeli rozmiar świadczenia, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być przy sporządzeniu pisma oznaczony za cały czas trwania zobowiązania, ale jest oznaczony za jednostkę czasu (rok, miesiąc i t. p.), to nie stosuje się art. 9, lecz ma zastosowanie art. 10.

Do art. 10.

§ 10. Jeżeli przy długu rentowym (art. 10, ustęp przedostatni) suma wykupu (§ 1199, ustęp drugi, kodeksu cywilnego niemieckiego) jest wyższa od kwoty, obliczonej według ustępów pierwszego i drugiego artykułu 10, to za podstawę wymiaru bierze się sumę wykupu (jako wartość podaną przez podatnika; art. 6, ustęp drugi).

Do art. 11.

§ 11. Art. 11 stosuje się do przypadków, wymienionych w art. 9, w których znana jest najniższa ilość świadczenia, przypadająca za jeden rok. W takim razie podatnik może żądać, aby opłatę tymczasową pobrano narazie od iloczynu wynikającego z pomnożenia minimum rocznego przez 5.

Jeżeliby jednak w ciągu pewnego roku wykonano więcej, niż umówione minimum roczne, to podatnik ma po upływie tego roku (w terminie, ustalonym przez urząd skarbowy w myśl art. 22) zapłacić odpowiednią kwotę, uzupełniającą opłatę tymczasową.

Po upływie pierwszego pięciolecia należy uiścić — w terminie, ustalonym przez urząd skarbowy — drugą ratę opłaty tymczasowej — i t. d.

Do art. 12.

§ 12. Normy o szacunku prawnym, przewidziane w ustępie pierwszym artykułu 12, zostaną wydane osobnem rozporządzeniem.

Stosowanie przepisów, zawartych w zdaniach pierwszem i trzeciem ustępu trzeciego oraz w ustępie ostatnim, nie jest uzależnione od wydania rzeczonych norm.

§ 13. Punkt 4 ustępu ostatniego artykułu 12 nie tyczy się prawa, wynikającego z umowy przygotowawczej (art. 134) lub z oferty.

Jeżeli więc właściciel nieruchomości (A) zawarł z osobą B umowę przygotowawczą, w której zobowiązał się sprzedać swą nieruchomość w przyszłości osobie B i następnie B sprzedaje osobie C swoje prawo, wynikające z umowy przygotowawczej, to umowa między B i C podlega — jako umowa o sprzedaż rzeczy ruchomej — opłacie w wysokości 1% (art. 53, punkt 3 i art. 66, punkt 1).

Również gdy właściciel nieruchomości (A) złożył osobie B wiążącą go do pewnego terminu ofertę w przedmiocie sprzedaży nieruchomości i następnie B sprzedaje osobie C swoje prawo, wynikające z oferty, to sprzedaż ta podlega opłacie w wysokości 1%.

§ 14. Znaczenie punktu 5 ustępu ostatniego art. 12 wyjaśnią następujące przykłady:

1) Cały spadek, obejmujący między innemi nieruchomość, przeszedł na jednego spadkobiercę, ustawowego lub testamentowego (w zakresie kodeksu cywilnego francuskiego: na jednego legatarjusza ogólnego). Następnie spadkobierca (legatarjusz ogólny) sprzedaje nieruchomość spadkową.

   Od tej sprzedaży należy się opłata w wysokości 4% (art. 52, punkt 1 i art. 58).

2) Spadkodawca testamentem zapisał (legował) komuś pewną oznaczoną nieruchomość oraz pewne oznaczone ruchomości. Następnie zapisobierca (legatarjusz) sprzedaje ową nieruchomość:

   Również od tej sprzedaży należy uiścić opłatę w wysokości 4% (art. 52, punkt 1 i art. 58).

3) Spadek składa się z trzech nieruchomości, których wartość ogólna wynosi 200.000 zł, oraz z rzeczy ruchomych

wartości 100.000 zł. Spadek ten przeszedł na cztery osoby jako na spadkobierców ustawowych. Następnie jeden z tych spadkobierców, którego udział w spadku wynosi ¼, sprzedaje cały swój udział osobie, która nie należy do współspadkobierców.

Umowa sprzedaży zostaje zawarta przed dokonaniem działu majątku spadkowego; przedmiotem sprzedaży jest zatem ¼ idealna część.

Od tej sprzedaży należy uiścić: opłatę w wysokości 4% od 50.000 zł, t. j. od czwartej części wartości rzeczy nieruchomych (art. 52, punkt 1 i art. 58) oraz w wysokości 1% od 25.000 zł, t. j. od czwartej części wartości rzeczy ruchomych (art. 66 punkt 1).

Przy wszystkich trzech przykładach jest bez znaczenia, czy w chwili zawarcia umowy sprzedaży jest jeszcze spadkodawca zapisany w księdze wieczystej (art. 165) jako właściciel lub czy w księdze tej uwidoczniono już przejście na spadkobierców.

Również jest bez znaczenia: a) na obszarze obowiązywania prawa cywilnego rosyjskiego (tom X cz. I Zb. pr. ces. ros.) — czy sprzedaż nastąpiła po zatwierdzeniu spadkobrania z prawa (art. 1408 ros. ustawy postępowania sądowego cywilnego) względnie po zatwierdzeniu testamentu (art. 1060 — 1066[11] prawa cywilnego rosyjskiego) czy przed niem; b) na obszarze obowiązywania kodeksu cywilnego austrjackiego — czy sprzedaż nastąpiła po wydaniu dekretu dziedzictwa (§ 174 ces. patentu o postępowaniu niespornem z dnia 9 sierpnia 1854 r. austr. Dz. P. P. Nr. 208) czy przedtem; c) na obszarze obowiązywania kodeksu cywilnego niemieckiego — czy sprzedawca posiada poświadczenie dziedziczenia (§ 2353 powołanego kodeksu) czy go jeszcze nie otrzymał.

Do art. 13.

§ 15. Art. 13 stosuje się również, gdy pismo tyczy się dwu lub więcej przedmiotów, z których jedne podlegają opłacie, inne są wolne od opłaty.

Do art. 17 i 18 ustawy o opłatach stemplowych oraz do art. 6 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P Nr. 32, poz. 340).

a) Urzędy skarbowe.

§ 16. Ilekroć w ustawie o opłatach stemplowych jest mowa o „urzędzie skarbowym", są do wykonywania odnośnych czynności powołane: urzędy opłat stemplowych w Bydgoszczy, Katowicach, Krakowie, Lublinie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu, Warszawie i Wilnie, urzędy skarbowe (§ 50 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 sierpnia 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 613): dla miasta Bielska Śląskiego, 1-e urzędy skarbowe w Białymstoku, Brześciu n/Bugiem, Częstochowie, Drohobyczu, Grodnie, Grudziądzu, Kaliszu, Łucku, Piotrkowie, Przemyślu, Radomiu, Równem, Stanisławowie i Włocławku, 1-y Urząd Skarbowy w Królewskiej Hucie, 2-gi Urząd Skarbowy Warszawa—powiat, oraz urzędy skarbowe mające siedzibę poza wymienionemi 25 miastami, z wyjątkiem Urzędu Skarbowego w Otwocku.

Terytorjalny zakres działania urzędu opłat stemplowych w Katowicach obejmuje miasto Katowice oraz tę część powiatu katowickiego, która znajduje się poza terytorjalnym zakresem działania urzędów skarbowych w Mysłowicach i Siemianowicach.

Terytorjalny zakres działania urzędu opłat stemplowych w Warszawie obejmuje miasto Warszawę. Terytorjalny zakres działania 2-go Urzędu Skarbowego Warszawa - powiat obejmuje powiat warszawski.

Terytorjalny zakres działania innych urzędów opłat stemplowych, jak również wymienionych wyżej urzędów skarbowych, mających siedzibę w Białymstoku, Bielsku Śląskiem, Brześciu n/B., Częstochowie, Drohobyczu, Grodnie, Grudziądzu, Łucku, Piotrkowie, Przemyślu, Radomiu, Równem, Stanisławowie i Włocławku, obejmuje obszar miasta, w którem dany urząd ma siedzibę, a nadto terytorjalny zakres działania starostwa powiatowego, które ma siedzibę w temże mieście.

Terytorjalny zakres działania 1-go Urzędu Skarbowego w Królewskiej Hucie obejmuje miasto Królewską Hutę oraz gminy: Wielkie Hajduki i Nowe Hajduki.

Urzędy, które w myśl poprzednich ustępów niniejszego paragrafu załatwiają sprawy z zakresu opłat stemplowych, są też powołane do załatwiania spraw z zakresu opodatkowania spadków i darowizn.

b) Kasy urzędów skarbowych.

§ 17. Ilekroć w ustawie o opłatach stemplowych jest mowa o „kasie urzędu skarbowego", są do wykonywania odnośnych czynności powołane kasy (§ 51 część D rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 sierpnia 1931 r. — Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 613):

1) urzędów, którym w myśl § 16 jest poruczone załatwianie czynności z zakresu opłat stemplowych — z wyjątkiem urzędów opłat stemplowych w Bydgoszczy, Lublinie i we Lwowie;

2) urzędów skarbowych: 1-go w Bydgoszczy, 2-go w Lublinie, 1-go we Lwowie oraz w Otwocku;

3) ekspozytur urzędów skarbowych w Pabjanicach, Tomaszowie Mazowieckim i Zduńskiej Woli.

c) Sposób uiszczenia opłat stemplowych.

§ 18. Opłatę stemplową, bez względu na jej wysokość, należy uiścić gotówką:

a) w razie wymierzenia przez notarjusza, mającego siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, opłaty, przewidzianej w rozdziałach: dziesiątym do dwudziestego dziewiątego ustawy o opłatach stemplowych (art. 27 i 28);

b) w razie wymierzenia opłaty przez sekretarjat sądowy (art. 30 i 31);

c) w razie wymierzenia przez urząd skarbowy (§ 16) zapomocą nakazu płatniczego (art. 33, punkty 2 i 3);

d) gdy świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma i nie jest znana najniższa ilość świadczenia ani nie zostaje wypłacona zaliczka (art. 9, ustęp pierwszy, oraz art. 22) i też nie nastąpiło niezwłoczne ustalenie podstawy wymiaru, przewidziane w ustępie ostatnim art. 9;

e) o ile chodzi o drugą i każdą następną ratę opłaty w przypadkach, w których przy wartości nieokreślonej (punkt d niniejszego paragrafu) obliczono pierwszą ratę według ilości najniższej lub według zaliczki (art. 9, ustęp drugi), jak również w przypadkach, w których ustalenie podstawy wymiaru następuje co pięć lat (art. 11);

f) od aktu wywłaszczenia, jeżeli suma odszkodowania została ustalona orzeczeniem sądu lub władzy administracyjnej (art. 61);

g) od karty umowy, sporządzonej przez maklera przysięgłego, a tyczącej się tranzakcji giełdowej, zawartej na giełdzie towarowej (art. 67, ustęp ostatni; art. 71, ustęp trzeci; art. 25);

h) od licytacji, dokonanej przez przedsiębiorcę, zawodowo zajmującego się licytacjami (art. 71, ustępy: drugi i trzeci; art. 25);

i) od obrotu papierów wartościowych (art. 75, 76, 78 i 79), o ile do uiszczenia jest obowiązany makler przysięgły lub osoba, wykonywająca czynności bankowe (art. 80, ustęp trzeci; art. 25);

j) od umowy o najem skrzynki depozytowej (art. 89 i 25);

k) od biletu lub innego dokumentu, uprawniającego do jazdy statkiem morskim (art. 92 i 25);

l) od wpłat i wypłat z tytułu stosunków ubezpieczeniowych (art. 96, 100 i 25);

m) od uchwały o powiększeniu kapitału zakładowego spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej (art. 102, ustęp przedostatni);

n) od wpłat na udziały, dokonanych przez członków spółdzielni (art. 103 i 25);

o) od obligacyj, wypuszczonych w Polsce (art. 114, ustęp drugi; art. 25);

p) w przypadkach, w których władza skarbowa zezwoliła na uiszczenie opłat stemplowych gotówką (art. 25, ustęp trzeci; art. 116, ustęp drugi).

§ 19. Poza przypadkami, wymienionemi w § 18, uiszcza się opłatę w sposób następujący:

a) w razie wymierzenia przez sądowy organ wykonawczy (komornika; art. 30 i 31), jak również w razie wymierzenia przez urząd administracyjny opłaty od sprzedaży ruchomości drogą licytacji (art. 71, ustęp czwarty i § 117) przez złożenie do rąk organu wymierzającego bądź gotówki, bądź znaczków stemplowych;

b) od kolejowych dokumentów przewozowych — gotówką lub znaczkami stemplowemi, według zasad, podanych w § 132;

c) od pierwszego indosu na składowym dowodzie zastawniczym (warrancie; art. 115, ustęp ostatni) — znaczkami stemplowemi lub gotówką, według zasad, podanych w § 158;

d) od weksli — przez użycie blankietu urzędowego, względnie też zapomocą znaczków stemplowych lub gotówką, według zasad, podanych w §§ 162—165;

e) opłaty od podań i świadectw — bez względu na wysokość — bądź znaczkami stemplowemi bądź gotówką (art. 151 i 161);

f) wszystkie inne opłaty mają być uiszczone: znaczkami stemplowemi — gdy nie przewyższają 300 zł; gotówką, gdy przewyższają 300 zł; jeżeli jedno pismo stwierdza dwie lub więcej czynności prawnych, podlegających opłacie stemplowej (art. 2), to o sposobie uiszczenia rozstrzyga suma kwot, obliczonych co do poszczególnych czynności prawnych; celem stwierdzenia, czy opłata przewyższa 300 zł, oblicza się kwotę, należną według ustawy o opłatach stemplowych, nie doliczając dodatku 10%, ustanowionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 138).

§ 20. W przypadkach, wymienionych w §§ 18 i 19 — o ile istnieją warunki, przewidziane w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. poz. 349) — może nastąpić uiszczenie opłaty stemplowej również przez wytworzenie znaków stemplowych zapomocą maszyny do stemplowania — według przepisów powołanego rozporządzenia (w brzmieniu § 192 rozporządzenia niniejszego).

§ 21. Jeżeli w przypadku, wymienionym w punkcie „f" § 19, opłata ma być uiszczona znaczkami stemplowemi, to zasadniczo podatnik może bądź sam skasować znaczki stemplowe (kasowanie prywatne; art. 23, punkt a; § 36) bądź żądać skasowania urzędowego.

Celem skasownia urzędowego należy pismo przedstawić urzędowi skarbowemu (§ 16; art. 23, punkt „b" oraz art. 29; §§ 37 — 39). Skasowania urzędowego mogą dokonać notarjusze w przypadkach następujących: na całym obszarze Państwa — co do weksli (art. 124), przekazów, podlegających opłacie w wysokości 0,3% (art. 126, punkt 1 i art. 127, ustęp trzeci) oraz czeków (art. 128, ustęp pierwszy); notarjusze zaś mający siedzibę na abszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, nadto — co do aktów notarjalnych (nie wyłączając dokumentów prywatych, którym nadano formę aktu notarjalnego) oraz tych pism, na których notarjusz uwierzytelnia podpis lub znak ręczny (art. 29, ustęp ostatni).

O ile zaś w przypadku, wymienionym w punkcie „f" § 19, opłata ma być uiszczona gotówką, to zasadniczo podatnik może bądź wnieść do kasy urzędu skarbowego (§ 17) sumę, którą sam obliczył (art. 24, punkt „a" oraz § 40) bądź przedstawić pismo urzędowi skarbowemu (§ 16) celem dokonania wymiaru urzędowego (art. 24, punkt „b" oraz §§ 37—39).

Od zasad powyższych są następujące wyjątki:

1) Podatnik winien obliczyć opłatę sam (a zatem nie może przedstawić pisma urzędowi skarbowemu celem dokonania wymiaru urzędowego), gdy chodzi o opłatę:

a) od pisma, wydanego z księgi grzbietowej (§§ 48 i 49);

b) od pełnomocnictwa (art. 111, ustęp szósty);

c) od pisma, stwierdzającego przyjęcie pieniędzy na oprocentowanie przez przedsiębiorstwo, trudniące się czynnościami bankowemi (art. 118);

d) od wyciągu z rachunku bieżącego (art. 119);

e) od zlecenia wypłaty, która ma być wykonana przez samego wystawcę lub przez inny oddział przedsiębiorstwa wystawcy (art. 128, zdanie ostatnie);

f) od pokwitowania (art. 138).

2) Podatnik winien przedstawić pismo urzędowi skarbowemu celem dokonania wymiaru urzędowego (a zatem nie może obliczyć opłaty sam), względnie (w przypadkach, wymienionych niżej w punkcie „e") ma przedstawić pismo kasie urzędu skarbowego celem skasowania znaczków stemplowych lub pobrania gotówki — gdy chodzi o opłatę: a) od orzeczenia sądu polubownego (art. 60 oraz art. 132, ustęp ostatni), b) od pisma, stwierzającego umowę o zawązanie spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej na obszarze obowiązywania kodeksu cywilnego austrjackiego (art. 102, ustęp przedostatni), c) od uchwały o powiększeniu kapitału zakładowego spółki akcynej lub komandytowo-akcyjnej (art. 102, ustęp przedostatni), d) od zagranicznych papierów wartościowych (art. 110; art. 114, ustęp przedostatni), e) od wekslu — jeżeli uiszczenie opłaty nie następuje przez użycie urzędowego blankietu wekslowego (§§ 163 i 164) i nie ma też zastosowania postępowanie, przewidziane w § 165, f) od obligu na zlecenie, przekazu lub czeku (§§ 157, 167 i 168).

d) Znaki stemplowe.

§ 22. Celem uiszczenia opłaty zapomocą znaków stemplowych należy użyć znaczków stemplowych, względnie urzędowego blankietu wekslowego, których wartość nominalna równa się kwocie, należnej według ustawy o opłatach stemplowych, bez dodatku 10%.

§ 23[1]. Istnieje 13 kategoryj znaczków stemplowych, a mianowicie: za złotych 50, 20, 10, 5, 3, 2 i 1 oraz za groszy: 50, 40, 30, 25, 20 i 10.

Znaczki stemplowe za złotych: 50, 20 i 10 są sporządzone według następującego wzoru: w ramce o wymiarze 20 x 25 mm znajduje się pośrodku medaljon z orłem polskim, umieszczonym na tle z poziomych linij równoległych; orzeł jest obramowany wieńcem z liści laurowych. Dokoła wieńca są rozmieszczone: w narożach — cztery małe okrągłe tarcze, zawierające liczby, które wyłaniają się z tła i wskazują wartość znaczka, a po bokach słowo „ZŁOTYCH", umieszczone czterokrotnie na rozwiniętych wstęgach. U dołu znajduje się rozwinięta wstęga z napisem „OPŁATA STEMPLOWA".

Podłożem rysunku, wyżej opisanego (właściwego znaku stemplowego), jest siatka, która wychodzi poza ramy właściwego znaku stemplowego i otacza go ze wszystkich stron. Zarówno właściwy znak stemplowy jak otaczające go części siatki są pokryte pionowemi linjami równoległemi.

Znaczki stemplowe za złotych 50, 20 i 10 są trójkolorowe.

Na wszystkich tych znaczkach pionowe linje równoległe są koloru czarnego; dalsze dwa kolory są następujące:

Kategorja wartości	Kolor właściwego znaku stemplowego	Kolor siatki
50 zł	fioletowy	szaro-oliwkowy
20 „	zielony	szaro-oliwkowy
10 „	czerwony	szaro-fioletowy.

Znaczki stemplowe za złotych: 5, 3, 2 i 1 oraz wszystkie znaczki groszowe są sporządzone według następującego wzoru: W ramce o wymiarze 20 x 25 mm, złożonej z kolumienek w stylu renesansowym, znajduje się pośrodku medaljon z godłem Państwa (orłem białym). Medaljon przedstawia tarczę owalną, otoczoną ramką w stylu renesansowym, ozdobioną u podstawy gałązkami laurowemi. W każdem narożu nad medaljonem jest umieszczona mała okrągła tarcza, zawierająca liczbę, względnie liczby, które wyłaniają się z tła i wskazują wartość znaczka. Między temi dwiema tarczami znajduje się napis „ZŁOTYCH" względnie „ZŁOTE" lub „ZŁOTY" lub „GROSZY". Pod medaljonem znajduje się rozwinięta wstęga z napisem „OPŁATA STEMPLOWA".

Przy wszystkich znaczkach, wymienionych w ustępie poprzednim, z wyjątkiem znaczków za 20 gr i 10 gr podłożem rysunku wyżej opisanego (właściwego znaku stemplowego) jest siatka, która wychodzi poza ramy właściwego znaku stemplowego i otacza go ze wszystkich stron.

Znaczki za 20 gr i za 10 gr są jednokolorowe, a mianowicie 20-groszowe są w kolorze zielonym, a 10-groszowe w kolorze pomarańczowym.

Inne kategorje, wymienione w ustępie szóstym niniejszego paragrafu, są dwukolorowe; kolory są następujące:

Kategorja wartości	Kolor właściwego znaku stemplowego	Kolor siatki
5 zł	ciemno-bronzowy	niebieski
3 „	fioletowo-niebieski	zielony
2 „	fioletowo-czerwony	różowy
1 „	ciemno-bronzowy	żółty
50 gr	ciemno-zielony	jasno-zielony
40 „	ciemno-niebieski	jasno-niebieski
30 „	czerwony	piaskowy
25 „	stalowo-niebieski	różowy.

§ 24. Znaczki stemplowe oraz urzędowe blankiety wekslowe (§ 162) sprzedają — po cenie, która równa się wartości nominalnej znaku stemplowego, zwiększonej o 10%:

1) urzędy skarbowe (§ 50 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 sierpnia 1931 r. — Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 613) — z wyjątkiem urzędów skarbowych: 3-go w Bydgoszczy, 3-go w Częstochowie, 4-go w Krakowie, 3, 4, 5, 6, 7, 8 i 9-go we Lwowie, 3, 4, 5, 7, 8, 10, 12 i 13-go w Łodzi, 3-go w Równem, 4, 6, 9, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 20, 22, 24, 25, 26, 28, 31 i 34-go w Warszawie, 1-go Urzędu Skarbowego Warszawa-powiat, 4-go w Wilnie i 2-go we Włocławku;

2) urzędy opłat stemplowych — z wyjątkiem mających siedzibę w Bydgoszczy, Lublinie i we Lwowie;

3) ekspozytury urzędów skarbowych w Pabjanicach, Tomaszowie Mazowieckim i Zduńskiej Woli;

4) urzędy pocztowe;

5) dystrybutorzy znaków stemplowych.

Znaczki stemplowe sprzedają nadto urzędy celne.

[1]) Przepis przejściowy w § 197.

Dystrybutorami są:

1) sklepy tytoniowe (§ 6, punkt 1, rozporządzenia z dnia 31 marca 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 266), na które urząd skarbowy (§ 16) nałożył obowiązek prowadzenia sprzedaży znaków stemplowych (rozporządzenie z dnia 1 czerwca 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 568), lub których właściciele oświadczyli urzędowi skarbowemu, że zamierzają znaki stemplowe sprzedawać i otrzymali od urzędu skarbowego stwierdzenie tego oświadczenia,

2) osoby fizyczne lub prawne — którym urząd skarbowy (§ 16) udzielił zezwolenia na sprzedaż znaków stemplowych.

Nie mogą otrzymać zezwolenia na sprzedaż znaków stemplowych (punkt 2):

a) posłowie i senatorowie,

b) osoby, przeciw którym toczy się postępowanie karno - sądowe o przestępstwa, wymienione w punkcie „c" lub „d" niniejszego ustępu lub postępowanie upadłościowe,

c) osoby, skazane prawomocnym wyrokiem sądu karnego, o ile skazanie pociąga utratę zdolności do piastowania urzędu publicznego,

d) osoby, zasądzone prawomocnie za przemytnictwo, albo za nielegalną fabrykację lub sprzedaż wyrobów monopolowych,

e) niezdolne według prawa cywilnego do zaciągania zobowiązań lub do swobodnego rozporządzania swym majątkiem,

f) nieposiadające obywatelstwa polskiego, o ile umowy międzypaństwowe nie zawierają w tej mierze postanowień odmiennych.

Osoba, ubiegająca się o zezwolenie na sprzedaż znaków stemplowych (punkt 2), winna przedstawić dowody, że niema przeszkód, wymienionych w ustępie poprzednim; winna też wskazać lokal, w którym zamierza sprzedawać znaki stemplowe.

§ 25. Dystrybutor znaków stemplowych ma oznaczyć lokal sprzedaży nazewnątrz wyraźnym i łatwo dostrzegalnym napisem, którego treść ma odpowiadać zakresowi sprzedaży (np. „Sprzedaż znaczków stemplowych" względnie „Sprzedaż blankietów wekslowych" lub „Sprzedaż znaczków stemplowych i blankietów wekslowych"). Dystrybutor jest obowiązany mieć na składzie poszczególne rodzaje i kategorje znaków stemplowych w ilości, odpowiadającej zapotrzebowaniu; jest obowiązany przestrzegać wskazówek urzędu skarbowego (§ 16), tyczących się sprzedaży znaków stemplowych.

Jeżeli dystrybutor nie przestrzega postanowień niniejszego paragrafu, a upomnienie ze strony urzędu skarbowego nie wywarło skutku, to urząd skarbowy może bądź nałożyć na dystrybutora karę pieniężną, przewidzianą w art. 43, bądź odebrać mu prawo sprzedaży (§ 27).

§ 26. Dystrybutorzy zaopatrują się w znaki stemplowe: 1) w urzędach, którym w myśl § 16 jest poruczone załatwianie czynności z zakresu opłat stemplowych — z wyjątkiem urzędów opłat stemplowych w Bydgoszczy, Lublinie i we Lwowie; 2) w urzędach skarbowych (§ 50 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 13 sierpnia 1931 r. Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 613): 1-ym w Bydgoszczy, 2-im w Lublinie, 1-ym we Lwowie oraz w Otwocku; 3) w ekspozyturach urzędów skarbowych w Pabjanicach, Tomaszowie Mazowieckim i Zduńskiej Woli.

Zasadniczo dystrybutor powinien zaopatrywać się w znaki stemplowe w tym urzędzie, wymienionym w ustępie poprzednim, w którego okręgu wykonywa sprzedaż. Jeżeli jednak urząd, właściwy według siedziby dystrybutora, nie jest zarazem położony najbliżej tej siedziby lub gdy komunikacja z urzędem właściwym jest dla dystrybutora o wiele trudniejszą niż z innym urzędem (wymienionym w ustępie poprzednim), to izba skarbowa może zezwolić dystrybutorowi, na jego prośbę, na zaopatrywanie się w znaki stemplowe nie w urzędzie, właściwym według siedziby dystrybutora, lecz w innym. Jeżeliby ten urząd znajdował się poza okręgiem tej izby skarbowej, w której dystrybutor ma siedzibę, to ta izba skarbowa może udzielić powyższego zezwolenia tylko w porozumieniu z izbą skarbową, właściwą według siedziby owego urzędu. O każdem takiem wyjątkowem zarządzeniu izba skarbowa, właściwa według siedziby tego urzędu, w którym dystrybutor ma się zaopatrywać w znaki stemplowe, zawiadomi ten urząd. Nadzór nad dystrybutorem (§ 25) wykonywa również w przypadkach, o których mowa, urząd skarbowy (§ 16), właściwy według siedziby dystrybutora.

Urząd, wymieniony w ustępach poprzednich niniejszego paragrafu, wydaje dystrybutorowi znaki stemplowe za gotówkę, po potrąceniu prowizji w wysokości 3% od nominalnej wartości znaków stemplowych. W tym celu dystrybutor względnie osoba, przezeń wysłana, składa zamówienie, sporządzone na formularzu według załączonego wzoru 1; urząd wydaje dystrybutorowi formularz ten bezpłatnie. W razie

jednoczesnego poboru dwóch lub więcej rodzajów znaków stemplowych należy co do każdego rodzaju sporządzić osobne zamówienie. Dystrybutor składający zamówienie — jeżeli nie jest znany właściwemu funkcjonarjuszowi urzędu, wydającego znaki stemplowe — ma okazać zawiadomienie o decyzji urzędu skarbowego, przewidzianej w § 24 (decyzji bądź nakładającej obowiązek sprzedaży znaków stemplowych, bądź stwierdzającej oświadczenie właściciela sklepu tytoniowego o zamiarze sprzedawania znaków stemplowych, bądź zezwalającej na sprzedaż osobie, która nie prowadzi sklepu tytoniowego). Jeżeli zamówienie składa nie dystrybutor, ale osoba, przezeń wysłana, to wydanie znaków stemplowych nastąpi tylko za okazaniem owego zawiadomienia.

§ 27. Prawo sprzedaży znaków stemplowych gaśnie:

1) co do sklepów tytoniowych:
   a) gdy ustało prawo prowadzenia sklepu tytoniowego,
   b) w razie odebrania prawa sprzedaży znaków stemplowych (§ 25),
   c) jeżeli urząd skarbowy na wniosek właściciela sklepu tytoniowego zwolnił go od obowiązku sprzedaży znaków stemplowych,
2) co do innych dystrybutorów:
   a) w razie śmierci dystrybutora,
   b) gdy przestaje istnieć osoba prawna, która otrzymała zezwolenie na sprzedaż znaków stemplowych,
   c) w razie otwarcia konkursu do majątku dystrybutora (ogłoszenia upadłości dystrybutora),
   d) na skutek wypowiedzenia (bez podania powodów) ze strony urzędu skarbowego (§ 16) lub ze strony dystrybutora. W tym przypadku prawo sprzedaży ustaje z upływem miesiąca od dnia doręczenia wypowiedzenia; jeżeli wypowiedział urząd skarbowy, to może na wniosek dystrybutora przedłużyć termin, w którym prawo sprzedaży ustaje, do trzech miesięcy,
   e) na skutek odebrania prawa sprzedaży.

Urząd skarbowy (§ 16) odbiera prawo sprzedaży dystrybutorowi, który nie jest właścicielem sklepu tytoniowego (punkt 2 d), jeżeli zaszła lub ujawniła się okoliczność, która w myśl § 24 (ustępu przedostatniego) stanowi przeszkodę zezwolenia na sprzedaż (w szczególności gdy dystrybutor został uznany winnym sprzedawania znaków stemplowych po cenie wyższej niż określona w § 29; art. 39 ustęp pierwszy), jak również gdy dystrybutor nie wykonywa sprzedaży dłużej niż przez dwa miesiące. Urząd skarbowy może zarządzić odebranie prawa sprzedaży, gdy dystrybutor mimo upomnienia nie przestrzega postanowień § 25 lub gdy z innych przyczyn nie zasługuje na zaufanie.

Decyzja, odbierająca prawo sprzedaży (punkt 1 b oraz punkt 2 e) ma być umotywowana. Prawo sprzedaży ustaje z dniem doręczenia zawiadomienia o decyzji.

§ 28. Od decyzji urzędu skarbowego, odmawiającej zezwolenia na sprzedaż znaków stemplowych lub odbierającej uprawnienie do sprzedaży (§ 27, punkt 1 b oraz punkt 2 e), można wnieść odwołanie (art. 46 i 47).

§ 29. Znaczki stemplowe oraz blankiety wekslowe nie mogą być sprzedawane po cenie wyższej od kwoty, wyrażającej wartość nominalną znaku stemplowego, zwiększoną o 10%. W razie sprzedaży nieparzystej ilości znaczków stemplowych po 25 gr może dystrybutor zażądać za jeden z tych znaczków 28 gr.

Winni naruszenia przepisów powyższych ulegają karze pieniężnej, przewidzianej w ustępie pierwszym art. 39.

W lokalach urzędów, sprzedających znaki stemplowe (§ 24), oraz u dystrybutorów ma być umieszczone w miejscu widocznem obwieszczenie, podpisane przez kierownika urzędu (sprzedającego znaki stemplowe, względnie zaopatrującego danego dystrybutora w znaki stemplowe) i zaopatrzone w pieczęć tego urzędu, treści następującej: „Cena znaczków stemplowych i blankietów wekslowych równa się cenie, wyrażonej w znaczku, względnie w blankiecie, zwiększonej o 10% t. j. o kwotę, pobieraną tytułem dodatku 10%, ustanowionego rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 138)".

§ 30. Osobom, niewymienionym w ustępach pierwszym, drugim i trzecim § 24, nie wolno trudnić się sprzedażą znaków stemplowych. Winni naruszenia tego przepisu ulegają karze pieniężnej, przewidzianej w art. 43.

Do art. 21.

§ 31. Jeżeli ustawowy zastępca lub pełnomocnik osoby, obowiązanej do uiszczenia opłaty stemplowej od pisma, sporządzonego zagranicą, złożył odpis w myśl ustępu przedostatniego art. 21 i zarazem przedstawił oryginał owego pisma lub drugi odpis, to na jego żądanie urząd skarbowy (§ 16) umieści na oryginale, względnie na drugim odpisie, zaświadczenie

o zgłoszeniu. To zaświadczenie polega na umieszczeniu pieczęci wpływu i zaopatrzeniu jej w podpis z wymienieniem stanowiska służbowego.

Zaświadczenie takie jest wolne od opłaty stemplowej (art. 160, punkt 2).

Ustawowy zastępca lub pełnomocnik, który nie spełnił obowiązku, przewidzianego w ustępie przedostatnim art. 21, ulega karze pieniężnej w myśl art. 43.

Do art. 22.

§ 32. Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma, ale jest znana najniższa ilość świadczenia albo jeżeli zostaje wypłacona zaliczka (art. 9 ustęp drugi), to opłatę tymczasową, obliczoną według ilości najniższej lub zaliczki, należy uiścić w myśl zasad ogólnych, stosowanych przy opłatach, których wysokość może być ustalona ostatecznie już przy sporządzeniu pisma (art. 20, 21, 23, 24, 27, 28, 29; art. 30 punkt 3; art. 31, 32). Od obowiązku tego nie zwalnia zgłoszenie, dokonane w myśl art. 22.

To samo tyczy się opłaty stemplowej za pierwsze pięciolecie, gdy podatnik skorzysta z prawa, które mu służy na mocy art. 11.

Uiszczenie opłaty stemplowej — o ile następuje drogą skasowania znaczków stemplowych przez urząd skarbowy (art. 23, punkt b) lub gotówką na mocy wymiaru, dokonanego przez urząd skarbowy (art. 24, punkt b) — może być dokonane jednocześnie ze zgłoszeniem w myśl art. 22.

§ 33. Jeżeli podatnik — przy zgłoszeniu w myśl art. 22 — złożył pierwopis i odpis lub dwa odpisy (bez pierwopisu), to urząd skarbowy zaświadcza — na pierwopisie względnie na jednym z odpisów — zgłoszenie oraz odroczenie płatności.

Następnie urząd skarbowy zwraca podatnikowi pierwopis względnie ten odpis, na którym umieścił zaświadczenie.

Zaświadczenie jest wolne od ołaty stemplowej (art. 160, punkt 2).

§ 34. Zarówno w przypadku, gdy pismo zgłosił podatnik jak również w razie zgłoszenia przez notarjusza (art. 28, ustęp piąty oraz art. 29) lub przez sekretarjat sądowy (art. 30 punkt 3; art. 31) urząd skarbowy (o ile nie zastosował ustępu ostatniego art. 9) sporządza pisemną decyzję co do terminów, w których mają być uiszczone poszczególne raty, oraz co do sposobu obliczenia rat i zawiadomienie o tej decyzji doręcza podatnikowi.

Podatnik winien poszczególne raty uiszczać gotówką, bez wymiaru urzędowego (§ 40), w terminach, wyznaczonych w decyzji urzędu skarbowego.

Wciągu tygodnia po uiszczeniu (względnie po przesłaniu zapomocą przekazu pocztowego) ma podatnik zawiadomić o uiszczeniu raty urząd skarbowy — pisemnie lub ustnie — powołując się na jego decyzję oraz określając czynność prawną, stwierdzoną pismem, którego tyczy się opłata.

W zawiadomieniu tem podatnik ma podać: 1) sposób uiszczenia (czy uiścił w kasie urzędu skarbowego, a mianowicie w której, czy przez Pocztową Kasę Oszczędności, względnie zapomocą przekazu pocztowego i na rachunek której kasy urzędu skarbowego), 2) datę uiszczenia względnie wysłania przekazem, 3) w razie uiszczenia w kasie urzędu skarbowego — pozycję dziennika przychodu, wymienioną w pokwitowaniu, 4) na podstawie jakich danych obliczył odnośną ratę oraz 5) czy i w jakiej wysokości dokonał potrącenia opłaty tymczasowej (§ 32).

W razie nieuiszczenia raty z tego powodu, że (wraz z ratami poprzedniemi) jest niższa od opłaty tymczasowej, należy o tym stanie rzeczy donieść w ciągu tygodnia po upływie terminu, w którym rata byłaby płatna i przytem podać wysokość raty i sposób jej obliczenia.

W razie nieuiszczenia raty z tego powodu, że w danym okresie rozrachunkowym wcale nie stały się płatne świadczenia, których wartość ma służyć za podstawę wymiaru, należy o tym stanie rzeczy donieść w ciągu tygodnia po upływie terminu, w którym rata byłaby płatna w razie istnienia podstaw do jej obliczenia.

Również należy zawiadomić o każdej zmianie adresu osoby ,obowiązanej do uiszczenia opłaty, a mianowicie w ciągu tygodnia po zmianie.

Wszystkie zawiadomienia powyższe wolne są od opłaty stemplowej (art. 142, punkt 1).

§ 35. Jeżeli podatnik w przypadku, przewidzianym w art. 9, nie zgłosił urzędowi skarbowemu w przepisanym terminie pisma, podlegającego opłacie, to należy wymierzyć:

a) podwyżkę stemplową (art. 42), jeżeli w dniu, w którym władza skarbowa dowiedziała się o tem piśmie (art. 35, 36 i 38) było już możliwe ustalenie podstawy wymiaru w całości lub w części;
b) karę pieniężną, przewidzianą w art. 43, jeżeli w owym dniu ustalenie podstawy

wymiaru nie było możliwe nawet w części.

Ani podwyżka stemplowa ani kara pieniężna nie będą wymierzone, gdy chodzi o pismo, sporządzone przed notarjuszem lub sądem (gdyż pismo takie ma zgłosić urzędowi skarbowemu notarjusz względnie sekretarjat sądowy) lub o pismo, stwierdzające umowę, zawartą przez urząd państwowy (gdyż pismo takie wogóle nie ma być zgłoszone). Podatnikowi, który nie uiścił raty w terminie, oznaczonym decyzją urzędu skarbowego (§ 34), należy wymierzyć podwyżkę stemplową (art. 42), bez względu na to, czy pismo zgłosił podatnik, czy notarjusz, lub sekretarjat sądowy.

Do punktu a) artykułu 23.

§ 36. Skasowanie znaczków stemplowych przez samego podatnika (kasowanie prywatne) ma być dokonane zasadniczo drogą przepisania znaczków początkowemi lub końcowemi wyrazami pisma.

W tym celu należy przed podpisaniem pisma nakleić znaczki stemplowe w niezapisanem jeszcze miejscu, przeznaczonem dla wiersza pierwszego lub ostatniego; o ileby znaczki, w ten sposób umieszczone, a zajmujące całą szerokość wiersza pierwszego względnie ostatniego, nie wystarczały do uiszczenia opłaty, należy nakleić dalsze znaczki poniżej wiersza pierwszego, względnie powyżej wiersza ostatniego — w miejscu jeszcze niezapisanem.

Przepisanie zapomocą podpisów jest dokuszczalne tylko wówczas, gdy pismo, które podlega opłacie, stwierdza umowę i jest zaopatrzone w dwa lub więcej podpisów stron; przepisanie ma nastąpić temi podpisami, które stwierdzają umowę; jest prawidłowem tylko wówczas, gdy każdy podpis przechodzi przez wszystkie znaczki.

Nie jest dopuszczalne: a) przepisanie zapomocą jednego tylko podpisu, b) przepisanie zapomocą podpisów osób, które nie są stronami w umowie, c) przepisanie zapomocą takich podpisów stron, które nie stwierdzają zawarcia umowy, lecz umieszczone zostały dodatkowo (poza podpisami, stwierdzającemi zawarcie umowy), jedynie celem skasowania znaczków stemplowych. (Jeżeli pismo jest zaopatrzone tylko w jeden podpis, to skasowanie znaczków stemplowych może nastąpić przez przepisanie ich początkowemi lub końcowemi wyrazami pisma).

W niektórych przypadkach dozwolone jest również kasowanie prywatne znaczków stemplowych, umieszczonych poza tekstem pisma— a mianowicie przepisanie datą skasowania oraz nazwiskiem albo firmą. Ten sposób kasowania może być zastosowany, gdy chodzi o opłatę: od rachunku lub innego pisma, stwierdzającego wykonanie umowy o sprzedaż rzeczy ruchomej (art. 74, ustęp trzeci) albo wykonanie umowy o świadczenie usług (art. 90, ustęp drugi); od dokumentów przewozowych, tyczących się przesyłek kolejowych do stacyj zagranicznych oraz przesyłek niekolejowych (art. 93 oraz ustęp przedostatni § 132 i § 133); od pełnomocnictwa (art. 111, ustęp szósty); od pisma, stwierdzającego przyjęcie pieniędzy na oprocentowanie (art. 118); od wyciągu z rachunku bieżącego (art. 119); od przekazu, podlegającego opłacie w wysokości 1 zł (art. 126, punkt 2; art. 127, ustęp ostatni); od przewidzianego w art. 128 (ustępie drugim) zlecenia wypłaty, która ma być wykonana przez samego wystawcę lub przez inny oddział przedsiębiorstwa wystawcy; od pokwitowania (art. 138); od obligu, stwierdzającego otrzymanie pożyczki od spółdzielni, której Minister Skarbu zezwolił na kasowanie znaczków stemplowych w sposób powyższy (art. 116, ustęp ostatni).

Do punktu b) art. 23 i punktu b) art. 24.

§ 37. Celem wymierzenia opłaty stemplowej przez urząd skarbowy (art. 33, punkt 1; art. 23, punkt b); art. 24, punkt b) należy przedstawić temu urzędowi (§ 16) pismo, podlegające opłacie, już podpisane, lub odpis tego pisma; nie będzie dokonany wymiar urzędowy w razie przedstawienia papieru niezapisanego albo papieru, zaopatrzonego jedynie w podpis, tekstu niepodpisanego albo tekstu (choćby podpisanego), w którym pozostawiono luki. Wyjątki od zasady powyższej są przewidziane co do obligów na zlecenie, weksli, przekazów i czeków: w §§ 157, 164, 167 i 168.

Urząd skarbowy umieszcza na przedstawionem mu piśmie pieczęć wpływu; jeżeli pismo składa się z dwu lub więcej arkuszy, to pieczęć wpływu ma być umieszczona na każdym arkuszu. Urząd skarbowy nie umieszcza pieczęci wpływu na zagranicznych papierach obiegowych, obligach na zlecenie, warrantach, wekslach, przekazach i czekach (§§ 154, 157, 158, 164, 167 i 168).

§ 38. Funkcjonarjusz, który dokonał wymiaru, oznajmia płatnikowi ustnie wysokość kwot wymierzonych (opłaty pojedyńczej, dodatku 10%-owego, podwyżki stemplowej) i zarazem w myśl punktu „f" § 19:

a) wzywa płatnika do dostarczenia znacz-

ków stemplowych — jeżeli opłata pojedyńcza, po doliczeniu do niej podwyżki stemplowej (o ile została wymierzona), ale bez doliczenia dodatku 10%, nie przewyższa 300 zł,

b) skierowuje płatnika do kasy urzędu skarbowego (§ 17) — jeżeli suma, wymieniona wyżej w punkcie a), przewyższa 300 zł.

Jeżeli od pisma, przedstawionego urzędowi skarbowemu, uiszczono już jakąś kwotę na poczet opłaty, ale nie całą opłatę (np. zapomocą znaczków stemplowych, przepisanych tekstem), to kwestja, czy reszta należności ma być uiszczona znaczkami stemplowemi czy gotówką, rozstrzyga się stosownie do wysokości należnej reszty.

Jeżeli w przypadku wymierzenia opłaty pojedyńczej wraz z podwyżką płatnik oświadcza, że chce zapłacić tylko opłatę pojedyńczą, która (bez dodatku 10%) nie przewyższa 300 zł, to należy uiścić opłatę pojedyńczą znaczkami stemplowemi (choćby suma opłaty pojedyńczej i podwyżki przewyższała 300 zł).

§ 39. Po dostarczeniu znaczków stemplowych (§ 38, punkt a) funkcjonarjusz, który dokonał wymiaru, stwierdza, czy wartość ich równa się kwocie wymierzonej, czy znaczki nie są uszkodzone i czy niema na nich śladów, wskazujących, że już zostały użyte. W razie wyniku dodatniego nakleja znaczki na przedstawionem piśmie (odpisie), kasuje znaczki i umieszcza, bezpośrednio pod znaczkami stemplowemi, zaświadczenie o wymiarze.

Jeżeli opłata ma być uiszczona gotówką (§ 38, punkt b), to funkcjonarjusz, który dokonał wymiaru, wręcza płatnikowi „kartkę wymiarową", która służy kasie urzędu skarbowego jako dowód przychodowy. Kasa urzędu skarbowego, pobrawszy kwotę, wymienioną w kartce wymiarowej, wydaje płatnikowi pokwitowanie, a nadto umieszcza na piśmie, podlegającem opłacie, zaświadczenie o wymiarze.

Zaświadczenie o wymiarze (ustępy: pierwszy i drugi niniejszego paragrafu) wymienia kwotę wymierzoną, a nadto: a) w przypadku uiszczenia znaczkami stemplowemi — ich wartość nominalną i zastosowane przepisy ustawy o opłatach stemplowych, a przy opłatach procentowych: podstawę wymiaru i zastosowaną stopę, b) w przypadku uiszczenia gotówką — kwotę uiszczoną i pozycję dziennika przychodu. Zaświadczenie o wymiarze ma być zaopatrzone w datę, w podpis funkcjonarjusza, który wymierzył opłatę (w przypadku uiszczenia znaczkami stemplowemi), względnie (w przypadku uiszczenia gotówką) w te same podpisy, które znajdują się na pokwitowaniu, jak również w pieczęć urzędową.

Wyjątki od zasad powyższych są przewidziane co do obligów na zlecenie, weksli, przekazów i czeków w §§ 157, 164, 167 i 168.

Do pnktu a) artykułu 24.

§ 40. Podatnik, chcąc wpłacić gotówką opłatę stemplową, którą sam obliczył, ma złożyć kasie urzędu skarbowego (§ 17) deklarację, sporządzoną według załączonego wzoru 2. W deklaracji po wyrazie „od" ma być dokładnie określone pismo, od którego uiszcza się opłatę, a mianowicie mają być wymienione: jego data, rodzaj i przedmiot, oraz nazwiska i imiona osób, będących według owego pisma stronami. Jeżeli przedmiotem opłaty jest pismo, podlegające dodatkowi komunalnemu w myśl art. 13 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu ustalonem punktem VI art. 1 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 223), to przedmiot ma być określony również przez wymienienie gminy i powiatu, w których nieruchomość jest położona.

Kasa urzędu skarbowego w pokwitowaniu powtarza dosłownie określenie pisma, podane w deklaracji.

Do art. 25.

§ 41. Osoba, która na mocy ustawy (art 25, ustęp pierwszy) jest obowiązana do uiszczania opłat stemplowych gotówką, bez urzędowego wymiaru (do „bezpośredniego uiszczania" opłat stemplowych), ma w zawiadomieniu, przewidzianem w ustępie drugim art. 25, wymienić swoje nazwisko i imię, względnie firmę, oraz rodzaje pism lub czynności prawnych, których tyczy się obowiązek uiszczania bezpośredniego.

§ 42. Władzą, powołaną do udzielania poszczególnym osobom zezwolenia na bezpośrednie uiszczanie opłat stemplowych (art. 25 ustęp trzeci), jest izba skarbowa.

Izba skarbowa może w każdym czasie odwołać zezwolenie, a podatnik może w każdym czasie zrzec się udzielonego mu prawa. Dopóki nie nastąpiło ani odwołanie, ani zrzeczenie się, podatnik jest obowiązany do bezpośredniego uiszczenia opłaty we wszystkich bez wyjątku przypadkach, objętych decyzją izby skarbowej

Jeżeli przedsiębiorstwo posiada zakłady filjalne, to zezwolenie na uiszczanie bezpośred-

nie, udzielone centrali, nie obejmuje samo przez się zakładów filjalnych. Jeżeli centrala i zakłady filjalne znajdują się w okręgach kilku izb skarbowych, to celem uzyskania zezwolenia na uiszczanie bezpośrednie dla wszystkich zakładów danego przedsiębiorstwa, należy zwrócić się do wszystkich izb skarbowych, właściwych według siedzib poszczególnych zakładów.

§ 43. Przepisy specjalne o rejestrach, które mają prowadzić podatnicy, obowiązani na mocy ustawy do bezpośredniego uiszczania opłat stemplowych (art. 25, ustęp pierwszy), zawierają §§ 115, 116, 124, 125, 129 i 130.

Podatnik, któremu izba skarbowa zezwoliła na uiszczanie bezpośrednie (art. 25, ustęp trzeci), winien prowadzić „rejestr opłat stemplowych, uiszczanych bezpośrednio", według wzoru, który ustala izba skarbowa.

Na każdym egzemplarzu pisma, podlegającego uiszczeniu bezpośredniemu na mocy zezwolenia izby skarbowej, ma podatnik stwierdzić uiszczenie według następującego schematu: „Opłatę stemplową . . . . . zł . . . gr uiścił (uiściła) bezpośrednio . . . . . . (imię i nazwisko lub firma) w . . . . . . (miejscowość) poz. rej. . . . . z r. . . . . ."; należy wymienić sumę łączną opłaty wraz z dodatkiem 10%, uiszczanym na mocy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 138). Izba skarbowa może zezwolić na niewymienianie pozycji rejestru, jeżeliby konieczność wymienienia pozycji rejestru nie dała się pogodzić z normalnym tokiem czynności przedsiębiorstwa.

Izba skarbowa może zwolnić od prowadzenia rejestru, pod warunkiem utworzenia w jednej z ksiąg, które podatnik prowadzi dla swoich celów, kolumny, przeznaczonej do uwidocznienia opłaty stemplowej. W takim razie należy na pismach, podlegających uiszczeniu bezpośredniemu, wymieniać — zamiast pozycji rejestru — odpowiednie oznaczenie, umożliwiające odszukanie odnośnej księgi i jej stronicy.

§ 44. Postanowienia ogólne, zawarte w §§ 45 — 47, tyczą się obu rodzajów uiszczania bezpośredniego t. j. zarówno uiszczania bezpośredniego na mocy ustawy (art. 25, ustęp pierwszy) jako też uiszczania bezpośredniego na mocy zezwolenia, udzielonego przez izbę skarbową (§ 42). Postanowienia te mają zastosowanie do uiszczania bezpośredniego na mocy ustawy — o tyle, o ile §§ 115, 116 i 130 (tyczące się: maklerów na giełdach towarowych, przedsiębiorców, którzy zajmują się zawodowo licytacjami oraz przedsiębiorców okrętowych) nie zawierają postanowień odmiennych.

§ 45. Jeżeliby z powodu rozmiaru przedsiębiorstwa prowadzenie jednego tylko rejestru było niedogodne, może podatnik prowadzić dwa lub więcej rejestrów — po uprzedniem zawiadomieniu izby skarbowej. W tym razie należy na każdym rejestrze umieścić oznaczenie odnośnego działu przedsiębiorstwa.

Podatnik, prowadzący rejestr, ma każde pismo, względnie każdą czynność prawną, podlegające uiszczeniu bezpośredniemu, zapisać do rejestru najpóźniej do 10 dnia po upływie tego miesiąca, w którym pismo, względnie czynność prawna, zostały sporządzone przez podatnika lub w którym podatnik otrzymał pismo, podlegające uiszczeniu bezpośredniemu, a sporządzone nie przez podatnika, ale przez inną osobę.

Numeracja w kolumnie 1 rejestru, zawierającej pozycję bieżącą, biegnie bez przerwy przez cały rok kalendarzowy.

Podatnik ma po zapisaniu do rejestru wszystkich pism, względnie czynności prawnych, za dany miesiąc podsumować kwoty opłat, następnie do sumy, w ten sposób obliczonej, dodać 10% i sumę łączną wnieść do kasy urzędu skarbowego (§ 17) w terminie, podanym w ustępie drugim niniejszego paragrafu. Wpłata za każdy miesiąc ma obejmować wszystkie te opłaty, które w myśl ustępu drugiego niniejszego paragrafu należało zapisać do części rejestru, obejmującej dany miesiąc.

§ 46. Celem uiszczenia bezpośredniego podatnik przedstawia kasie urzędu skarbowego (§ 17) deklarację, ułożoną według wzoru 2— z tą zmianą, że po wyrazie „tytułem" (zamiast wyrazów „opłaty stemplowej od") należy wpisać wyrazy: „opłat stemplowych uiszczanych bezpośrednio" oraz wymienić miesiąc, za który się płaci.

W razie uiszczenia za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności należy deklarację wypisać na blankiecie nadawczym, a mianowicie na odwrotnej stronie „dowodu wpłaty".

Podatnik ma zapisać do rejestru, obok sumy miesięcznej, datę uiszczenia. W razie zapłacenia za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności uważa się za datę wpłaty: a) w przypadku uiszczenia gotówką — dzień oznaczony stemplem przez Pocztową Kasę Oszczędności, względnie przez urząd pocztowy, na „potwierdzeniu dla wpłacającego", b) w przy-

padku przelewu w obrocie kliringowym—dzień uskutecznienia przelewu, wymieniony w wyciągu kontowym. W razie prowadzenia dwóch lub więcej rejestrów (§ 45) ma podatnik (o ile nie wpłaca kwoty, obliczonej w każdym poszczególnym rejestrze, przy osobnej deklaracji według wzoru 2, względnie zapomocą osobnego blankietu nadawczego) uwidocznić datę uiszczenia w jednym z rejestrów, powołując nazwę tego rejestru w rejestrach pozostałych. Podatnik winien przechowywać przez pięć lat rejestr (rejestry) oraz pokwitowania kasy urzędu skarbowego, względnie (co do przypadków uiszczenia za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności) „potwierdzenia dla wpłacającego" tudzież wyciągi kontowe, uporządkowane według dat uiszczenia.

§ 47. Osoba, która rozpoczęła działalność, połączoną ze sporządzaniem pism, względnie czynności prawnych, podlegającem ustawowemu obowiązkowi bezpośredniego uiszczania opłat stemplowych i o rozpoczęciu tej działalności nie zawiadomiła uprzednio urzędu skarbowego (§ 16), ulega karze pieniężnej, przewidzianej w art. 43.

Tej samej karze ulega ten, kto, będąc obowiązanym do prowadzenia rejestru (§ 43), nie prowadzi go lub prowadzi nieprawidłowo.

Do art. 26.

§ 48. Z ksiąg grzbietowych, z pozostawieniem talonu, winny być wydawane pisma następujące:

1) rachunki (art. 72 i art. 90 ustęp drugi) przedsiębiorstw telefonicznych oraz dostarczających prąd elektryczny, gaz lub wodę, wydawane klientom co pewien czas, stwierdzające wykonanie umowy i wymieniające należności, oraz rachunki, wystawiane gościom przez przedsiębiorstwa hoteli, pensjonatów, sanatorjów, restauracyj i kawiarni,
2) pokwitowania, stwierdzające uiszczenie należności za ogłoszenie w wydawnictwie perjodycznem (art. 90, ustęp drugi, w związku z ustępem piątym art. 72 oraz art. 136, ustęp trzeci),
3) pokwitowania komornego,
4) świadectwa depozytowe, składowe dowody posiadania i t. p. pisma, stwierdzające umowę składu, o ile podlegają opłacie w wysokości 1 zł, przewidzianej w punkcie „b" art. 95.

Postanowienia niniejszego paragrafu, jak również § 49, nie mają zastosowania, jeżeli opłatę od pisma, wymienionego w niniejszym paragrafie, uiszcza się bezpośrednio, na mocy zezwolenia, udzielonego przez izbę skarbową (§ 42).

Pokwitowania komornego (punkt 3) nie muszą być wydawane z ksiąg grzbietowych, lecz mogą być sporządzane w inny sposób, jeżeli ilość lokatorów w danym domu, nie przewyższa dziesięciu, względnie (co do pokwitowań komornego dla sublokatorów), jeżeli ilość sublokatorów w danem mieszkaniu wynosi nie więcej niż dziesięć.

§ 49. Księg grzbietowe, z których wydaje się pisma, wymienione w § 48, mają być przed wydaniem z nich pierwszego pisma zbroszurowane, a karty w ten sposób ponumerowane, aby pismo i talon oznaczone były temi samemi numerami. Treść talonu ma być co do istotnych punktów zgodna z wydanem pismem.

Uiszczenie opłaty stemplowej od pisma, wymienionego w § 48, odbywa się w sposób następujący: Znaczki stemplowe nakleja się na linji, oddzielającej talon od pisma, przeznaczonego do wycięcia. Znaczek stemplowy należy nakleić pionowo w ten sposób, aby jego część górna była zwrócona ku górnemu brzegowi księgi; po wycięciu pisma lewa połowa znaczka pozostaje na talonie, a prawa na wydanem piśmie.

Talony należy przechowywać do celów kontroli przez lat pięć, licząc od upływu roku, w którym uiszczono opłatę.

Przepisy poprzednich ustępów niniejszego paragrafu mają być stosowane również wówczas, gdy osoba, która sporządza pisma, podlegające opłatom stemplowym, a niewymienione w § 48, wydaje te pisma z księgi grzbietowej z pozostawieniem talonu. W razie wydawania pism takich z księgi grzbietowej z pozostawieniem kopji stosuje się ustępy: pierwszy i trzeci niniejszego paragrafu, a zamiast ustępu drugiego postanowienia następujące: znaczki stemplowe nakleja się na kopji pozostającej w księdze i kasuje się je przez przepisanie początkowemi lub końcowemi wyrazami tekstu albo datą skasowania oraz nazwiskiem lub firmą kasującego. Na wydanem piśmie należy (zapomocą pisma lub pieczęci) stwierdzić uiszczenie opłaty, wymieniając jej kwotę (np. słowami: „Opłatę stemplową . . . . . zł . . . . . gr uiszczono znaczkami stemplowemi na kopji").

Do art. 27 i 28.

§ 50. Jeżeli w kontrakcie sprzedaży, albo w kontrakcie dzierżawy kupujący, względ-

nie dzierżawca, zobowiązał się nietylko do uiszczenia ceny, względnie czynszu (tenuty), w gotówce, lecz nadto do świadczeń innego rodzaju, to notarjusz ma wezwać strony do podania wartości świadczeń dodatkowych (art. 7).

§ 51. Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu aktu notarjalnego (art. 27, punkt 1), względnie nie mogło być oznaczone przy sporządzeniu pisma, przedstawionego notarjuszowi celem dokonania czynności urzędowej (art. 27, punkt 2), ale na podstawie treści pisma da się ustalić najniższa ilość świadczenia lub jest w piśmie wymieniona zaliczka (art. 9, ustęp drugi), to notarjusz ma (o ile nie zachodzi wyjątek, przewidziany w ustępie ostatnim § 54) wymierzyć i pobrać opłatę tymczasową, a mianowicie według najniższej ilości świadczenia, względnie według zaliczki.

Notarjusz wymierza i pobiera opłatę tymczasową za pierwsze pięciolecie: jeżeli strona — w przypadku, przewidzanym w § 11 — oświadczyła, że chce korzystać z art. 11.

§ 52. Notarjusz wymierza i pobiera dodatek 10%, ustanowiony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 138). Opłatę od pokwitowania, przewidzianą w art. 136, wraz z dodatkiem 10%, oblicza notarjusz w kwocie 27 gr.

Dodatek oblicza się tylko przy opłacie pojedyńczej, a nie przy podwyżce.

Celem obliczenia podwyżki mnoży się przez 5, względnie przez 25, tylko opłatę pojedyńczą, bez dodatku 10%.

§ 53. Notarjusz wymierza opłatę od aktu notarjalnego (art. 27, punkt 1) także w przypadku przedstawienia mu zawiadomienia o decyzji, zezwalającej na odroczenie płatności (art. 177), a to nawet wtedy, jeżeli według owej decyzji pierwsza rata ma być zapłacona dopiero w pewien czas po sporządzeniu aktu notarjalnego.

Jeżeli według decyzji odraczającej pierwsza rata ma być uiszczona przy sporządzeniu aktu notarjalnego, to notarjusz od uiszczenia tej raty uzależnia sporządzenie aktu.

§ 54. Jeżeli notarjuszowi przedstawiono pismo oryginalne albo wtóropis, odpis lub tłumaczenie celem dokonania czynności urzędowej (art. 27, punkt 2) i notarjusz jest zdania, że co do przedstawionego pisma nastąpiło naruszenie ustawy o opłatach stemplowych, to jednak nie wymierza od przedstawionego pisma ani opłaty pojedyńczej ani podwyżki i nie jest też obowiązany do przesłania urzędowi skarbowemu (§ 16) odpisu pisma, podlegającego opłacie, ani do zawiadomienia urzędu skarbowego o dostrzeżonem ewentualnie naruszeniu ustawy o opłatach stemplowych, gdy zachodzą warunki następujące:

a) gdy opłatę od przedstawionego pisma uiszczono uprzednio w kwocie, wymierzonej przez notarjusza, mającego siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki (art. 27 i 28) albo przez sekretarjat sądu, mającego siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki (art. 30, punkt 3) albo przez urząd skarbowy (art. 23, punkt b; art. 24, punkt b; art. 33) lub przez inny właściwy urząd państwowy (art. 32);
b) gdy urząd skarbowy (§ 16) zaświadczył na piśmie, przedstawionem notarjuszowi celem dokonania czynności urzędowej, że od pisma tego uiszczono opłatę w należnej wysokości (§ 75);
c) gdy strona, po oznajmieniu jej przez notarjusza wysokości opłaty (względnie podwyżki), należnej od przedstawionego pisma, oświadcza, że nie żąda dokonania czyności urzędowej, dla której pismo przedstawiła.

To samo tyczy się przypadku, gdy pismo, przedstawione notarjuszowi, jest zaopatrzone w zaświadczenie o odroczeniu płatności (§§ 33, 77 i 190).

§ 55. Jeżeli pismo, przedstawione notarjuszowi celem dokonania czynności urzędowej (art. 27, punkt 2), zostało zaopatrzone przez urząd skarbowy w pieczęć wpływu (§ 37), to okoliczność ta, sama przez się, nie zwalnia notarjusza od powzięcia decyzji w zakresie opłaty stemplowej. Notarjusz jest zwolnoiny od obowiązku powzięcia tej decyzji, gdy pismo, o jakiem mowa, jest zaopatrzone:

a) w zaświadczenie o wymiarze, umieszczone przez urząd skarbowy, stwierdzające uiszczenie znaczkami stemplowemi całej kwoty, wymierzonej przez urząd skarbowy (§ 39, ustępy pierwszy i trzeci),
b) w zaświadczenie urzędu skarbowego, przewidziane w punkcie b) § 54 albo w ustępie ostatnim tegoż paragrafu lub
c) w zaświadczenie o wymiarze (§ 39, ustępy: drugi i trzeci), wydane przez kasę

urzędu skarbowego, a stwierdzające uiszczenie gotówką całej kwoty, wymierzonej przez urząd skarbowy. Jeżeli zaś na piśmie, zaopatrzonem przez urząd skarbowy w pieczęć wpływu, nie znajduje się żadne z zaświadczeń, wymienionych pod a), b), c), to notarjusz ustala, czy pismo podlega opłacie, a jeżeli podlega: wymierza opłatę, ewentualnie też podwyżkę i uzależnia dokonanie czynności urzędowej od uiszczenia opłaty.

Jeżeli zaświadczenie o wymiarze stwierdza wymierzenie opłaty wraz z podwyżką oraz uiszczenie tylko opłaty pojedyńczej, to nieuiszczenie podwyżki nie jest przeszkodą dokonania czynności urzędowej.

§ 56. Jeżeli od pisma, przedstawionego notarjuszowi (art. 27, punkt 2), uiszczono uprzednio opłatę w kwocie, którą podatnik sam obliczył, która jednak zdaniem notarjusza jest niższa od należności ustawowej, to notarjusz wymierza różnicę między kwotą należną, a kwotą uiszczoną, ewentualnie też podwyżkę (art. 28, ustęp trzeci).

Jeżeli kwota, uprzednio uiszczona, a obliczona przez samego podatnika, jest zdaniem notarjusza zgodna z należnością ustawową, ale uiszczenie nastąpiło po upływie właściwego terminu lub w sposób nieprawidłowy, to notarjusz wymierza podwyżkę.

§ 57. Notarjusz może wykonać czynność urzędową (art. 27, punkty 1 i 2) mimo nieuiszczenia opłaty stemplowej lub uiszczenia jej tylko w części, jeżeli opłata należy się od pisma, wymienionego w art. 52 albo w punktach 2 lub 3 art. 53, stwierdzającego umowę między małżonkami albo krewnymi lub powinowatymi w linji prostej albo między rodzeństwem, a z zachodzących okoliczności wynika, że niezwłoczne uiszczenie opłaty jest niemożliwe i że uzależnienie czynności urzędowej od uiszczenia opłaty (art. 28, ustęp drugi) może udaremnić tę czynność ze względu na grożące jednemu z kontrahentów niebezpieczeństwo życia.

W przypadkach powyższych strony są obowiązane uiścić opłatę stemplową, wymierzoną przez notarjusza (lub nieuiszczoną resztę tej opłaty) w ciągu trzech tygodni od dnia sporządzenia pisma, stwierdzającego umowę. Opłatę należy wnieść do kasy urzędu skarbowego (§ 17), w której okręgu notarjusz ma siedzibę, przy deklaracji według wzoru 2; w tej deklaracji należy po wyrazie „od" dokładnie określić umowę, wymieniając imiona i nazwiska stron, przedmiot umowy, jej datę oraz nr. repertorjum notarjusza (względnie rejestru notarjalnego). Nieuiszczenie opłaty w ciągu pięciu tygodni od dnia sporządzenia pisma stwierdzającego umowę, powoduje obowiązek uiszczenia kary za zwłokę (ustawa z dnia 31 lipca 1924 r. — Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401).

Notarjusz ma zwrócić uwagę stron na obowiązek określony w ustępie poprzednim i udzielenie tego pouczenia stwierdzić w tekście aktu notarjalnego.

§ 58. Zaświadczenie notarjusza o uiszczeniu opłaty, przewidziane w ustępie szóstym art. 28, ma być umieszczone — o ile chodzi o opłatę od aktu notarjalnego (art. 27, punkt 1) — w tekście aktu.

O ile chodzi o opłatę od pisma, przedstawionego notarjuszowi celem dokonania czynności urzędowej (art. 27, punkt 2), zaświadczenie ma być umieszczone w tekście świadectwa, stwierdzającego dokonanie czynności urzędowej, jeżeli świadectwo takie zostaje bądź wypisane na piśmie przedstawionem notarjuszowi, bądź z pismem tem trwale złączone (a zatem: w tekście świadectwa, stwierdzającego własnoręczność podpisu albo zgodność odpisu lub tłumaczenia z oryginałem albo datę okazania dokumentu; w proteście wekslowym; w zaświadczeniu o rejestracji trybem zgłoszeniowym w myśl prawa cywilnego rosyjskiego). Notarjusz ma w świadectwie takiem stwierdzić też uiszczenie opłaty od samego świadectwa, jeżeli w przypadku poszczególnym opłata taka się należy i została uiszczona gotówką (a nie znaczkami stemplowemi: art. 154, ustęp pierwszy; art. 157, 159 i 161). Jeżeli notarjusz na przedstawionem mu piśmie nie umieszcza świadectwa o dokonaniu czynności urzędowej (np. w przypadku powołania się w akcie notarjalnym na dokument inny), to ma na owem piśmie umieścić zaświadczenie, tyczące się wyłącznie uiszczenia opłaty stemplowej; data tego zaświadczenia ma być zgodna z datą dokonania czynności urzędowej.

§ 59. Zaświadczenie, o którem mowa w § 58, ma zawierać w przypadku wymierzenia opłaty przez notarjusza i uiszczenia do jego rąk wymierzonej kwoty (w całości lub w części):

1) pełną wymierzoną sumę,
2) (ewentualnie) podział tej sumy na poszczególne części składowe t. j. opłatę pojedyńczą, dodatek 10% i podwyżkę, a w razie wymierzenia kilku opłat — wymienienie każdej opłaty zosobna w szczególności: gdy pismo tyczy się dwu lub więcej przedmiotów lub gdy notarjusz wymierzył opłatę od pisma, przedstawionego mu celem dokonania czynności urzędowej i zarazem opłatę od świadectwa, stwierdzającego czynność urzędową),
3) przy opłatach procentowych — podstawę wymiaru i zastosowaną stopę opłaty,
4) co do opłat pojedyńczych — zastosowane przepisy prawne,
5) ewentualne potrącenie uiszczonej uprzednio kwoty, którą obliczył podatnik sam (art. 23, punkt a; art. 24, punkt a; § 56),
6) stwierdzenie, że uiszczono całą kwotę, wymierzoną przez notarjusza lub, że uiszczono tylko opłatę pojedyńczą bez podwyżki (art.28, ustęp trzeci), albo tylko część opłaty z powodu zezwolenia na uiszczenie ratami (art. 177) lub z przyczyn podanych w §§ 57, 102 (ustępie drugim), 109 i 110,
7) imię i nazwisko (firmę, nazwę płatnika.

Jeżeli czynność urzędowa nie ma być zapisana do repertorjum (rejestru notarjalnego), to w zaświadczeniu należy podać również pozycję „wykazu wpływów na dochód Ministerstwa Skarbu" (§ 63).

W razie niepobrania należnej opłaty lub pobrania jej tylko w części notarjusz zaświadcza powód takiego załatwienia:

a) gdy pismo nie podlega opłacie,
b) gdy opłatę uiszczono uprzednio w kwocie, którą podatnik sam obliczył i ta kwota zdaniem notarjusza nie jest niższa od należności ustawowej, a uiszczenie nastąpiło we właściwym terminie i w sposób prawidłowy,
c) gdy świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu aktu notarjalnego — lub nie mogło być oznaczone przy sporządzeniu pisma, przedstawionego notarjuszowi celem dokonania czynności urzędowej — (art. 9, ustęp pierwszy) i zarazem w treści pisma nie jest podana ilość najniższa lub zaliczka,
d) gdy władza skarbowa zezwoliła na odroczenie płatności albo na uiszczenie ratami (art. 177), jak również w przypadkach, przewidzianych w § 57, w ustępie drugim § 102 oraz w §§ 109 i 110,
e) gdy notarjusz wymierzył tylko podwyżkę stemplową, a strona nie uiściła jej (art. 28, ustęp trzeci, zdanie drugie).

W przypadkach, wymienionych w punktach d), e), notarjusz ma ujawnić wymiar opłaty w sposób, podany wyżej w punktach 1—5.

W przypadkach, wymienionych w punktach c), d), zaświadczenie powodu niepobrania nie jest potrzebne, gdy pismo, przedstawione notarjuszowi, jest już zaopatrzone w zaświadczenie o odroczeniu płatności (przewidziane w §§ 33, 77 i 190).

§ 60. Jeżeli przed notarjuszem odbyła się sprzedaż drogą licytacji (art. 27, punkt 3), to notarjusz wymierza opłatę (art. 52, punkt 2 i ustęp ostatni; art. 58; art. 64, punkt 4; art. 65; art. 66, punkt 2; art. 75, punkt b; art. 79, ustęp pierwszy: punkty a, b; art. 131, punkt 2; art. 132), wraz z dodatkiem 10%, zaraz po zaofiarowaniu najwyższej ceny i ten wymiar — po oznajmieniu go nabywcy — podaje w protokóle licytacji w sposób określony w punktach 1 — 4 § 59.

§ 61. Jeżeli przedmiotem sprzedaży drogą licytacji (§ 60) jest rzecz nieruchoma (art. 12, ustęp ostatni), bądź bez przynależności, bądź z przynależnościami (art. 52, ustęp ostatni) albo prawo wydobywania ciał kopalnych lub prawo do części wydobytych ciał kopalnych, względnie do ich pieniężnej równowartości (art. 64, punkty 1 i 3), to opłatę, wymierzoną przez notarjusza (§ 60), należy uiścić do jego rąk gotówką w ciągu trzech tygodni od dnia licytacji (art. 28, ustęp czwarty; art. 59, ustęp pierwszy; art. 65, ustęp ostatni).

W razie uiszczenia opłaty przed podpisaniem protokółu licytacji notarjusz stwierdza uiszczenie w tymże protokóle; w razie uiszczenia późniejszego notarjusz na żądanie płatnika wydaje mu pokwitowanie, w którem wymienia pozycję „wykazu wpływów na dochód Ministerstwa Skarbu" (§ 63). W razie uiszczenia w kasie urzędu skarbowego (§ 17) podatnik ma złożyć notarjuszowi pokwitowanie, wydane przez

tę kasę lub uwierzytelniony odpis tego pokwitowania.

Nieuiszczenie opłaty w ciągu pięciu tygodni od dnia licytacji powoduje obowiązek uiszczenia kary za zwłokę (ustawa z dnia 31 lipca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721).

§ 62. O ile chodzi o sprzedaż drogą licytacji przedmiotów innego rodzaju, niż wymienione w § 61, opłata ma być uiszczona gotówką do rąk notarjusza niezwłocznie po dokonaniu sprzedaży (art. 28, ustęp czwarty; art. 71, ustęp czwarty; art. 80, ustęp trzeci); jeżeli nabywca nie zastosował się do tego przepisu, to notarjusz stwierdza w protokóle licytacji, że sprzedaż nie doszła do skutku (art. 71, ustęp przedostatni).

Uiszczenie opłaty stwierdza notarjusz w protokóle licytacji.

§ 63. Notarjusz prowadzi „wykaz wpływów na dochód Ministerstwa Skarbu" według załączonego wzoru 3. Do wykazu tego zapisuje wszelkie kwoty, pobrane na mocy ustawy o opłatach stemplowych. Notarjusze, mający siedzibę na obszarach, na których obowiązuje kodeks cywilny francuski, lub prawo cywilne rosyjskie, zapisują nadto do wykazu wpływów kwoty, pobrane tytułem podatku od darowizn.

W kolumnie 1 rozpoczyna się z początkiem każdego okresu budżetowego nowa numeracja.

W kolumnie 5 należy podać zasadniczo tylko rodzaj pisma (wpisując np. wyrazy: „oblig", „spółka", „pełnomocnictwo", „kwit" i t.p.). Przy czynnościach jednak, mających za przedmiot przeniesienie własności nieruchomości albo dzierżawę lub najem nieruchomości, należy wymienić — oprócz rodzaju pisma — imiona i nazwiska osób działających, rodzaj rzeczy nieruchomej oraz miejscowość, w której ona się znajduje; co do nieruchomości ziemskiej również jej przestrzeń i budynki, na niej się znajdujące — jeżeli te dane są wymienione w piśmie, podlegającem opłacie.

W kolumnie 7 należy wpisywać opłaty od pism, wymienionych w art. 52, w wysokości 4%, 1%, 0,5%, 0,2% i 5 zł (art. 58) oraz opłatę w wysokości 1% (art. 66) od przejścia własności przynależności rzeczy nieruchomej (art. 52, ustęp ostatni) i innych rzeczy ruchomych, które przechodzą na własność razem z nieruchomością (np. przenoszone razem z nieruchomością fabryczną surowce i gotowe towary). Natomiast innego rodzaju opłaty, wiążące się z przejściem własności nieruchomości, mają być wpisywane w odpowiednich innych kolumnach, a mianowicie: opłaty od pism, stwierdzających wniesienie nieruchomości do spółki tytułem wkładu rzeczowego (art. 106 — 108) — w kolumnie 8), opłaty zaś od pism, stwierdzających dział majątku wspólnego, w którego skład wchodzi nieruchomość (art. 131) albo umowę przygotowawczą (art. 134), tyczącą się nieruchomości albo przelew prawa, wynikającego z takiej umowy lub oferty (art. 53, punkt 3 i art. 66)— w kolumnie 10. W kolumnach 7 —10 oraz 12 wymienia się odnośne kwoty bez dodatku 10%. Dodatek ten należy uwidocznić oddzielnie, a mianowicie w kolumnie 13.

Zapisanie do wykazu wpływów ma nastąpić jak najrychlej; na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki — jeżeli dana czynność urzędowa nie ma być zapisana do rejestru notarjalnego — zapisanie do wykazu wpływów ma nastąpić tego samego dnia, w którym notarjusz pobrał opłatę.

§ 64. Notarjusz wnosi do kasy urzędu skarbowego (§ 17) kwoty, zapisane do „wykazu wpływów", w terminach następujących:

1) za czas od dnia 1 do dnia 7 każdego miesiąca — w dniu 8 danego miesiąca; 2) za czas od dnia 8 do dnia 14 — w dniu 15 danego miesiąca; 3) za czas od dnia 15 do dnia 21 — w dniu 22 danego miesiąca; 4) za czas od dnia 22 do końca miesiąca — w dniu 1 miesiąca następnego.

Jeżeli termin przypada na dzień wolny od zajęć urzędowych, to wniesienie do kasy urzędu skarbowego ma nastąpić w najbliższym dniu powszednim.

Notarjuszowi wolno też wpłacać częściej, niż podano w ustępie poprzednim; nie wolno jednak jedną sumą obejmować należności z miesiąca ubiegłego i z miesiąca bieżącego.

Notarjusz przedstawia kasie urzędu skarbowego deklarację, ułożoną według załączonego wzoru 4.

Notarjusz może też przesyłać należności powyższe kasie urzędu skarbowego za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności. Również w tym przypadku notarjusz przesyła kasie urzędu skarbowego deklarację; w deklaracji tej należy wyrazy „przy niniejszem", zastąpić wyrazami „za pośrednictwem P. K. O.".

Każda wpłata ma być uwidoczniona w kolumnie 14 wykazu wpływów — przez wymienienie czasu, którego wpłata dotyczy, oraz daty wniesienia do kasy urzędu skarbowego, względnie przesłania za pośrednictwem P. K. O.

§ 65. Wykaz wpływów na dochód Ministerstwa Skarbu ma być po upływie danego miesiąca podsumowany i przesłany izbie skarbowej, w której okręgu notarjusz ma siedzibę— w ciągu tygodnia po upływie danego miesiąca.

§ 66. W zawiadomieniu o nieuiszczeniu wymierzonej podwyżki (art. 28, ustęp trzeci) notarjusz ma wymienić: datę pisma, podlegającego opłacie; rodzaj czynności prawnej, pismem tem stwierdzonej; jej przedmiot; imiona i nazwiska (firmy, nazwy) — tudzież, o ile to możliwe, adresy osób działających; podstawę wymiaru opłaty stemplowej; ewentualnie: kwotę opłaty stemplowej, uiszczoną przed przedstawieniem pisma notarjuszowi; ewentualnie: kwotę opłaty, wymierzoną przez notarjusza i do jego rąk uiszczoną; kwotę podwyżki i powód wymierzenia jej; datę wymierzenia podwyżki; wreszcie: imię i nazwisko (firmę, nazwę) osoby, na której żądanie notarjusz wykonał czynność urzędową.

Zawiadomienie powyższe notarjusz sporządza niezwłocznie; przesyła je urzędowi skarbowemu (§ 16) dopiero po upływie miesiąca od dnia wymierzenia podwyżki, zaopatrzywszy w adnotację: „Odwołanie wniesiono dnia ....“ lub „Odwołania nie wniesiono“; adnotacja ta ma być zaopatrzona w podpis i pieczęć notarjusza. Zawiadomienia, sporządzone w pierwszej połowie miesiąca, należy przesłać urzędowi skarbowemu w czasie od dnia 16 do 20 miesiąca następnego; zawiadomienia zaś, sporządzone w drugiej połowie miesiąca, należy przesłać w czasie od dnia 1 do 5 miesiąca drugiego, następującego po upływie miesiąca danego (np. zawiadomienia, sporządzone w czasie od dnia 1 do dnia 15 stycznia, należy przesłać w czasie od dnia 16 lutego do dnia 20 lutego; zawiadomienia zaś, sporządzone w czasie od dnia 16 do dnia 31 stycznia, należy przesłać w czasie od dnia 1 do dnia 5 marca).

§ 67. Notarjusz, mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, ma w każdym przypadku, w którym wymierzył opłatę od sprzedaży nieruchomości, albo prawa do ciał kopalnych drogą licytacji (§ 61) i w którym opłaty tej nie uiszczono w ciągu trzech tygodni od dnia licytacji (art. 59), zawiadomić urząd skarbowy niezwłocznie o nieuiszczeniu opłaty. W zawiadomieniu tem należy wymienić: datę licytacji, jej przedmiot, imię i nazwisko (firmę, nazwę) i adres nabywcy (względnie wszystkich nabywców); podstawę wymiaru i kwotę wymierzonej opłaty.

§ 68. Odpisy, wymienione w ustępie piątym art. 28, ma notarjusz przesyłać urzędowi skarbowemu (§ 16) za okres od dnia 1 do dnia 15 każdego miesiąca — najpóźniej do dnia 20 tegoż miesiąca; za okres zaś od dnia 16 do końca miesiąca — w ciągu pierwszych pięciu dni miesiąca następnego. Notarjusz ma przesyłać odpisy — w powyższych terminach — również w przypadkach, wymienionych w § 57, w ustępie drugim § 102 oraz w § 111.

Notarjusz, mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, ma na mocy art. 60 (ustępu drugiego) pruskiej ustawy z dnia 21 września 1899 r. o postępowaniu w sprawach niespornych (Zb. Pr. str. 249) sporządzać i przechowywać uwierzytelnione odpisy tych dokumentów, na których zaświadczył własnoręczność podpisu, lub znaku ręcznego pod tekstem, który sam ułożył.

Postępowanie ze środkami odwoławczemi w przypadkach wymiaru opłat stemplowych, dokonanego przez notarjusza, określają §§ 98 i 100.

Do art. 29. [1])

§ 69. Na mocy punktu c) art. 29 notarjusz przy nadawaniu dokumentowi prywatnemu formy aktu notarjalnego, względnie przy uwierzytelnieniu podpisu lub znaku ręcznego, nie żąda dostarczenia odpisu, przeznaczonego dla urzędu skarbowego, w przypadkach następujących:

a) gdy opłatę uiszczono uprzednio w kwocie wymierzonej przez notarjusza, mającego siedzibę poza obszarem, na którym obowizuje kodeks cywilny austrjacki (art. 27), lub przez sekretarjat sądowy (art. 30, punkt 3), lub przez urząd skarbowy (art. 23, punkt b; art. 24, punkt b; art. 33), lub przez inny właściwy urząd państwowy (art. 32);
b) gdy urząd skarbowy zaświadczył, że uiszczono opłatę w należnej wysokości (§ 75);
c) gdy pismo jest zaopatrzone w zaświadczenie o odroczeniu płatności (§ 33; § 59 punkty c, d; §§ 77 i 190).

Notarjusz przesyła odpis zasadniczo temu urzędowi skarbowemu (§ 16), w którego okręgu ma siedzibę. Jeżeli jednak pierwopis stwierdza czynność prawną, wymienioną w art. 52 lub 53, a tyczącą się nieruchomości, to notarjusz ma

[1]) §§ 69 i 70 mają zastosowanie wyłącznie na obszarze, na którym obowiązuje austrjacki kodeks cywilny.

zapytać strony, czy zamierzają celem uiszczenia opłaty stemplowej udać się do tego urzędu skarbowego, w którego okręgu nieruchomość jest położona, względnie uiścić opłatę bez wymiaru urzędowego (art. 24, punkt „a") w tej kasie urzędu skarbowego, w której okręgu nieruchomość jest położona; w razie odpowiedzi twierdzącej, notarjusz przesyła odpis urzędowi skarbowemu, właściwemu według miejsca położenia nieruchomości.

§ 70. Jeżeli w przypadku poszczególnym opłata ma być uiszczona znaczkami stemplowemi (§ 19, punkt f) i strona chce ją uiścić zapomocą skasowania znaczków stemplowych przez notarjusza (art. 29, ustęp ostatni), to notarjusz nakleja znaczki stemplowe, dostarczone przez stronę, na piśmie, podlegającem opłacie i kasuje te znaczki:

a) bądź przez przepisanie początkowemi wyrazami aktu notarjalnego, względnie dokumentu prywatnego, ułożonego przez notarjusza, na którym on następnie uwierzytelnia odpis lub znak ręczny,
b) bądź przez przepisanie początkowemi wyrazami klauzuli uwierzytelnienia,
c) bądź — w razie umieszczenia znaczków poza tekstem pisma, podlegającego opłacie i poza tekstem klauzuli uwierzytelnienia — zapomocą pieczęci urzędowej, w ten sposób, aby na każdym znaczku znajdował się jeden odcisk pieczęci, przechodzący częściowo na papier lub na znaczek sąsiedni.

W tekście aktu notarjalnego, względnie w klauzuli uwierzytelnienia podpisu (znaku ręcznego), notarjusz stwierdza, że skasował znaczki stemplowe i w jakiej wysokości.

Skasowanie znaczków stemplowych przez notarjusza nie uchyla zastosowania art. 42. Jeżeli więc kwota znaczków wynosi mniej, niż należna opłata, to zostanie wymierzona podwyżka, przewidziana w art. 42.

Do punktu 5 art. 30.

§ 71. W przypadkach, w których zostało wydane orzeczenie w przedmiocie wykupu majątku rodowego, akt wykupu (zdanie ostatnie artykułu 1443 ros. ustawy postępowania cywilnego, utrzymanego w mocy w art. XVII, § 1, punkcie 10, Przepisów wprowadzających kodeks procedury cywilnej, Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr. 83, poz. 652) może być wydany dopiero po uiszczeniu opłaty stemplowej, wymierzonej przez sekretarjat sądowy (art. 30, ustęp trzeci); opłata nie podlega więc przymusowemu ściągnięciu.

Do art. 31.

a) Postanowienia ogólne o współudziale sądów przy wymiarze i poborze opłat stemplowych.

§ 72. Jeżeli opłaty stemplowej, wymierzonej przez sekretarjat sądowy zapomocą nakazu płatniczego nie uiszczono w przepisanym terminie (art. 59; art. 71, ustęp ostatni; art. 133 ustęp ostatni), to urząd skarbowy (§ 16) zarządzi ściągnięcie przymusowe; w tym celu sekretarjat sądowy przesyła urzędowi skarbowemu odpowiednie zawiadomienia.

§ 73. Jeżeli sądowi przedstawiono celem uwierzytelnienia podpisu lub znaku ręcznego pismo, podlegające opłacie stemplowej, to sąd dokona uwierzytelnienia:

a) gdy opłatę uiszczono uprzednio — bądź zapomocą znaczków stemplowych bądź gotówką — w kwocie, wymierzonej przez urząd skarbowy (art. 23, punkt b; art. 24, punkt b; art. 33) lub przez inny właściwy urząd państwowy (art. 32),
b) gdy urząd skarbowy na piśmie, przedstawionem sądowi celem uwierzytelnienia podpisu lub znaku ręcznego, zaświadczył, że od pisma tego uiszczono opłatę w należnej wysokości (§ 75),
c) gdy pismo jest zaopatrzone przez urząd skarbowy (§§ 33 i 190) lub przez inny właściwy urząd (§ 77) w zaświadczenie o odroczeniu płatności.

Jeżeli w przypadku, wymienionym w punkcie a) lub b), wymierzono opłatę pojedyńczą wraz z podwyżką, to uwierzytelnienie podpisu (znaku ręcznego) jest uzależnione jedynie od uiszczenia opłaty pojedyńczej.

§ 74. Sąd dokona uwierzytelnienia mimo braku warunków, wymienionych w § 73, gdy podpis lub znak ręczny mają być uwierzytelnione:

a) na pełnomocnictwie, nie zawierającem zarazem umowy o wynagrodzenie pełnomocnika (art. 113) — jeżeli opłatę przewidzianą w art. 111, uiszczono,
b) na dokumencie, zawierającym zezwolenie na wykreślenie długu pieniężnego w księdze wieczystej, jeżeli dokument oprócz zezwolenia na wykreślenie oraz pokwitowania z uiszczenia długu, który ma być wykreślony, nie zawiera żadnych innych postanowień, a uiszczono opłatę, przewidzianą w art. 139.

§ 75. Urząd skarbowy (§ 16) obowiązany jest—w razie przedstawienia mu pisma, od którego uiszczono opłatę w kwocie, którą podatnik sam obliczył (art. 23, punkt a; art. 24, punkt a; art. 25; art. 29, ustęp ostatni) — na żądanie osoby, która pismo przedstawiła, zbadać, czy uiszczono opłatę w kwocie należnej. W razie stwierdzenia, że uiszczono kwotę należną, urząd skarbowy zaświadcza to na przedstawionem piśmie; w zaświadczeniu tem wymienia należną kwotę oraz sposób uiszczenia.

Przepis powyższy stosuje się również, jeżeli w przypadku, przewidzianym w punkcie b) art. 24, strona po wręczeniu jej „kartki wymiarowej" (§ 39) nie udała się do kasy urzędu skarbowego, lecz uiściła opłatę zapomocą przekazu pocztowego, lub za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności, albo uiściła w innej kasie urzędu skarbowego, a nie w tej, która jest wymieniona w kartce wymiarowej, lub wreszcie udała się wprawdzie do właściwej kasy, ale przedstawiła jej tylko kartkę wymiarową, a nie przedstawiła pisma, podlegającego opłacie, wobec czego umieszczenie na tem piśmie zaświadczenia o wymiarze, wymienionego w ustępie drugim § 39, nie było możliwe.

b) Postanowienia specjalne dla obszaru, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki.

§ 76. Jeżeli sądowi, mającemu siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, przedstawiono celem uwierzytelnienia podpisu lub znaku ręcznego pismo, podlegające opłacie stemplowej, to sąd dokona uwierzytelnienia nietylko w przypadkach, wymienionych w §§ 73 i 74, lecz także w razie złożenia sądowi odpisu przeznaczonego dla urzędu skarbowego oraz opłaty za uwierzytelnienie tego odpisu (art. 31, ustęp przedostatni, zdanie ostatnie); złożenie odpisu nie zwalnia stron od obowiązku uiszczenia opłaty w przepisanym terminie (art. 20, 21, 22 i 138), w sposób, przewidziany w art. 23, względnie 24.

Do art. 32.

§ 77. Art. 32 stosuje się zarówno do umów, zawieranych przez Skarb Rzeczypospolitej albo przez będące odrębnemi osobami prawnemi państwowe zakłady i przedsiębiorstwa, jako też do umów, które zawiera urząd państwowy jako zarządca majątku niepaństwowego.

Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma i nie jest też znana najniższa ilość świadczenia, ani nie zostaje wypłacona zaliczka (art. 9), to urząd, zawierający umowę zaświadcza odroczenie płatności zarówno na egzemplarzu umowy, pozostającym w urzędzie, jako też na tym, który jest przeznaczony dla współkontrahenta. Jednocześnie z doręczeniem egzemplarza, zaopatrzonego w takie poświadczenie, urząd doręcza współkontrahentowi pismo, w którem oznajmia mu, że opłata stemplowa ma być uiszczana ratami w miarę wykonywania zobowiązania. W piśmie tem należy podać: 1) terminy, w których mają być uiszczone poszczególne raty, 2) sposób obliczenia podstawy wymiaru każdej raty, 3) stopę opłaty (z powołaniem się na odpowiedni przepis ustawy o opłatach stemplowych), 4) sposób uiszczenia.

Do art. 35.

§ 78. Zawiadomienia o dostrzeżonych naruszeniach ustawy o opłatach stemplowych mają być przesyłane do tego urzędu skarbowego (§ 16), w którego okręgu ma siedzibę sąd, względnie inny urząd państwowy, który stwierdził naruszenie ustawy.

Do zawiadomień należy używać formularzy według załączonego wzoru 5, których na żądanie sądu, względnie innego urzędu państwowego, dostarcza izba skarbowa. Użycia formularza można zaniechać w razie przesłania urzędowi skarbowemu uwierzytelnionego odpisu zakwestjonowanego pisma; należy jednak na odpisie podać, na czem polega naruszenie ustawy i opinję tę uzasadnić.

Pismo należy zaopatrzyć w adnotację, stwierdzającą zakwestjonowanie, w formie następującej:

„Zakwestjonowano z powodu nieuiszczenia" (albo „niedostatecznego uiszczenia", „spóźnionego uiszczenia", „uiszczenia nieprawidłowego") „opłaty stemplowej. Zawiadomienie przesłano Urzędowi Skarbowemu (Urzędowi Opłat Stemplowych) w . . . . dnia . . . .

Pieczęć urzędowa Podpis".

W razie przesłania urzędowi skarbowemu uwierzytelnionego odpisu zakwestjonowanego pisma należy na niem umieścić klauzulę powyższą z tą zmianą, że wyraz „Zawiadomienie" zastępują wyrazy: „Odpis wierzytelny".

Przepisy powyższe należy stosować również w przypadku zakwestjonowania wtóropisu, odpisu, lub tłumaczenia — z powodu niedo-

starczenia dowodu, iż uiszczono opłatę od pisma pierwszego (§ 2). W takim razie jednak adnotacja, stwierdzająca zakwestjonowanie (umieszczona na wtóropisie, względnie na odpisie, lub tłumaczeniu), ma brzmieć: „Zakwestjonowano z powodu niedostarczenia dowodu uiszczenia opłaty stemplowej od pisma pierwszego. Zawiadomienie przesłano Urzędowi Skarbowemu (Urzędowi Opłat Stemplowych)

w . . . . dn. . . . . .

Pieczęć urzędowa. Podpis".

§ 79. Jeżeli istnieje podejrzenie, że znaczek stemplowy został podrobiony, przerobiony lub powtórnie użyty (art. 39), to należy w adnotacji o zakwestjonowaniu (§ 78) wyraz „nieuiszczenia" zastąpić wyrazami „nieprawdziwości znaczka stemplowego". W takim razie należy do zawiadomienia o dostrzeżonem naruszeniu ustawy załączyć zakwestjonowane pismo; przepis ten nie tyczy się pism, przechowywanych u notarjusza, w archiwum notarjalnem, lub w zbiorze dokumentów księgi wieczystej.

Do art. 37.

§ 80. W zaświadczeniach o uiszczeniu opłaty stemplowej należy podać, w jaki sposób ją uiszczono, a mianowicie: czy znaczkami stemplowemi (względnie zapomocą papieru stemplowego), czy gotówką. W razie uiszczenia znaczkami należy podać, czy są przepisane początkowemi, względnie końcowemi, wyrazami tekstu (art. 23, punkt a; § 36), lub stwierdzającemi zawarcie umowy podpisami stron (art. 23, punkt a; § 36) — czy też znajdują się poza tekstem, a w tym ostatnim razie: czy i przez kogo zostały skasowane. W razie uiszczenia gotówką należy wymienić datę uiszczenia oraz kasę i pozycję dziennika kasowego, względnie pozycję rejestru opłat stemplowych, uiszczanych bezpośrednio (§ 43).

Do art. 38.

§ 81. Kontrolę celem stwierdzenia, czy przepisy o opłatach stemplowych są przestrzegane („kontrolę stemplową"), wykonywają:

1) w sądach, u notarjuszów oraz w innych urzędach państwowych, w zakładach i przedsiębiorstwach państwowych, w wojewódzkich i powiatowych związkach komunalnych, w magistratach miast, których liczba mieszkańców przewyższa 50.000 oraz w Banku Polskim — funkcjonarjusze, upoważnieni do tej czynności przez izbę skarbową;
2) w innych przypadkach, przewidzianych w art. 38 — funkcjonarjusze, upoważnieni bądź przez izbę skarbową, bądź przez naczelnika urzędu skarbowego (§ 16).

Z pomiędzy akt urzędów państwowych i samorządowych nie podlegają kontroli stemplowej:

a) akta, oznaczone jako „poufne" lub „tajne" (w szczególności wszelkie akta, tyczące się tajemnic wojskowych, choćby przechowywane w urzędach, nie podlegających Ministerstwu Spraw Wojskowych), b) akta personalne, c) karno-sądowe, karno-administracyjne i dyscyplinarne, d) tyczące się spraw bezpieczeństwa publicznego, e) rozporządzenia ostatniej woli— przed rozpoczęciem ich wykonania, f) wszelkie kategorje akt, tyczące się wyłącznie przedmiotów, nie podlegających opłatom stemplowym.

Funkcjonarjusz, wyznaczony do przeprowadzenia kontroli, ma wobec kierownika urzędu, względnie zakładu lub przedsiębiorstwa, w których kontrola ma się odbyć, wylegitymować się upoważnieniem, otrzymanem od izby skarbowej, względnie od kierownika urzędu skarbowego, oraz swoją legitymacją urzędniczą.

§ 82. Kontrolę stemplową wykonywa się w godzinach urzędowych, względnie — o ile chodzi o przedsiębiorstwa, obowiązane do płacenia podatku przemysłowego, lub ustawowo zwolnione od tego podatku (art. 38, punkt 2)— w porze, wyznaczonej do prowadzenia przedsiębiorstwa. Kontrolę należy przeprowadzić w ten sposób, aby nie przeszkadzała urzędowaniu lub prawidłowemu prowadzeniu przedsiębiorstwa.

Funkcjonarjusz, który dokonał kontroli stemplowej, winien jej przeprowadzenie stwierdzić zapomocą protokółu, wymieniającego: datę i liczbę upoważnienia, otrzymanego od izby skarbowej, względnie od kierownika urzędu skarbowego; numer legitymacji urzędniczej funkcjonarjusza kontrolującego; dzień (względnie dni) i godziny, w których kontrola się odbywała; akta, względnie innego rodzaju pisma lub księgi, poddane kontroli (przez określenie ich rodzaju oraz podanie okresów kalendarzowych, z których pochodzą przejrzane akta, względnie pisma lub wpisy w księgach); wreszcie wynik kontroli, a w przypadku dostrzeżenia naruszeń przepisów o opłatach stemplo-

wych: ilość załączników do protokółu (ustęp trzeci niniejszego paragrafu).

Dostrzeżone naruszenia przepisów o opłatach stemplowych stwierdza funkcjonarjusz kontrolujący zapomocą zawiadomień, ułożonych według załączonego wzoru 5; zawiadomienia te są załącznikami do protokółu z kontroli stemplowej. W razie sporządzenia dwóch lub więcej zawiadomień należy każde zaopatrzyć w numer.

W razie kontroli u notarjusza winien funkcjonarjusz kontrolujący okazać protokół wraz z załącznikami notarjuszowi, w razie zaś kontroli w sądzie albo w innym urzędzie państwowym, lub samorządowym albo w zakładach i przedsiębiorstwach państwowych — kierownikowi urzędu (zakładu, przedsiębiorstwa) lub funkcjonarjuszowi, wyznaczonemu w tym celu przez kierownika.

Notarjusz, względnie kierownik urzędu (zakładu, przedsiębiorstwa) lub jego zastępca, winni potwierdzić na protokóle, że został im przedstawiony (wraz z załącznikami) do przejrzenia; mogą dopisać, lub wnieść oddzielnie swoje uwagi.

W razie kontroli w przedsiębiorstwie niepaństwowem, obowiązanem do płacenia podatku przemysłowego, lub ustawowo zwolnionem od tego podatku (art. 38, punkt 2), ma funkcjonarjusz kontrolujący okazać protokół wraz z załącznikami przedsiębiorcy lub jego zastępcy, jeżeli jeden lub drugi jest obecny w czasie zakończenia kontroli i wezwać do potwierdzenia podpisem, że protokół został udzielony do przejrzenia. Nieobecność lub odmówienie podpisania winien funkcjonarjusz kontrolujący zaznaczyć na protokóle z udziałem świadka. Przedsiębiorca (lub jego zastępca) może dopisać lub oddzielnie wnieść swoje uwagi. O ileby z nich wynikało, że przedsiębiorca kwestjonuje prawdziwość twierdzeń funkcjonarjusza kontrolującego, tyczących się stanu faktycznego, funkcjonarjusz ten winien załączyć do protokółu odnośne pisma zakwestjonowane. Pierwopisy można zastąpić odpisami, dostarczonemi przez przedsiębiorcę, na których funkcjonarjusz kontrolujący lub władza skarbowa stwierdzi zgodność z pierwopisami; w razie niedostarczenia odpisu władza skarbowa zwraca pierwopis najpóźniej przy ostatecznem załatwieniu sprawy w instancj pierwszej.

Jeżeli przy kontroli znaleziono pismo, zaopatrzone w znaczki stemplowe, co do których zachodzi podejrzenie, że są podrobione, albo że były już poprzednio użyte (art. 39), to pismo takie dołącza się do protokółu. Przepis ten nie tyczy się pism, przechowywanych u notarjusza, w archiwum notarjalnem lub w zbiorze dokumentów księgi wieczystej.

Funkcjonarjusz kontrolujący zaopatruje każde pismo zakwestjonowane w adnotację, stwierdzającą zakwestjonowanie, w formie następującej:

„Zakwestjonowano przy kontroli dn. . . . 19 . . . r. Nr. zał. . . . . .".

Adnotacja ta ma być zaopatrzona w podpis funkcjonarjusza kontrolującego, z wymienieniem jego stanowiska służbowego.

Przy kontroli u notarjusza — jeżeli zakwestjonowane pismo nie jest aktem notarjalnym i notarjusz nie posiada odpisu — umieszcza się adnotację w repertorjum (w rejestrze notarjalnym).

Do art. 39 i 40.

§ 83. W przypadkach, w których orzecznictwo z powodu przestępstwa na szkodę Państwa w zakresie opłat stemplowych należy do sądu (w szczególności z powodu użycia papieru stemplowego albo znaczka stemplowego: podrobionego lub przerobionego lub takiego, z którego usunięto oznakę umorzenia—art. 181 i 182 kodeksu karnego), ma sąd po ukończeniu postępowania karnego przesłać akta urzędowi skarbowemu (§ 16) do przejrzenia. Właściwym jest ten urząd skarbowy, który zawiadomił o popełnieniu przestępstwa (art. 242 kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 83, poz. 725).

Jeżeli postępowanie karne rozpoczęło się bez doniesienia ze strony urzędu skarbowego, to sąd ma o rozpoczęciu postępowania zawiadomić ten urząd skarbowy (§ 16), w którego okręgu została wymierzona opłata stemplowa od pisma, stanowiącego przedmiot przestępstwa, a w braku takiego wymiaru ten urząd skarbowy, w którego okręgu ma zamieszkanie obwiniony, względnie jeden z obwinionych. Temuż urzędowi skarbowemu należy przesłać akta po ukończeniu postępowania karnego.

Do art. 45 (ustępu pierwszego).

§ 84. Zwrot opłaty stemplowej, uiszczonej nienależnie od pisma, nie posiadającego cech, wymienionych w punktach c), d), e) § 86 lub w punktach b), c), d) § 89, nastąpi na skutek podania, złożonego urzędowi skarbowemu (§ 16) w ciągu roku od dnia uiszczenia, tylko w przypadkach następujących:

a) gdy uiszczono opłatę wyłącznie zapomocą urzędowego blankietu wekslowego (§ 162) (bez użycia nadto znaczków stemplowych),

b) gdy sporządzono weksel na blankiecie urzędowym (§ 162) lub na blankiecie nieurzędowym lub na zwykłym papierze, na których bądź zostały skasowane znaczki stemplowe przez urząd skarbowy (§ 16) lub przez kasę urzędu skarbowego (§ 17) przy zaświadczeniu, stwierdzającem uiszczenie opłaty „od wekslu blanco", bądź zostało umieszczone zaświadczenie, stwierdzające uiszczenie gotówką opłaty „od wekslu blanco",

c) gdy sporządzono weksel na blankiecie urzędowym (§ 162) albo weksel, przekaz lub czek na blankiecie nieurzędowym lub na zwykłym papierze, na których znaczki stemplowe skasował notarjusz lub urząd celny lub bank na mocy §§ 165, 167 (ustępu ostatniego) lub 168 (ustępu ostatniego) albo urząd państwowy lub bank na mocy zezwolenia, udzielonego przez Ministra Skarbu w myśl art. 124, 127 lub 128,

d) gdy znaczki stemplowe skasował sam podatnik,

e) gdy znaczki stemplowe skasował notarjusz mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki (art. 29, ustęp ostatni),

f) w razie skasowania znaczków stemplowych na składowym dowodzie zastawniczym (warrancie) przez zarząd domu składowego (§ 158),

g) gdy podatnik wniósł do kasy urzędu skarbowego sumę, którą sam obliczył (art. 22, ustęp ostatni; art. 24, punkt a; art. 25),

h) w razie uiszczenia opłaty znakami stemplowemi, wytworzonemi zapomocą maszyny (rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 349).

Jeżeli natomiast kwota, uiszczona nienależnie, została ustalona drogą wymiaru urzędowego, to art. 45 nie ma zastosowania, — zwrot nadpłaty nastąpi tylko, jeżeli w ciągu miesiąca od dnia dokonania wymiaru wniesiono odwołanie i ono zostało uwzględnione (art. 46 i 47 oraz §§ 95 — 98).

§ 85. Podanie o zwrot nadpłaty (84) jest wolne od opłaty stemplowej (art. 142, punkt 8).

Z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w ustępie ostatnim art. 22 oraz w art. 25, należy do podania, zawierającego wniosek o zwrot nadpłaty, załączyć pismo, od którego opłatę uiszczono; w razie uiszczenia gotówką opłaty, którą podatnik sam obliczył, w przypadku, przewidzianym w punkcie „a" artykułu 24, należy nadto załączyć kwit kasowy („potwierdzenie dla wpłacającego").

Podanie o zwrot nadpłaty należy wnieść w przypadkach, wymienionych w punktach a, d, f, h, § 84, do tego urzędu skarbowego, w którego okręgu petent ma mieszkanie lub siedzibę; to samo dotyczy punktu „c", o ile znaczki stemplowe skasował bank. W przypadkach, wymienionych w punktach b, e, g § 84 — jak również w przypadku „c", o ile znaczki stemplowe skasował notarjusz lub inny urząd państwowy — należy podanie o zwrot nadpłaty wnieść do tego urzędu skarbowego, który skasował znaczki stemplowe, względnie w którego okręgu ma siedzibę notarjusz (punkty c, e) lub kasa urzędu skarbowego (punkty b, g) lub inny urząd państwowy (punkt c).

Do art. 45 (ustępu drugiego).

§ 86. Wymiana znaczków stemplowych (§ 23), nastąpi:

a) gdy znaczek nienaklejony uległ uszkodzeniu, np. zlepieniu, lub poplamieniu,

b) gdy znaczek stemplowy naklejono na papierze, który nie jest zapisany, ale który (z powodu poplamienia, przedarcia lub t. p.) nie może być użyty do sporządzenia pisma,

c) gdy znaczek stemplowy naklejono na papierze, na którym jest umieszczone pismo niepodpisane, albo

d) na świadectwie urzędowem (art. 154 i następne) — jeżeli urząd, który świadectwo przygotował, zaświadczył na niem, że zostało unieważnione,

e) na podaniu, wystosowanem do urzędu państwowego (art. 140 i następne), ale nie wniesionem.

Nie nastąpi wymiana w przypadku rozdarcia znaczka stemplowego na dwie lub więcej części.

§ 87. Wymiana, przewidziana w punktach b, c § 86, nastąpi tylko w takim razie, gdy jest zupełnie niewątpliwem, że papier zaopatrzony w znaczek stemplowy, a przedstawiony do wy-

miany, nie jest częścią składową pisma, już podpisanego.

Nie nastąpi więc wymiana np. gdy przedstawiono jedynie papier, na którym niema początku pisma, lub który, zawierając początek pisma, jest zapisany w całości (wobec czego możliwe jest, że ciąg dalszy pisma—wraz z podpisem — znajduje się na innym papierze) lub gdy przekreślenie, skrobanie, zalanie atramentem, wywabienie tekstu i t. p. zmiany wywołują przypuszczenie, że w miejscu, w ten sposób uszkodzonem, znajdował się podpis.

Również nie wymienia się znaczka stemplowego, zdjętego z papieru, na którym był już umieszczony.

§ 88. Zasadniczo nie jest dopuszczalna wymiana znaczków stemplowych, umieszczonych na piśmie, już podpisanem. Wyjątek od tej zasady stanowią: znaczki stemplowe, umieszczone na wekslu trasowanym, płatnym na własne zlecenie wystawcy lub na jego rzecz, jak również na wekslu zaopatrzonym jedynie w indosy, a niezaopatrzonym ani w podpis wystawcy, ani w podpis akceptanta; w tych przypadkach stosuje się § 89.

Od zasady, wypowiedzianej w punkcie c) § 86, w myśl której zostaje wymieniony znaczek stemplowy, umieszczony na piśmie niepodpisanem, stanowią wyjątek znaczki stemplowe na rachunku lub na innem piśmie, stwierdzającem wykonanie umowy (art. 72 i art. 90, ustęp drugi); nie nastąpi wymiana znaczka stemplowego, umieszczonego na piśmie takiem, jeżeli ono wprawdzie nie jest zaopatrzone w podpis (t. j. nazwisko lub firmę wystawcy, umieszczone pod tekstem rachunku), ale nazwisko lub firma wystawcy są na rachunku uwidocznione w inny sposób (w szczególności zapomocą druku lub pieczątki).

§ 89. Wymiana blankietu wekslowego t. j.:

1) blankietu urzędowego (§ 162), bądź zaopatrzonego bądź niezaopatrzonego w znaczki stemplowe,

2) blankietu nieurzędowego lub zwykłego papieru, na których bądź zostały skasowane znaczki stemplowe przez urząd skarbowy (§ 16) lub przez kasę urzędu skarbowego (§ 17) przy zaświadczeniu, stwierdzającem uiszczenie opłaty od wekslu, bądź zostało umieszczone zaświadczenie kasy urzędu skarbowego, stwierdzające uiszczenie gotówką opłaty od wekslu,

3) blankietu nieurzędowego lub zwykłego papieru, na których znaczki stemplowe skasował notarjusz lub bank na mocy § 165 albo urząd państwowy lub bank na mocy zezwolenia, udzielonego przez Ministra Skarbu w myśl art. 124 — nastąpi:

a) gdy blankiet taki nie zawiera żadnego tekstu pisanego ani też podpisu, a nie może być użyty do sporządzenia wekslu: z powodu poplamienia, przedarcia lub t. p.,

b) gdy na blankiecie takim umieszczony jest tekst wekslu, ale niema żadnego podpisu,

c) gdy na wekslu trasowanym, płatnym na własne zlecenie wystawcy lub na jego rzecz, znajduje się tylko podpis wystawcy (a niema ani podpisu akceptanta, ani indosu); petent ma w razie wątpliwości udowodnić, że blankiet urzędowy, przedstawiony do wymiany, zawierał — już w chwili zaopatrzenia go w podpis — tekst wekslu trasowanego, płatnego na własne zlecenie wystawcy lub na jego rzecz, oraz że podpis, umieszczony na wekslu, jest podpisem wystawcy,

d) gdy na wekslu nie są podpisani ani wystawca, ani akceptant, ale są indosy.

Nie wymienia się blankietu wekslowego w razie rozdarcia na dwie lub więcej części, jak również gdy przekreślenia, skrobania, zalanie atramentem, wywabienie tekstu i t. p. zmiany wywołują przypuszczenie, że w miejscu w ten sposób uszkodzonem znajdował się podpis.

§ 90. Podanie o wymianę znaków stemplowych (§§ 86 — 89) należy wnieść zasadniczo do urzędu skarbowego, wymienionego w § 16.

Nie są jednak powołane do przyjmowania takich podań urzędy opłat stemplowych w Bydgoszczy, Lublinie i we Lwowie, lecz należy podania o wymianę wnosić: do 1-go Urzędu Skarbowego w Bydgoszczy, do 2-go Urzędu Skarbowego w Lublinie i do 1-go Urzędu Skarbowego we Lwowie. Wolno też wnieść podanie o wymianę do Urzędu Skarbowego w Otwocku oraz do ekspozytur urzędów skarbowych w Pabjanicach, Tomaszowie Mazowieckim i w Zduńskiej Woli.

Podanie o wymianę jest wolne od opłaty stemplowej (art. 142, punkt 8).

W podaniu należy wymienić poszczególne rodzaje znaków stemplowych, kategorje wartości, ilość sztuk każdej kategorji i łączną wartość wszystkich sztuk danej kategorji. W razie przedstawienia do wymiany blankietu weksło-

wego, wymienionego w punkcie 2 lub 3 § 89, należy ten blankiet oznaczyć w podaniu w formie następującej: „blankiet wekslowy ze znaczkiem stemplowym (znaczkami stemplowemi) łącznej wartości zł . . . . . . gr . . .", względnie: „blankiet wekslowy, stwierdzający uiszczenia opłaty gotówką, łącznej wartości . . . . . . zł . . . . . gr . . . .". Podanie można też ułożyć w formie wykazu według załączonego wzoru 6.

Urzędy wyżej wymienione mogą przyjąć znaki stemplowe, przedstawione do wymiany, mimo niedołączenia podania, przewidzianego w ustępie poprzednim—jeżeli złożono niewielką ilość znaków stemplowych i urząd przyjmujący może sprawę załatwić natychmiast.

Jeżeli podanie (ustępy: pierwszy, drugi i trzeci niniejszego paragrafu) nie może być załatwione natychmiast po wniesieniu, to na żądanie petenta urząd wyda mu pokwitowanie, wymieniające imię i nazwisko (firmę, nazwę) petenta oraz ogólną wartość znaków stemplowych przedstawionych do wymiany. Jeżeli z powodu wielkiej ilości przedstawionych znaków stemplowych obliczenie ich wartości nie może nastąpić natychmiast, to urząd, przyjmujący podanie, zaznacza w pokwitowaniu, że podaje wartość według oznajmienia petenta. Pokwitowanie podlega opłacie stemplowej w kwocie 20 gr (art. 149).

§ 91. Wniosek o wymianę załatwia zasadniczo ten urząd (§ 90), któremu wniosek został przedstawiony.

Jeżeli jednak podanie o wymianę wniesiono do jednego z urzędów, uprawnionych do przyjmowania podań o wymianę w myśl ustępu drugiego § 90, to załatwienie podania należy do właściwego urzędu skarbowego (§ 16) w przypadkach następujących:

1) w przypadkach, wymienionych w punktach „d" i „e" § 86,

2) w razie przedstawienia do wymiany pisma, zaopatrzonego choćby tylko w jeden podpis, (w szczególności wekslu na stronie przedniej wcale niepodpisanego, ale zaopatrzonego na stronie odwrotnej choćby tylko w jeden indos),

3) w razie przedstawienia do wymiany znaczka stemplowego, naklejonego na rachunku lub pokwitowaniu, choćby rachunek lub pokwitowanie nie były zaopatrzone w podpis (§ 88, ustęp drugi),

4) gdy wniosek o wymianę jest bezzasadny (w szczególności w przypadkach, wymienionych w ustępie ostatnim § 86, w dwóch ostatnich ustępach § 87 oraz w ustępie ostatnim § 89).

Właściwy urząd po powzięciu decyzji o dopuszczalności wymiany, ma — o ile do wymiany przedstawiono nienaklejone znaczki stemplowe — nakleić je na papierze, ale oddzielnie te, których wymiany dozwolił i oddzielnie te, których wymiany odmówił.

Jeżeli naklejenie znaczków stemplowych na papierze jest niemożliwe, gdyż są zlepione, to należy znaczki włożyć do koperty i opieczętować ją.

Na każdym papierze, na którym urząd nakleił znaczki stemplowe, na kopercie, mieszczącej znaczki zlepione, jak również na każdym przedstawionym przez petenta: papierze z naklejonym znaczkiem stemplowym lub blankiecie wekslowym (§ 89), umieszcza urząd zaświadczenie o dozwoleniu wymiany, względnie adnotację o odmowie, zaopatrzone w datę, pieczęć urzędową i podpis.

Jest też dopuszczalne zszycie i opieczętowanie wszystkich tych papierów, co do których urząd dozwala wymiany, oraz osobnej kartki, na której umieszcza się zaświadczenie o dozwoleniu wymiany.

Adnotacja o odmowie ma być umieszczona na każdym papierze zosobna; nie należy zszywać papierów, co do których wymiany odmówiono.

W razie natychmiastowego załatwienia podania, względnie wniosku ustnego, urząd, któremu wniosek przedstawiono, dokonywa wymiany niezwłocznie, nie doręczając petentowi pisemnej decyzji o dozwoleniu wymiany. Jeżeli zaś załatwienie podania nie mogło natychmiast nastąpić, to urząd, któremu przedstawiono wniosek o wymianę, jeżeli jest zarazem właściwy do ostatecznego załatwienia podania, zawiadamia petenta o dozwoleniu wymiany bądź pisemnie bądź telefonicznie z pozostawieniem w aktach adnotacji o dacie telefonicznego zawiadomienia; jeżeliby jednak strona, zawiadomiona telefonicznie, nie zgłosiła się w przeciągu tygodnia, to ma nastąpić zawiadomienie pisemne.

Urząd, właściwy do ostatecznego załatwienia podania o wymianę, ma o swej decyzji zawiadomić petenta pisemnie:

a) w razie załatwienia odmownego (w szczególności też w razie odmowy częściowej), b) (bez względu na to, czy decyzja jest przychylna czy odmowna) w razie otrzymania spra-

wy od urzędu, wymienionego w ustępie drugim § 90.

W razie załatwienia odmownego urząd zwraca petentowi te znaki stemplowe, co do których zapadła decyzja odmowna — z wyjątkiem znaczków stemplowych, zebranych (z powodu zlepienia się) w opieczętowanej kopercie, które pozostają w urzędzie skarbowym. Urząd ma przedziurawić każdy znaczek stemplowy, którego wymiany odmówił, a który zwraca petentowi; nie tyczy się to przypadków, w których odmówiono wymiany, ponieważ znaczki stemplowe są nieuszkodzone lub ponieważ są umieszczone na piśmie, podlegającem opłacie. Decyzja odmowna ma być umotywowana. Od decyzji takiej można wnieść odwołanie (art. 46 i 47).

Jeżeli w przypadku, wymienionym wyżej pod b), zapadła decyzja przychylna, to urząd, który ją wydał, zawiadamia o decyzji kasę tego urzędu, do którego podanie zostało wniesione, wymieniając łączną sumę znaków stemplowych, które mają być wydane przy wymianie, a mianowicie wartość nominalną (bez dodatku 10% i bez potrącenia przewidzianego w § 94); urząd skarbowy przesyła zarazem owej kasie znaki stemplowe, których wymiana została dozwolona. W zawiadomieniu zaś, wystosowanem do petenta, należy wymienić kasę urzędu skarbowego, która ma dokonać wymiany.

§ 92. W razie pisemnego zawiadomienia o dozwoleniu wymiany kasa urzędu skarbowego dokonywa wymiany po złożeniu jej tego zawiadomienia.

Wymiana nie nastąpi w razie zgłoszenia się do kasy urzędu skarbowego po upływie roku od doręczenia zawiadomienia o decyzji, dozwalającej wymiany.

§ 93. Znaczki stemplowe oraz urzędowe blankiety wekslowe wymienia się zasadniczo na znaki stemplowe tego samego rodzaju. Na żądanie petenta nastąpi w całości lub w części wymiana znaczków stemplowych na urzędowe blankiety wekslowe lub takich blankietów na znaczki stemplowe.

Sposób dokonania wymiany urzędowego blankietu wekslowego z naklejonym znaczkiem stemplowym jak również blankietu, zaopatrzonego w zaświadczenie kasy urzędu skarbowego o uiszczeniu gotówki tytułem opłaty stemplowej od wekslu (§ 163) jest pozostawiony uznaniu kasy urzędu skarbowego.

§ 94. Kasa urzędu skarbowego uzależnia wymianę od potrącenia kwoty, wynoszącej zasadniczo 10% wartości nominalnej (bez dodatku 10%) znaków stemplowych, które zostają wydane drogą wymiany. To potrącenie nie może jednak wynosić mniej, niż iloczyn z pomnożenia 10 groszy przez ilość znaków stemplowych, przedstawionych do wymiany ani też więcej niż iloczyn z pomnożenia 5 zł przez ilość znaków stemplowych, przedstawionych do wymiany; za jeden znak stemplowy uważa się każdy poszczególny znaczek stemplowy (§ 23), każdy poszczególny urzędowy blankiet wekslowy (§ 162) oraz każdy poszczególny blankiet nieurzędowy lub zwykły papier, na których kasa urzędu skarbowego zaświadczyła uiszczenie gotówką opłaty stemplowej od wekslu (§ 89, punkt 2).

Kwota, podlegająca potrąceniu, ma być uiszczona gotówką.

Do art. 46.

§ 95. Termin jednego miesiąca, w ciągu którego można wnieść odwołanie, liczy się:

a) w razie uiszczenia opłaty zapomocą znaczków stemplowych, skasowanych przez urząd skarbowy (art. 23, punkt b) —od daty zaświadczenia o wymiarze (§§ 39, 164, 167 i 168);

b) w razie uiszczenia opłaty gotówką na skutek wymiaru, dokonanego przez urząd skarbowy (art. 24, punkt b) — od daty uiszczenia;

c) w razie wymierzenia opłaty zapomocą nakazu płatniczego, sporządzonego przez urząd skarbowy (art. 33, punkty 2 i 3), lub przez sekretarjat sądowy (art. 30), lub przez władzę administracyjną (art. 61, ustęp ostatni) — od dnia doręczenia nakazu płatniczego;

d) przy opłacie od aktu notarjalnego, wymierzonej przez notarjusza (art. 27, punkt 1) — od daty aktu notarjalnego;

e) przy opłacie od pisma, przedstawionego notarjuszowi celem dokonania czynności urzędowej (art. 27, punkt 2)—od daty świadectwa, stwierdzającego dokonanie owej czynności (§ 58, ustęp drugi, zdanie pierwsze) względnie od daty zaświadczenia, tyczącego się wyłącznie uiszczenia opłaty stemplowej (§ 58, zdanie ostatnie);

f) w razie wymierzenia przez notarjusza opłaty od odbytej przed nim sprzedaży drogą licytacji (art. 27, punkt 3 oraz § 60) — od dnia licytacji;

g) w razie wymierzenia przez sekretarjat

sądowy opłaty od aktu sądowego albo od przewłaszczenia lub innego oświadczenia zgody (art. 30, punkty 3 i 4)—od daty aktu sądowego, względnie przewłaszczenia lub oświadczenia zgody;

h) w razie wymierzenia przez urząd państwowy opłaty od umowy, przez ten urząd zawartej (art. 32) — od daty zaświadczenia o uiszczeniu (art. 32, ustęp drugi, zdanie pierwsze).

Przepisy powyższe stosuje się również w przypadkach wymierzenia podwyżki stemplowej (art. 42).

§ 96. Jeżeli w przypadku, wymienionym w punkcie a) § 95, kwota znaczków stemplowych, skasowanych przez urząd skarbowy, stanowi tylko część kwoty, wymierzonej przez urząd skarbowy, a resztę skasowano później, to termin liczy się mimo to od daty zaświadczenia o wymiarze.

Jeżeli w przypadku, wymienionym w punkcie b) § 95, kwotę, wymierzoną przez urząd skarbowy, uiszczono nie odrazu, lecz częściami, to termin liczy się od daty pierwszego uiszczenia.

Zasady, wypowiedziane w punktach d), e) § 95, obowiązują również wówczas, gdy kwoty, wymierzonej przez notarjusza, nie uiszczono do jego rąk przed sporządzeniem aktu notarjalnego, względnie przed dokonaniem czynności urzędowej, lub uiszczono tylko w części — z powodu odroczenia płatności w myśl art. 177 lub z powodu nieuiszczenia podwyżki (art. 28, ustęp trzeci, zdanie drugie).

Zasada podana w punkcie g) § 95, obowiązuje również wówczas, gdy kwoty, wymierzonej przez sekretarjat sądowy, nie uiszczono przed sporządzeniem aktu sądowego lub uiszczono w części — z powodu odroczenia płatności w myśl art. 177.

Do art. 47.

§ 97. Władzą, rozstrzygającą odwołania w zakresie opłat stemplowych (instancją odwoławczą), jest zasadniczo izba skarbowa, a mianowicie ta, w której okręgu ma siedzibę organ urzędowy, którego decyzja (w przedmiocie wymiaru opłaty lub podwyżki lub decyzja innego rodzaju) zostaje zaskarżona odwołaniem. Od tej zasady zachodzi wyjątek:

a) co do decyzyj izby skarbowej, wydanych w myśl art. 49; w tych przypadkach instancją odwoławczą jest Ministerstwo Skarbu (o ile izba skarbowa nie zastosuje ustępu trzeciego art. 47),

b) gdy odwołanie (wniesione w przepisanym terminie) skierowane jest przeciw wymiarowi, dokonanemu przez urząd skarbowy (§ 16) lub przeciw innej decyzji urzędu skarbowego i urząd ten uznał, że odwołanie jest całkowicie uzasadnione (art. 47, ustęp trzeci).

Jeżeli odwołanie wniesiono po upływie terminu jednomiesięcznego, przewidzianego w art. 46, to organ urzędowy, któremu złożono odwołanie, nie odrzuca go z powodu spóźnienia, lecz przesyła je z odpowiednim wnioskiem instancji odwoławczej.

Odwołania nie uważa się za spóźnione, jeżeli je wysłano pocztą przed upływem terminu jednomiesięcznego, przewidzianego w art. 46

Izba skarbowa może rozpoznać odwołanie wniesione po upływie terminu jednomiesięcznego, przewidzianego w art. 46, jeżeli spóźnienie nie przekracza 6 miesięcy.

§ 98. Jeżeli wniesiono odwołanie od wymiaru opłaty lub podwyżki, dokonanego przez notarjusza, to notarjusz ma na odwołaniu wymienić datę, w której odwołanie otrzymał i tę adnotację zaopatrzyć w swój podpis i w pieczęć.

O rozstrzygnięciu odwołania od wymiaru dokonanego przez notarjusza, izba skarbowa zawiadamia notarjusza i odwołującego się.

Ustęp poprzedni stosuje się odpowiednio do wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego w przedmiocie opłat stemplowych wymierzonych przez notarjusza.

§ 99. Osoba, skazana przez urząd skarbowy na karę pieniężną (art. 39, ustępy pierwszy i drugi, art. 43), może: a) w ciągu miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia o karze, wnieść odwołanie (art. 46 i 47) lub b) w ciągu siedmiu dni od doręczenia orzeczenia o karze zażądać od urzędu skarbowego skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (art 640 — 649 kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r., Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 83, poz. 725). Osoba skazana zachowuje więc w ciągu dni siedmiu od dnia doręczenia orzeczenia prawo wyboru pomiędzy odwołaniem do władzy skarbowej i żądaniem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego; jeśli w powyższym terminie z tego prawa nie skorzysta, pozostaje jej tylko możność odwołania się do władzy skarbowej w ciągu miesiąca od dnia doręczenia orzeczenia.

Sąd okręgowy, któremu urząd skarbowy przekazał sprawę na mocy art. 640 i 641 kodeksu postępowania karnego, ma po ukończe-

niu postępowania karnego przesłać akta temu samemu urzędowi skarbowemu do przejrzenia.

Do art. 49.

§ 100. Za dowód nieważności (ustęp pierwszy art. 49) nie uważa się wyroku sądowego, opierającego się na przyznaniu, lub wydanego zaocznie, bez udowodnienia stanu faktycznego, na którym wyrok się opiera.

W przypadkach, wymienionych w art. 49, w punkcie a) ustępu drugiego, petent ma podać dokładnie, z jakich powodów nastąpiło odwołanie czynności prawnej. O ile chodzi o umowę o nabycie nieruchomości (art. 52, punkt 1), albo prawa wydobywania ciał kopalnych (art. 64, punkt 1), dozwolenie zwrotu opłaty lub uchylenie wymiaru zależy od tego, aby nie nastąpiły ani oddanie przedmiotu umowy w posiadanie nabywcy, ani wpis prawa własności na jego rzecz w księdze wieczystej.

Jeżeli odwołanie czynności prawnej (punkt a) pociąga za sobą utratę zadatku lub obowiązek zwrotu zadatku w podwójnej wysokości, albo uiszczenia kary za zawód (odstępnego), to może być dozwolone tylko obniżenie opłaty do kwoty, przypadającej według zadatku lub kary za zawód.

Ustęp przedostatni § 98 stosuje się również do orzeczeń, wydanych na skutek wniosku, przewidzianego w art. 49, a tyczącego się opłaty, wymierzonej przez notarjusza.

CZĘŚĆ DRUGA.

Postanowienia szczegółowe.

Do art. 54 (punktu 2).

§ 101. Na mocy punktu 2 artykułu 54 są wolne od opłaty:

a) orzeczenia w przedmiocie wykupu przymusowego na rzecz Państwa lub przejęcia na rzecz Państwa (art. 3, 7, 10, 20 — 24, 77 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1),

b) pisma, stwierdzające umowy, przewidziane w art. 8, 13, 15 (zdaniu drugiem), 20 i 77 powołanej ustawy: o kupno nieruchomości przez Państwo lub Państwowy Bank Rolny lub o zamianę nieruchomości na grunty państwowe albo wykonanie prawa odkupu lub pierwokupu,

c) pismo, stwierdzające oddanie gruntów na własność Państwa, przewidziane w art. 92 powołanej ustawy,

d) pisma, stwierdzające licytacyjną sprzedaż nieruchomości ziemskiej na rzecz Państwa lub Państwowego Banku Rolnego, przewidzianą w art. 93 powołanej ustawy.

Do art. 54 (punktu 3).

§ 102. Na mocy punktu 3 artykułu 54 są wolne od opłaty:

a) orzeczenie powiatowego urzędu ziemskiego, względnie okręgowej komisji ziemskiej, zatwierdzające projekt scalenia (art. 35 ustawy o scalaniu gruntów, Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833 w brzmieniu art. 10 p. 9 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z 11 lipca 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622);

b) ugody, tyczące się gruntów, położonych na obszarze scalenia, zatwierdzone w toku postępowania scaleniowego (art. 9 i 44 powołanej ustawy);

c) pisma, stwierdzające umowy o zamianę gruntów celem sprostowania granic albo celem zapewnienia dogodnych dojazdów lub usunięcia t. zw. enklaw i szachownic (art. 22, punkt „g", powołanej ustawy oraz art. 47, punkt „a", ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1);

d) pisma, stwierdzające umowę, na mocy której uczestnik scalenia celem powiększenia swego gospodarstwa karłowatego kupuje działkę lub jej część od innego uczestnika scalenia, przenoszącego się na osadę, nabytą gdzie indziej z parcelacji; natomiast podlegają opłacie w wysokości 1%, przewidzianej w ustępie trzecim art. 58 — pisma, stwierdzające umowę, na mocy której uczestnik scalenia celem uzupełnienia swego gospodarstwa karłowatego lub niepełnorolnego nabywa działkę drogą parcelacji zgodnie z postanowieniami ustawy o wykonaniu reformy rolnej (art. 7, cz. 2 oraz oraz 16, cz. 2, powołanej ustawy o scalaniu gruntów);

e) układy dobrowolne i orzeczenia, ustanawiające wynagrodzenie wzamian za zniesienie serwitutów;

f) układy dobrowolne i orzeczenia, tyczące się zamiany gruntów włościańskich w b. zaborze rosyjskim, a podlegające zatwierdzeniu przez władze ziemskie.

Celem zastosowania punktu d) niniejszego paragrafu notarjusz, mający siedzibę poza

obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, jak również sąd, mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, ma sporządzić bez wymierzenia opłaty stemplowej akt, stwierdzający umowę o kupno działki, w razie przedstawienia przez strony zaświadczenia powiatowego urzędu ziemskiego, że kupno ma na celu powiększenie gospodarstwa karłowatego, znajdującego się na prawomocnie ustalonym obszarze scalenia (art. 17 i 18 powołanej ustawy o scalaniu gruntów), oraz że zarówno sprzedawca jak kupujący są uczestnikami scalenia. Notarjusz, względnie sekretarjat sądowy, przesyła urzędowi skarbowemu (§ 16) uwierzytelniony odpis takiego aktu wraz z wyżej wymienionem zaświadczeniem powiatowego urzędu ziemskiego.

Notarjusz, względnie sąd, mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, ma w razie złożenia przez strony zaświadczenia, wymienionego w ustępie poprzednim, przesłać to zaświadczenie urzędowi skarbowemu (§ 16) wraz z odpisem, o którym mowa w art. 29, względnie 31 (ustępie przedostatnim); zaświadczenie to może też być złożone przez strony bezpośrednio urzędowi skarbowemu.

Powiatowy urząd ziemski zawiadamia o każdem prawomocnem zatwierdzeniu projektu scalenia (art. 36 ustawy o scalaniu gruntów) jak również o każdem odrzuceniu projektu scalenia (art. 35 tejże ustawy), ten urząd skarbowy (§ 16), w którego okręgu znajduje się obszar scalenia. W przypadku zatwierdzenia projektu urząd skarbowy przesyła powiatowemu urzędowi ziemskiemu wszystkie zaświadczenia tegoż urzędu ziemskiego, wymienione w dwóch poprzednich ustępach niniejszego paragrafu, a tyczące się danego obszaru scalenia; powiatowy urząd ziemski stwierdza na każdem zaświadczeniu, czy wymienione w niem powiększenie gospodarstwa karłowatego jest objęte zatwierdzonym projektem scalenia.

W przypadku odrzucenia projektu scalenia, jak również gdy powiększenie gospodarstwa karłowatego nie zostało objęte prawomocnie zatwierdzonym projektem scalenia, urząd skarbowy wymierza opłatę stemplową zapomocą nakazu płaniczego (art. 33 ustęp ostatni).

Do art. 54 (punktu 5).

§ 103. Na mocy punktu 5 artykułu 54 są wolne od opłaty między innemi też pisma, stwierdzające zakupienie przez gminę nadwyżek gruntów w sferze interesów mieszkaniowych miast i osad przemysłowo-fabrycznych lub przekazanie gminie gruntów państwowych, położonych w owej sferze interesów (art. 7 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1).

Do art. 54 (punktów 6 i 7).

§ 104. Początek okresu ulgowego, przewidzianego w punkcie 6 lub 7 art. 54, oraz okoliczność, że okres, przewidziany w punkcie 6, jeszcze nie jest zakończony, mają być ustalane zapomocą zaświadczenia właściwej władzy, sprawującej nadzór nad budownictwem (art. 382 — 393 rozporządzenia Prezydenta Rzeczyposzolitej z dn. 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli, Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202).

Zaświadczenie ma stwierdzić:

a) o ile chodzi o budynek niewykończony (punkt 6):

1) datę rozpoczęcia robót technicznych celem położenia fundamentów,

2) okoliczności faktyczne ujawniające, że nie wcześniej, jak tydzień przed sporządzeniem pisma, do którego ma być zastosowany punkt 6 art. 54, budynek jeszcze nie był zdatny do użytkowania;

b) o ile chodzi o nową budowlę (punkt 7): datę, w której rozpoczęło się użytkowanie budynku.

Zaświadczenie lub jego odpis uwierzytelniony ma pozostać w aktach notarjusza (art. 27) względnie sądu (art. 30, punkty 3 i 4); jeżeli zaświadczenie przedstawiono w drodze odwołania (art. 46), to ma pozostać w aktach władzy skarbowej przy odwołaniu. Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, w przypadkach, w których notarjusz (art. 29) lub sąd (art. 31, ustęp przedostatni), przesyłają urzędowi skarbowemu (§ 16) odpis umowy, należy zaświadczenie, o którem mowa w poprzednich ustępach niniejszego paragrafu, złożyć notarjuszowi względnie sądowi; notarjusz względnie sąd przesyłają zaświadczenie urzędowi skarbowemu przy odpisie umowy; strona może też złożyć zaświadczenie bezpośrednio urzędowi skarbowemu.

Do art. 58.

§ 105. Opłacie w wysokości 1%, przewidzianej w pierwszem zdaniu ustępu trzeciego art. 58, podlegają:

a) orzeczenia urzędów ziemskich, ustalające przejście prawa własności przy parcelacji (art. 61 ustęp 1 ustawy z dnia

28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1);

b) umowy o sprzedaż drogą parcelacji, przeprowadzonej na zasadzie powołanej ustawy.

§ 106. Opłatę od orzeczenia, wymienionego w punkcie a) § 105 (w punkcie 6 art. 52), wymierza w myśl ustępu drugiego art. 61 ustawy o opłatach stemplowych okręgowy urząd ziemski zapomocą nakazu płatniczego, który doręcza nabywcy, wyznaczonemu w orzeczeniu (art. 15, punkt 2). Na mocy art. 177 zarządza się doręczenie tego nakazu płatniczego jednocześnie z doręczeniem orzeczenia ustalającego przejście prawa własności; opłata ma być uiszczona w ciągu 3 tygodni od doręczenia nakazu płatniczego.

Opłatę uiszcza się gotówką w kasie urzędu skarbowego (§ 17), której w tym celu należy złożyć deklarację, wymieniającą datę i numer nakazu płatniczego oraz okręgowy urząd ziemski, od którego nakaz płatniczy pochodzi. W razie nieuiszczenia w ciągu 3 tygodni od doręczenia nakazu płatniczego okręgowy urząd ziemski zawiadomi o tem urząd skarbowy, który zarządzi ściągnięcie przymusowe.

Okręgowy urząd ziemski wyda zaświadczenie wykonalności orzeczenia (art. 61, ustęp 2, ustawy o wykonaniu reformy rolnej) dopiero po przedstawieniu mu pokwitowania kasy urzędu skarbowego z uiszczenia opłaty lub zaświadczenia urzędu skarbowego, stwierdzającego, że władza skarbowa zezwoliła na odroczenie płatności (art. 177).

Od nakazu płatniczego można wnieść odwołanie w ciągu miesiąca od daty doręczenia nakazu płatniczego (art. 46). Należy je złożyć okręgowemu urzędowi ziemskiemu, a ten przesyła je wraz ze swoją opinją izbie skarbowej, w której okręgu ma siedzibę.

§ 107. Do zaświadczenia okręgowego urzędu ziemskiego (o przyznaniu kredytu sprzedawcy gospodarstwa karłowatego), o którem mowa w zdaniu drugiem ustępu trzeciego artykułu 58, stosuje się postanowienia, zawarte w ustępie ostatnim § 104.

§ 108. § 106 stosuje się również do orzeczeń, przewidzianych w art. 11 i 17 ustawy z dnia 20 czerwca 1924 r. w sprawie uwłaszczenia b. czynszowników, b. wolnych ludzi i długoletnich dzierżawców (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 24, poz. 254) — z tą zmianą, że czynności, należące według powołanego § 106 do okręgowego urzędu ziemskiego, wykonywa komisja uwłaszczeniowa.

Również stosuje się § 106 do orzeczenia, kończącego postępowanie, przewidziane w ustawie z dnia 18 marca 1932 r. o wykupie gruntów, podlegających ustawie w przedmiocie ochrony drobnych dzierżawców rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 307) — z tą zmianą, że czynności, należące według powołanego § 106 do okręgowego urzędu ziemskiego, wykonywa powiatowy urząd ziemski. Ten urząd wymierza opłatę o tyle, o ile nie została już poprzednio uiszczona w należnej kwocie, w trybie, przewidzianym w art. 23, 24, 27, 28 lub 29 ustawy o opłatach stemplowych; powiatowy urząd ziemski wymierza opłatę zawsze bez podwyżki stemplowej, przewidzianej w art. 42.

§ 109. Celem zastosowania drugiego zdania ustępu przedostatniego artykułu 58 należy — o ile chodzi o nieruchomości ziemskie — przedstawić organowi, właściwemu do wymierzenia opłaty stemplowej (art. 17), zezwolenie na nabycie nieruchomości, udzielone przez prezesa okręgowego urzędu ziemskiego w myśl § 7 (ustępu 3) rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z dnia 19 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 229), a zawierające zastrzeżenie, że w razie niewykonania parcelacji w terminie, oznaczonym w zezwoleniu na parcelację, ma być dopłacona różnica między kwotą, obliczoną według stawki, przewidzianej w ustępie pierwszym art. 58, a obliczoną według stawki ulgowej, przewidzianej w ustępie przedostatnim tegoż artykułu. Organ, właściwy do wymierzenia opłaty stemplowej, wymierza opłatę według stawki, przewidzianej w ustępie pierwszym art. 58, pobiera jednak (art. 28 ustęp pierwszy) — względnie poleca pobrać (art. 24 punkt „b"; art. 31, ustęp pierwszy) — tylko kwotę, obliczoną według stawki ulgowej; reszta ulega odroczeniu do dnia, w którym upłyną dwa miesiące po terminie wykonania parcelacji, oznaczonym w zezwoleniu na parcelację. Kwota odroczona ulega umorzeniu w razie przedstawienia urzędowi skarbowemu (§ 16) — przed upływem terminu odroczenia — świadectwa okręgowego urzędu ziemskiego, stwierdzającego wykonanie parcelacji.

§ 110. W przypadku kupna terenu budowlanego (art. 53 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) przez osobę prawną, która na mocy swego statutu lub na mocy umowy, normującej jej ustrój, jest uprawniona do zawodowego wykonywania parcelacji, organ,

właściwy do wymierzenia opłaty stemplowej, wymierza ją według stawki, przewidzianej w ustępie pierwszym art. 58, pobiera jednak (art. 28, ustęp pierwszy) — względnie poleca pobrać (art. 24 punkt „b"; art. 31, ustęp pierwszy) — tylko kwotę, obliczoną według stawki, podanej w ustępie przedostatnim art. 58, jeżeli:

1) przedstawiono: a) bądź zatwierdzony plan parcelacji (art. 52 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej), uzupełniony decyzją właściwej władzy, wymienionej w art. 57 tegoż rozporządzenia, wydaną na wniosek strony, a oznaczającą termin, do którego parcelacja ma być wykonana pod rygorem utraty prawa do korzystania ze stawki ulgowej, przewidzianej w ustępie przedostatnim art. 58, b) bądź plan parcelacji jeszcze niezatwierdzony, ale zaopatrzony w zaświadczenie właściwej władzy — wydane nie wcześniej niż dwa tygodnie przed datą kontraktu kupna, od którego zostaje wymierzona opłata — o zawieszeniu rozpatrzenia planu (art. 58 tegoż rozporządzenia) — i jeżeli zarazem:

2) z planu parcelacji wynika, że cały teren — poza obszarem, przeznaczonym na cele użyteczności publicznej, jak ulice, place, ogródki publiczne i t. p. — ma być podzielony na działki budowlane, a ilość tych działek wynosi co najmniej pięć.

Termin, o którym mowa pod „a", nie może wynosić więcej niż trzy lata od daty decyzji, oznaczającej termin. W zaświadczeniu, o którem mowa pod „b", ma być wymieniona data zgłoszenia planu parcelacji. W przypadku, wymienionym wyżej pod „a", reszta, niepobrana przez organ, właściwy do wymierzenia opłaty stemplowej, ulega odroczeniu do dnia, w którym upłyną dwa miesiące po terminie wykonania parcelacji, oznaczonym w decyzji, o której mowa pod „a". Ta kwota ulega umorzeniu w razie przedstawienia urzędowi skarbowemu (§ 16) — przed upływem terminu odroczenia — świadectwa właściwej władzy (art. 57 powołanego rozporządzenia z dnia 16 lutego 1928 r.), stwierdzającego całkowite wykonanie parcelacji zgodnie z warunkiem podanym w punkcie 2.

W przypadku, wymienionym wyżej pod „b", niepobrana reszta opłaty stemplowej ulega odroczeniu zasadniczo do dnia, w którym upłyną trzy lata od dnia zgłoszenia planu parcelacji. Jeżeli jednak przed upływem tego terminu właściwa władza odmówiła zatwierdzenia planu parcelacji, to termin, do którego opłata ulega odroczeniu, kończy się z upływem trzech miesięcy od uprawomocnienia się owej decyzji, względnie od daty orzeczenia, którem owa decyzja została uchylona. Jeżeli zaś przed upływem terminów, wymienionych w dwóch zdaniach poprzednich przedstawiono urzędowi skarbowemu (§ 16) dokumenty, wymienione pod „a" i przytem zatwierdzony plan parcelacji odpowiada warunkowi, podanemu w punkcie 2, to ma zastosowanie ustęp poprzedni niniejszego paragrafu.

§ 111. O ile kwota, której płatność została odroczona na mocy § 109 lub § 110, nie uległa umorzeniu, to obie strony, które zawarły umowę (t. j. zbywca oraz instytucja uprawniona do parcelacji) mają uiścić tę kwotę przed upływem terminu odroczenia; nieuiszczenie w tym terminie spowoduje wymierzenie zapomocą nakazu płatniczego (art. 33, ustęp ostatni) kwoty należnej, wraz z podwyżką w wysokości 5-krotnej (art. 42).

Notarjusz, mający siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, jak również sekretarjat sądu, mającego siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, przesyłają urzędowi skarbowemu uwierzytelniony odpis aktu, co do którego płatność części opłaty jest odroczona na mocy §§ 109 lub 110, wraz z zezwoleniem na nabycie nieruchomości (§ 109) względnie z dokumentami wymienionemi w punkcie 1 § 110. Notarjusz, względnie sąd, mający siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, ma w razie złożenia przez strony dowodów, wyżej wymienionych, przesłać je urzędowi skarbowemu wraz z odpisem, o którym mowa w art. 29, względnie 31 (ustępie przedostatnim).

Do art. 67 ustawy o opłatach stemplowych oraz do art. 3 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 340).

§ 112. Pismo, stwierdzające oddanie na własność rzeczy ruchomych celem spłacenia długu pieniężnego z tytułu zapisu lub z tytułu obowiązku, przyjętego w akcie darowizny przez obdarowanego podlega opłacie w wysokości 0,5%.

§ 113. Karty umowy, sporządzone przez maklera przysięgłego, a tyczące się tranzakcyj giełdowych, zawartych na giełdzie mięsnej, są — aż do odwołania — zwolnione od opłaty stemplowej.

Do art. 69, 73 i 91.

§ 114. Uwolnienie od opłat stemplowych, przewidziane w punktach 2 i 3 art. 31 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia

22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372), tyczy się zakupu materjałów budowlanych, względnie robót budowlanych, tylko w takim razie, gdy zakup lub roboty mają na celu zbudowanie domu mieszkalnego. Niema więc uwolnienia od opłat stemplowych, gdy chodzi o budowę: fabryki, domu towarowego, dworca kolejowego, domu, przeznaczonego na urządzenie lokali biurowych, świątyni, szkoły, teatru i t. p.

Istnienie warunku, wymienionego w ustępie poprzednim, ma być udowodnione zasadniczo zaświadczeniem komitetu rozbudowy miasta, względnie magistratu, stwierdzającem przyznanie krótkoterminowego kredytu budowlanego (art. 16 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 czerwca 1932 r., Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 481; § 11 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 3 listopada 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 913) lub zatwierdzenie krótkoterminowego kredytu budowlanego, przewidzianego w art. 28 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, a uzyskanego na warunkach, zatwierdzonych przez Ministra Skarbu.

Uwolnienie, o którem mowa, obejmuje w szczególności rachunki.

Sporządzenie—bez uiszczenia opłaty stemplowej, a na mocy punktu 2 lub 3 art. 31 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej — pisma, stwierdzającego bądź zawarcie umowy o zakup materjałów budowlanych (art. 66 i 67 ustawy o opłatach stemplowych) lub o roboty budowlane (art. 90, ustęp pierwszy, tejże ustawy) bądź wykonanie takiej umowy (art. 72 oraz art. 90 ustęp drugi, tejże ustawy), jest dopuszczalne tylko w razie umieszczenia na tem piśmie adnotacji w formie następującej: „Wolne od opłaty stemplowej na mocy art. 31 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o rozbudowie miast, a na skutek otrzymania kredytu budowlanego

(decyzja $\frac{\text{komitetu rozbudowy miasta}}{\text{magistratu}}$ w

z dnia . . . L . . . . . .)".

Wystawca rachunku lub innego pisma, stwierdzającego wykonanie umowy (art. 72, ustęp drugi ustawy o opłatach stemplowych), zaopatrzonego w powyższą adnotację, ma nadto sporządzić odpis tego pisma i przechowywać go przez trzy lata.

Do art. 71.

§ 115. Makler przysięgły na giełdzie towarowej ma w księdze maklerskiej uwidoczniać w osobnej kolumnie kwotę opłaty stemplowej, należnej od karty umowy w myśl ostatniego ustępu art. 67. Do kolumny tej stosuje się przepisy o rejestrze, zawarte w §§ 44 — 47.

§ 116. Przedsiębiorstwa, zajmujące się zawodowo licytacjami (przedsiębiorstwa sklepów komisowych, o ile dokonywają sprzedaży komisowej drogą licytacji, oraz przedsiębiorstwa lombardowe), mają prowadzić rejestr opłat stemplowych według załączonego wzoru 7 i zapisywać do niego każdą sprzedaż zaraz po zawarciu umowy sprzedaży.

Jeżeli przedsiębiorca prowadzi dla swoich celów i przechowuje przez lat pięć (§ 46, zdanie ostatnie) księgę, w której wszystkie sprzedaże drogą licytacji są wymienione w porządku chronologicznym i która zawiera wszystkie dane, zawarte we wzorze 7, a w szczególności zawiera kolumnę dla uwidocznienia opłaty stemplowej, to prowadzenie rejestru opłat stemplowych nie jest potrzebne.

§ 117. Opłata stemplowa od sprzedaży ruchomości drogą licytacji, dokonanej przez urząd administracyjny, ma być uiszczona niezwłocznie po dokonaniu sprzedaży — do rąk organu urzędowego, który licytację przeprowadził. Można ją uiścić bądź znaczkami stemplowemi bądź gotówką. Organ urzędowy, który przeprowadził licytację, ma za otrzymaną gotówkę zakupić znaczki stemplowe i postąpić, jak gdyby opłata została uiszczona znaczkami stemplowemi.

Znaczki stemplowe mają być naklejone na protokóle licytacji i skasowane pieczęcią urzędową. Poniżej należy umieścić uwagę: „Skasowano znaczki stemplowe w kwocie . . . . . zł . . . . . gr"; uwaga ta ma być zaopatrzona w podpis z wymienieniem stanowiska służbowego.

Do art. 72.

§ 118. Jeżeli co do tej samej należności sporządzono kilka pism, wymienionych w art. 72 (kilka rachunków, kilka potwierdzeń odbioru), to stosuje się art. 3. Opłata należy się zatem od pisma pierwszego (o ile ono nie jest zwolnione od opłaty w myśl art. 73).

W razie wykonywania umowy sprzedaży częściami (częściowego dostarczania towarów, częściowego płacenia ceny) i sporządzania pism (rachunków i t. p.), z których każde stwierdza wykonanie pewnej części zobowiązania, należy przy każdem takiem piśmie uiścić opłatę, odpowiadającą odnośnej części.

Nie podlega opłacie rachunek pozorny t. j. pismo, z którego treści — bądź samej przez się.

bądź w związku z inną korespondencją handlową — wynika, że celem jego jest jedynie poinformowanie odbiorcy o cenie towaru, że zatem pismo to ma charakter oferty. Samo zaopatrzenie rachunku w napis „rachunek pozorny" lub analogiczne określenie w języku obcym (np. pro forma, facture simulée, Vorfaktur) nie wystarcza do uznania, że rachunek nie podlega opłacie.

Do art. 74.

§ 119. Za centralę handlową (art. 74, ustęp ostatni) uważa się organizację, której zadaniem podstawowem, wyrażonem w statucie, jest pośrednictwo handlowe w interesie spółdzielni.

Do art. 75.

§ 120. Umowy i pisma, wymienione w art. 75, podlegają opłacie według rozdziału trzynastego również wówczas, gdy mają za przedmiot świadectwo tymczasowe.

Do art. 77.

§ 121. Umowa, mająca na celu zamianę papieru wartościowego, wymienionego w punkcie 1 art. 77, na papier, niewymieniony w powołanym przepisie (np. zamiana obligacyj państwowych na akcje, zamiana papieru wartościowego wylosowanego na niewylosowane odcinki papierów wartościowych tego samego lub innego rodzaju) podlega opłacie. Należy uiścić opłatę tylko jednokrotną, a mianowicie od nabycia papierów niewymienionych w punkcie 1 art. 77. Wartość tych ostatnich bierze się za podstawę wymiaru.

Do art. 78.

§ 122. Punkt a) artykułu 78 stosuje się również do sprzedaży komisowej, względnie do kupna komisowego (art. 75, ustęp trzeci). Łączną wartość wszystkich zobowiązań osoby trzeciej z którą komisant zawiera umowę w imieniu własnem na rachunek komitenta, sprzedając jej papiery komitenta — względnie łączną wartość zobowiązań komisanta wobec osoby trzeciej, przyjętych na rachunek komitenta przy komisowem kupnie — bierze się za podstawę wymiaru opłaty: zarówno od umowy między komisantem a osobą trzecią (art. 75, ustęp pierwszy) jak od wykonania umowy komisowej (art. 75, ustęp trzeci).

Do art. 80.

§ 123. Jeżeli nietylko komisant, lecz także komitent wykonywa w Polsce czynności bankowe, to do uiszczenia opłaty jest obowiązany: komitent, gdy chodzi o zlecenie sprzedaży, — komisant, gdy chodzi o zlecenie kupna W razie zamiany papierów wartościowych na inne papiery wartościowe, winien uiścić opłatę zarówno komitent jak i komisant — pierwszy od wartości papierów, które dostarcza komisantowi, drugi od wartości papierów, które dostarcza komitentowi.

§ 124. Osoby, wykonywające czynności bankowe, jeżeli zajmują się sprzedażą i kupnem papierów wartościowych, są obowiązane prowadzić rejestr według załączonego wzoru 8.

Do rejestru tego należy zapisywać wszelkie umowy, przy których osoba, prowadząca rejestr, jest obowiązana do uiszczenia opłaty stemplowej w myśl punktu 2 artykułu 80.

Zamianę papierów wartościowych na inne papiery wartościowe (art. 78, ustęp ostatni) należy zapisać do rejestru pod dwiema pozycjami; jedna z nich jest przeznaczona dla papierów wartościowych, które ma dostarczyć jeden z kontrahentów, druga dla tych, które ma dać współkontrahent. Łączność obu pozycyj należy zaznaczyć w kol. 11 rejestru. Jeżeli kontrakt zamiany zawarły bez udziału maklera dwie osoby, wykonywające czynności bankowe, to każda z nich ma tę umowę zapisać do swego rejestru pod dwiema pozycjami. Kolumny 9 i 10 należy w każdym rejestrze wypełnić tylko przy pozycji, obejmującej papiery wartościowe, które mają być wydane drugiemu kontrahentowi.

Również należy utworzyć dwie pozycje, gdy przedmiotem tej samej umowy są papiery o stałem oprocentowaniu oraz papiery o niestałem oprocentowaniu.

Wypełnia się bądź tylko kolumnę 3 bądź tylko 4. Wypełnienie kolumny 4 nie jest konieczne, jeżeli nabywca nie wykonywa czynności bankowych.

Wypełnia się bądź tylko kolumnę 6, bądź tylko 7 rejestru — według tego, czy kurs giełdowy oznacza się co do sztuki czy co do jednostki wartości nominalnej.

Przy zamianie należy w kolumnie 11 podać, na podstawie jakich danych ustalono wartość, wymienioną w kolumnie 9.

§ 125. Zapisanie do rejestru (§§ 45 i 124) ma nastąpić zasadniczo w części rejestru, obejmującej miesiąc, w którym nastąpiło przyjęcie oferty.

Jeżeli kontrahent, który ma zapisać umowę do rejestru, był oferentem, to zapisanie ma nastąpić w części rejestru, obejmującej miesiąc, w którym oferent otrzymał zawiadomienie o przyjęciu oferty, lub stwierdził w inny sposób, że oferta została przyjęta.

Gdy do rejestru ma być zapisane wykonanie umowy, zawartej między komisantem a komitentem (art. 75, ustęp trzeci), obowiązują zasady następujące:

a) jeżeli do uiszczenia opłaty jest obowiązany komisant, to ma wykonanie umowy zapisać do części rejestru, obejmującej miesiąc, w którym przyjął ofertę osoby trzeciej, względnie w którym otrzymał zawiadomienie o przyjęciu swojej oferty przez osobę trzecią (lub stwierdził w inny sposób, że osoba trzecia ofertę przyjęła);

b) jeżeli do uiszczenia opłaty obowiązany jest komitent, to ma wykonanie umowy zapisać do części rejestru, obejmującej miesiąc, w którym otrzymał zawiadomienie o zawarciu umowy z osobą trzecią.

§ 126. Makler nie prowadzi rejestru opłat stemplowych. Ma natomiast uwidocznić kwotę opłaty stemplowej w księdze maklerskiej, w osobnej kolumnie. Do kolumny tej stosuje się przepisy o rejestrze oraz o uiszczaniu opłat, zawarte w zdaniu przedostatniem § 45 oraz w §§ 46 i 47.

Co do umów o zamianę makler ma wymienić oddzielnie każdą z dwóch opłat, obliczonych w myśl ustępu ostatniego artykułu 78, podać co do każdej z nich wartość, którą przyjął za podstawę wymiaru, oraz wyjaśnić, według jakich danych wartość tę ustalił.

Gdy przedmiotem tej samej umowy są papiery o stałem oprocentowaniu oraz papiery o niestałem oprocentowaniu, to makler ma wymienić oddzielnie opłatę, obliczoną co do jednego rodzaju papierów i oddzielnie co do rodzaju drugiego.

§ 127. Osoba, wykonywająca czynności bankowe, jak również makler przysięgły, mają co do każdego przypadku, który ma być zapisany do rejestru (§§ 124 i 125), względnie do księgi maklerskiej (§ 126), wystawić zaświadczenie, w którem należy wymienić: imię i nazwisko (firmę) kontrahenta, dla którego pismo jest przeznaczone, rodzaj papierów wartościowych, ilość sztuk względnie wartość nominalną (§ 124, ustęp przedostatni), cenę jednostkową i ogólną, pozycję rejestru, względnie księgi maklerskiej i kwotę opłaty stemplowej. Przy zamianie należy nadto wymienić dane, na podstawie których ustalono wartość.

Pismo ma być zaopatrzone w datę wystawienia i podpisane.

Wymienienie nazwiska (firmy) kontrahenta, dla którego pismo jest przeznaczone, nie jest konieczne, jeżeli wystawca wykonywa czynności bankowe, drugi zaś kontrahent czynności tych nie wykonywa.

Osoba, wykonywająca czynności bankowe, ma pismo, o którem mowa, sporządzić w dwóch egzemplarzach. Jeden egzemplarz ma zatrzymać, drugi zaś wręczyć lub przesłać drugiemu kontrahentowi zaraz po zapisaniu do rejestru

Makler ma sporządzić to pismo w trzech egzemplarzach. Jeden egzemplarz ma zatrzymać, dwa inne wręczyć (przesłać) obu kontrahentom, najpóźniej w ciągu 10 dni po upływie miesiąca kalendarzowego, w którym umowę zawarto.

Egzemplarze zatrzymane (lub odpisy, przewidziane w ostatniem zdaniu niniejszego paragrafu) należy przechowywać — uporządkowane według dat wystawienia — przez lat pięć po upływie roku kalendarzowego, w którym odnośne dokumenty sporządzono.

Osoba, wykonywająca czynności bankowe, ma przechowywać według zasad powyższych egzemplarz, otrzymany od drugiego kontrahenta lub od maklera.

Sporządzenie pisma, o którem mowa w ustępach poprzednich niniejszego paragrafu, nie jest potrzebne w razie wręczenia (przesłania) drugiemu kontrahentowi (obu kontrahentom) w terminie, wskazanym wyżej (w ustępie czwartym, względnie piątym niniejszego paragrafu) karty umowy lub rachunku lub wyciągu z księgi maklerskiej, o ile dokumenty te zawierają wszystkie dane wyżej wymienione. Osoba, wykonywająca czynności bankowe, względnie makler, winni zatrzymać odpis karty umowy lub rachunku.

Do art. 83.

§ 128. Opłata od pisma, stwierdzającego umowę między wierzycielem, a dłużnikiem o ustanowienie zastawu ruchomego dla wierzytelności już istniejącej, wynosi (w myśl ustępu pierwszego art. 115) 0,3% od sumy wierzytelności — w razie udzielenia pożyczki pod zastaw towarów osobie, wykonywającej sprzedaż towarów tegoż rodzaju i z tego powodu podlegającej podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionej od tego podatku. W innych przypadkach opłata wynosi—w myśl art. 114—0,5% od sumy wierzytelności.

Od zasad powyższych zachodzą wyjątki w razie zastawienia papieru wartościowego. Wtedy bowiem za podstawę wymiaru bierze się nie sumę wierzytelności, lecz wartość zastawionego papieru (art. 8), a opłata wynosi:

1) gdy przedmiotem zastawu są akcje, kuksy lub inne papiery wartościowe o niestałem oprocentowaniu:

0,05% — jeżeli zarówno wierzyciel jak i dłużnik wykonywają czynności bankowe (art. 79, ustęp drugi);

0,2% — jeżeli tylko jedna ze stron (bądź wierzyciel, bądź dłużnik) wykonywa czynności bankowe (art. 79, ustęp pierwszy, punkt „a"); w tym wypadku opłata wynosi do końca 1933 r. — 0,1%, a mianowicie na mocy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 868);

0,5% — jeżeli ani wierzyciel ani dłużnik nie wykonywa czynności bankowych (art. 79, ustęp trzeci);

2) gdy przedmiotem zastawu są papiery wartościowe o stałem oprocentowaniu (listy zastawne, obligacje fundowane, obligacje spółek akcyjnych) — z wyjątkiem wymienionych w ustępie ostatnim niniejszego paragrafu:

0,01% — jeżeli zarówno wierzyciel jak i dłużnik wykonywają czynności bankowe (art. 79, ustęp drugi);

0,05% — jeżeli tylko jedna ze stron (bądź wierzyciel bądź dłużnik) wykonywa czynności bankowe (art. 79, ustęp pierwszy, punkt „b");

0,1% — jeżeli ani wierzyciel ani dłużnik nie wykonywa czynności bankowych (art. 79, ustęp trzeci).

W razie zastawienia papieru wartościowego ustala się jednak opłatę w wysokości 0,5% od sumy wierzytelności — a w razie udzielenia pożyczki osobie, zajmującej się zawodowo sprzedażą papierów wartościowych: w wysokości 0,3% od sumy wierzytelności — jeżeli kwota, w ten sposób obliczona, wynosi mniej niż obliczona według zasad, podanych w ustępie poprzednim.

Nie podlegają opłacie (ze względu na art. 77, punkt 1) pisma, stwierdzające oddanie w zastaw obligacyj Państwa Polskiego, listów zastawnych Państwowego Banku Rolnego, wylosowanych papierów wartościowych, płatnych kuponów od papierów wartościowych, oraz zagranicznych środków płatniczych.

Do art. 89.

§ 129. Osoba, wynajmująca skrzynki depozytowe, ma prowadzić rejestr według załączonego wzoru 9.

Do art. 92.

§ 130. Opłata, przewidziana w art. 92, należy się:

a) gdy przedsiębiorca okrętowy (względnie jego przedstawicielstwo albo pełnomocnik lub komisant) zawarł na obszarze Polski umowę o przewiezienie statkiem morskim osoby, w Polsce zamieszkałej — bez względu na to, czy wydanie biletu okrętowego następuje w kraju, czy zagranicą;

b) gdy osoba, w Polsce zamieszkała, otrzymała na obszarze Polski bądź bilet okrętowy (względnie prepaid) bądź pismo, upoważniające do odbioru takiego biletu (prepaidu), a przedsiębiorca okrętowy ma siedzibę w Polsce lub działa tu przez swe przedstawicielstwo, albo przez pełnomocnika lub komisanta; nie stanowi różnicy czy umowę o przewóz zawarto na obszarze Polski, czy zagranicą.

Przedsiębiorstwo żeglugi morskiej, mające siedzibę w Polsce, względnie działający w Polsce przedstawiciel, albo pełnomocnik, lub komisant zagranicznego przedsiębiorstwa żeglugi morskiej, ma prowadzić rejestr według załączonego wzoru 10.

Jeżeli przedsiębiorstwo żeglugi morskiej (polskie lub zagraniczne) posiada w Polsce centralę i zakłady filjalne, to rejestr ma prowadzić tylko centrala; rejestr taki ma obejmować również wszystkie te przypadki, w których zawarcie umowy o przewóz, względnie odstąpienie od niej za wzajemną zgodą stron (stornowanie; kolumna 9), nastąpiły za pośrednictwem zakładów filjalnych. Jeżeli zaś przedsiębiorstwo zagraniczne posiada w Polsce przedstawicieli (pełnomocników, komisantów), którzy nie pozostają w stałym stosunku z centralą, znajdującą się w Polsce, lecz korespondują wprost z centralą zagraniczną, to rejestr ma prowadzić każdy przedstawiciel względnie pełnomocnik lub komisant.

Nie zapisuje się do rejestru tych przypadków, w których nastąpiło stornowanie umowy, jeżeli przytem przedsiębiorstwo okrętowe zwróciło klientowi całą kwotę pobraną zaliczkowo. Jeżeli natomiast przedsiębiorstwo okrętowe przy stornowaniu umowy pewną kwotę zatrzymało, to przypadek taki należy do rejestru zapisać.

Rejestr prowadzi się zeszytami, z których każdy obejmuje jeden miesiąc.

Każdy zeszyt rejestru ma obejmować wszystkie te przypadki, w których w danym miesiącu nastąpił odjazd podróżnego (kol. 8 rejestru) oraz wszystkie w danym miesiącu dokonane stornowania z zatrzymaniem kwoty pobranej zaliczkowo lub jej części (kol. 9).

Należy wypełnić w każdym razie kolumny 1—4 oraz 10 i 17. Kolumnę 5, względnie 6, oraz 8 tudzież 11—13 wypełnia się w razie odjazdu podróżnego. Kolumnę 7 wypełnia się, jeżeli nastąpiło udzielenie podróżnemu wizy przez Urząd Emigracyjny, a mianowicie nietylko w razie odjazdu podróżnego, lecz także w razie stornowania z potrąceniem pewnej kwoty na rzecz przedsiębiorstwa. W tym ostatnim przypadku wypełnia się kolumny 9 i 14. Wypełnia się bądź kolumnę 7, bądź 8 i stosownie do tego kolumnę 9.

Do podstawy wymiaru (kol. 12 rejestru) nie wlicza się takich kwot, złożonych przez podróżnego przedsiębiorstwu okrętowemu, które służą na pokrycie danin publicznych np. amerykańskiego podatku pogłównego (Head Tax), należności za dezynfekcję przymusową.

Przerachowanie waluty obcej (kol. 15 i 16) ma nastąpić według najniższego kursu giełdy warszawskiej z dnia bezpośrednio poprzedzającego odejście okrętu (kol. 8) względnie stornowanie umowy (kol. 9).

Zapisanie do rejestru ma nastąpić najpóźniej w dniu następującym bezpośrednio po tym dniu, w którym prowadzący rejestr otrzymał wiadomość o odejściu okrętu, względnie stornowaniu.

Jeżeli w przypadku poszczególnym podróżny ma odbyć podróż morską kilkoma statkami, to dla zastosowania postanowień niniejszego paragrafu, tyczących się daty odejścia statku, decydującym jest dzień odejścia pierwszego statku, na którym podróżny rozpoczyna podróż.

Uiszczenie opłat, zapisanych do jednego zeszytu rejestru, ma nastąpić w dwóch ratach, a mianowicie: 1. sumę opłat, zapisanych do rejestru za dany miesiąc w tymże miesiącu, należy uiścić do 10 dnia miesiąca następnego, 2. sumę opłat zapisanych do rejestru za dany miesiąc w miesiącu następnym (z powodu otrzymania wiadomości o odejściu okrętu lub o stornowaniu — dopiero w ostatnim dniu miesiąca danego albo po upływie tego miesiąca) należy uiścić do 10 dnia drugiego miesiąca następującego po danym miesiącu (np. opłaty, które do rejestru za styczeń zapisano dopiero w lutym, należy uiścić do dnia 10 marca).

W deklaracji według wzoru 2 (§ 46) należy po wyrazie „od" wpisać wyrazy „biletów okrętowych; rata pierwsza" (względnie „druga") „za miesiąc . . . . 19 . . r."

W rejestrze należy — stosownie do postanowień, zawartych w poprzednich dwóch ustępach niniejszego paragrafu — dokonywać podsumowania dwukrotnie i obok każdej sumy wymienić w kolumnie 18 datę uiszczenia oraz pozycję dziennika przychodu, prowadzonego przez kasę urzędu skarbowego.

Rejestr za każdy miesiąc, uzupełniony w sposób, podany w ustępie poprzednim, należy złożyć urzędowi skarbowemu (§ 16) najpóźniej w dniu 10 drugiego miesiąca, następującego po tym miesiącu, którego rejestr dotyczy. Pozycje rejestru, tyczące się emigrantów, urząd skarbowy sprawdza przez porównanie z księgami i aktami urzędu emigracyjnego; przepis ten nie uchyla prawa urzędu emigracyjnego do badania pism i ksiąg przedsiębiorstwa okrętowego, w jego centrali i w zakładach filjalnych.

Do art. 93.

§ 131. Kolejowy list przewozowy, za którym nadano dwa lub więcej przedmiotów, podlega opłacie jednokrotnej.

Opłacie jednokrotnej podlega także list przewozowy, tyczący się zwartego składu pociągowego (rozdział A III uwaga 2 Cz. I B taryfy towarowej kolei żelaznych dla linij normalnotorowych: nr. 22, poz. 152 Dziennika Taryf i Zarządzeń Kolejowych z 1932 r. oraz Cz. I taryfy towarowej polskich kolei wąskotorowych, postanowienie wykonawcze II do punktu 13 § 6: nr. 24, poz. 304 Dziennika Taryf i Zarządzeń Kolejowych z 1931 r.).

Opłacie w wysokości 10 gr, względnie 1 zł, podlega również każdy arkusz dodatkowy (§ 6, punkt 9 d regulaminu przewozu przesyłek towarowych na kolejach żelaznych, załączonego do Nr. 93, poz. 721 Dz. U. R. P. z 1931 r. oraz art. 6, § 6 punkt „e" konwencji międzynarodowej o przewozie towarów kolejami żelaznemi, ogłoszonej w Nr. 73, poz. 667 Dz. U. R. P. z 1928 r.).

Wtórnik listu przewozowego (§ 8 punkty 6 i 7 powołanego regulaminu przewozu) nie podlega opłacie (art. 93, ustęp drugi).

Do dokumentów kolejowych, wręczanych kolei przez wysyłającego i podlegających opłacie, nie mających jednak charakteru listu przewozowego, należą: wykaz co do przesyłki czasopism (taryfa osobowa, bagażowa i ekspresowa Polskich Kolei Państwowych, Część II ogłoszona w Nr. 8, poz. 86 Dziennika Taryf i Zarządzeń Kolejowych z 1931 r., Tytuł II, Dział VI, punkt 10), wykaz przesyłkowy na przewóz stały pieczywa (§ 68, punkt „j", Cz. I B taryfy towarowej kolei żelaznych dla linij normalnotorowych: nr. 22, poz. 152 Dziennika

Taryf i Zarządzeń Kolejowych z 1932 r.) i list ekspresowy (§ 52 Regulaminu przewozu osób, bagażu i przesyłek ekspresowych, Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 89, poz. 783).

Do art. 94.

§ 132. Opłatę od dokumentów przewozowych, wymienionych w art. 93, o ile te dokumenty tyczą się przesyłek kolejowych, ma uiścić przedsiębiorstwo kolejowe gotówką, bez urzędowego wymiaru. Przedsiębiorstwo to ma sumę opłat za każdy miesiąc kalendarzowy wnieść do kasy urzędu skarbowego najpóźniej w ciągu trzech miesięcy następnych (np. za styczeń do końca kwietnia). Jako przypadające za dany miesiąc kalendarzowy uważa się:

1) opłaty od tych dokumentów przewozowych, które w danym miesiącu zostały sporządzone w Polsce i przy których przedsiębiorstwo kolejowe uzależniło przyjęcie przesyłki od uiszczenia opłaty do jego rąk;

2) opłaty od tych dokumentów przewozowych, sporządzonych w Polsce, przy których przedsiębiorstwo kolejowe uzależniło wydanie przesyłki od uiszczenia opłaty do jego rąk i przy których wydanie nastąpiło w danym miesiącu;

3) od tych dokumentów przewozowych, sporządzonych zagranicą, na podstawie których nastąpiło w danym miesiącu wydanie przesyłki.

Przedsiębiorstwo kolejowe, które uzależnia przyjęcie lub wydanie przesyłki od uiszczenia opłaty do jego rąk (art. 94, zdanie ostatnie), ma stwierdzić uiszczenie opłaty na dokumencie przewozowym.

Wyjątek od zasad powyższych stanowią bezpośrednie listy przewozowe na przesyłki do stacyj, położonych zagranicą. Opłatę stemplową od takiego listu przewozowego ma uiścić nadawca, zapomocą znaczków stemplowych, naklejonych na liście przewozowym; znaczki te kasuje stacja nadawcza zapomocą pieczęci ekspedycyjnej (datownika).

Przepisy ustępu poprzedniego nie tyczą się bezpośrednich listów przewozowych na przesyłki do stacyj, położonych na obszarze Wolnego Miasta Gdańska.

§ 133. Opłatę od dokumentów przewozowych, wymienionych w art. 93, a tyczących się przesyłek niekolejowych, należy uiścić zapomocą znaczków stemplowych, które winny być skasowane bądź tekstem dokumentu bądź przez przepisanie firmą przewoźnika i datą przyjęcia przesyłki lub datą jej wydania.

Do art. 96.

§ 134. Do podstawy wymiaru opłaty w wysokości 2%, przewidzianej w art. 96, wlicza się nietylko świadczenia, otrzymywane przez zakład ubezpieczeń na mocy istniejącego już stosunku ubezpieczeniowego, lecz także wpłaty, dokonane tytułem zadatku i wogóle pozostające w związku z wnioskiem (ofertą) w przedmiocie zawarcia umowy ubezpieczenia.

Jako świadczenia na mocy istniejącego już stosunku ubezpieczeniowego wlicza się do podstawy wymiaru nietylko składkę (premję), lecz także należności uboczne (z wyjątkiem wymienionych w punktach „c", „d", art. 96), jako to: wpisowe, wpłaty na fundusz gwarancyjny, na koszta administracji, na koszta badania lekarskiego, zwrot porta i t. p. Zakłady ubezpieczeń wzajemnych mają wliczać do podstawy wymiaru również dopłaty, wniesione przez ubezpieczających celem pokrycia niedoboru.

§ 135. Do podstawy wymiaru opłaty w wysokości 1%, przewidzianej w art. 96, wlicza się nietylko wypłaty tytułem sumy ubezpieczenia względnie renty, lecz także wszelkie inne świadczenia zakładu ubezpieczeń na rzecz ubezpieczających lub uposażonych, dokonywane na mocy stosunku ubezpieczeniowego (z wyjątkiem świadczeń wymienionych w punktach „a", „b" art. 96) np. sumy wykupu, rezerwy premjowe, wypłacone na skutek rozwiązania umowy ubezpieczenia przed umówionym terminem, wypłacone udziały w zyskach (z wyjątkiem bonusu, wypłaconego przez nieakcyjny zakład ubezpieczeń wzajemnych).

O ile nie zachodzi przypadek, przewidziany w ustępie ostatnim art. 99, wlicza się każdą wypłatę do podstawy wymiaru opłaty za ten rok operacyjny, w którym wypłaty dokonano. W szczególności zadatek na poczet sumy ubezpieczenia ma być wciągnięty do sumy wypłat za ten rok operacyjny, w którym zadatek wypłacono.

§ 136. Nawet w razie pisemnego stwierdzenia wpłaty lub wypłaty ma być uiszczona jedynie opłata, przewidziana w art. 96, a nie należy się opłata od pokwitowania (art. 136. ustęp trzeci). Tyczy się to również potwierdzenia odbioru kwot, wymienionych w punktach „a", „b", „c", „d" art. 96.

Dokumenty umowne, mające związek ze stosunkiem ubezpieczeniowym — stwierdzające zawarcie, przedłużenie, zmianę, lub rozwiązanie umowy ubezpieczenia (np. polisy, polisy dodatkowe, dokumenty w przedmiocie reduk-

cji sumy ubezpieczenia), podlegają opłacie stemplowej tylko wówczas, gdy je sporządzono lub uwierzytelniono sądownie lub notarjalnie; opłatę należy w tych razach uiścić według zasad, podanych w art. 139 (niezależnie od opłaty, przewidzianej w art. 96).

Do art. 97.

§ 137. Wpłaty i wypłaty, wymienione w art. 96, są wolne od opłat — jako dokonywane z tytułu ubezpieczenia przymusowego lub z tytułu ubezpieczenia dobrowolnego, zawartego z instytucją ubezpieczeń przymusowych, powołaną do życia przez ustawę (art. 97, punkt 1), w przypadkach następujących:

1. w zakresie ubezpieczenia na wypadek choroby, gdy są dokonywane na mocy ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272), obowiązującej na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem górnośląskiej części województwa śląskiego (art. 103 powołanej ustawy oraz rozporządzenie z dnia 27 lipca 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 578) — w szczególności też w przypadkach, przewidzianych w art. 8 i 13 powołanej ustawy — albo na mocy §§ 165 — 536 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. Pr. Rzeszy Niem. str. 509), obowiązującej w górnośląskiej części województwa śląskiego — w szczególności też w przypadkach, przewidzianych w §§ 176, 313 i 495 niem. ordynacji ubezpieczeniowej;

2. w zakresie ubezpieczenia na wypadek bezrobocia i ubezpieczenia na wypadek braku pracy — gdy są dokonywane na mocy ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 58, poz. 555), względnie na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911); powołane akty ustawodawcze obowiązują na całym obszarze Rzeczypospolitej (art. 42 ustawy i art. 170 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej);

3. w zakresie ubezpieczenia od wypadków — gdy są dokonywane: a) na mocy ustaw austrjackich, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 30 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 148), a obowiązujących na obszarze b. dzielnic austrjackiej i rosyjskiej — w szczególności też w przypadkach, przewidzianych w art. V i VI ustawy austrjackiej z dnia 20 lipca 1894 r. (austr. Dz. P. P. Nr. 168), jak również w przypadku, gdy zrzeszenie przedsiębiorców, wymienione w § 58 ustawy austrjackiej z dnia 28 grudnia 1887 r. (austr. Dz. P. P. Nr. 1 z 1888 r.) przyrzeka drogą umowy korzyści, przewyższające minimum ustawowe; b) na mocy §§ 537 — 1225 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. Pr. Rzeszy Niem., str. 509), obowiązującej na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego — w szczególności też w przypadkach, przewidzianych w §§ 550—552, 927—929, 1061 i 1064 niem. ordynacji ubezpieczeniowej; c) na mocy ustawy z dnia 26 listopada 1925 r. w sprawie uzupełnienia odszkodowania osób dotkniętych skutkami nieszczęśliwych wypadków przy pracy w b. dzielnicy rosyjskiej lub na wychodźtwie w Rosji (Dz. U. R. P. Nr. 125, poz. 892);

4. w zakresie ubezpieczenia na starość, na wypadek niezdolności do pracy oraz ubezpieczenia członków rodziny na wypadek śmierci ubezpieczonego:

a) na obszarze b. dzielnicy austrjackiej na mocy ustawy z dnia 28 lipca 1889 r. o bractwach górniczych (austr. Dz. P. P. Nr. 127) wraz z późniejszemi jej zmianami i uzupełnieniami, w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 339), w szczególności też w przypadkach, przewidzianych w § 11 tej ustawy;

b) na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego — na mocy §§ 1226 — 1500 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. Pr. Rzeszy Niem., str. 509) — w szczególności też w przypadkach, przewidzianych w §§ 1243, 1244 i 1472 — 1483 tej ordynacji; na mocy ustawy o bractwach górniczych (Zb. Ustaw pruskich z 1912 r., str. 137) — w szczególności w przypadkach, przewidzianych w §§ 13 i 17 tej ustawy oraz na mocy rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 10 września 1920 r. w przedmiocie kasy emerytalnej robotników kolei żelaznych w b. dzielnicy pruskiej (Dz. Urz. Nr. 56, poz. 455);

c) na całym obszarze Rzeczypospolitej: na mocy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 911) — w szczególności też w przypadkach,

przewidzianych w art. 9 i 10 powołanego rozporządzenia.

§ 138. Umowy ubezpieczenia, zwalniające od ubezpieczenia przymusowego (punkt 2 artykułu 97) są przewidziane: 1) w zakresie ubezpieczenia na wypadek choroby (tylko na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego) — w §§ 503 — 516 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z 1911 r., 2) w zakresie ubezpieczenia na starość, na wypadek niezdolności do pracy oraz ubezpieczenia na rzecz wdów i sierot: a) dla obszaru b. dzielnicy austrjackiej — w §§ 64 i 65 ustawy austrjackiej z dnia 16 grudnia 1906 r. (austr. Dz. P. P. Nr. 1 z 1907 r.) w brzmieniu, ustalonem ustawą z dnia 10 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 370), b) dla obszaru województw poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego — w §§ 1360 — 1380 niemieckiej ordynacji ubezpieczeniowej z 1911 roku oraz w §§ 372 — 386 niemieckiej ustawy o ubezpieczeniu urzędników prywatnych z dnia 20 grudnia 1911 r. (Dz. Pr. Rzeszy Niem. str. 989).

Wpłaty i wypłaty, dokonywane na mocy umów, zwalniających od ubezpieczenia przymusowego, nie podlegają opłacie nawet wówczas, gdy rozmiar ubezpieczenia umownego przewyższa rozmiar ubezpieczenia przymusowego.

Do art. 98.

§ 139. Zrzeszenie, którego statut tylko upoważnia zarząd zrzeszenia do wypłaty zapomóg, ale go do takich wypłat nie zobowiązuje, którego członkowie zatem (względnie ich rodziny) nie mają prawa żądania świadczeń, wymienionych w punkcie 2 art. 98, nie są zakładami ubezpieczeń w rozumieniu rozdziału osiemnastego ustawy o opłatach stemplowych.

Do art. 99.

§ 140. Zakład ubezpieczeń ma co do wpłat i wypłat, dokonywanych w walucie obcej, uwidocznić w księgach: kurs, przyjęty celem przerachowania na walutę polską oraz datę notowania kursu.

Do art. 100.

§ 141. Zarówno zaliczki (punkt „a" art. 100), jako też resztę należności rocznej (punkt „b"), należy uiścić — w sposób, wskazany w § 46 niniejszego rozporządzenia — w tej kasie urzędu skarbowego (§ 17) w której okręgu ma siedzibę centrala polskiego zakładu ubezpieczeń, względnie główne przedstawicielstwo zakładu zagranicznego (art. 69 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 64).

Celem obliczenia zaliczki może zakład ubezpieczeń postąpić w sposób trojaki, a mianowicie przyjąć za podstawę obliczenia:

1) bądź dwunastą część kwoty, która posłużyła za podstawę definitywnego obliczenia opłaty za ostatni rok operacyjny — względnie dopóki rachunki za rok ostatni nie są jeszcze zatwierdzone, dwunastą część kwoty, która posłużyła za podstawę definitywnego obliczenia opłaty za przedostatni rok operacyjny,

2) bądź kwotę faktycznych obrotów (wpłat względnie wypłat), dokonanych w miesiącu, za który zaliczka ma być obliczona,

3) bądź kwotę wpłat względnie wypłat, należnych w miesiącu, za który zaliczka ma być obliczona.

W razie zastosowania metody 1 należy zaliczkę uiścić w ciągu pierwszego tygodnia po upływie miesiąca, za który zaliczkę obliczono. Przy metodzie 2 i 3 zaliczka ma być uiszczona w ciągu miesiąca po upływie tego, za który należy się zaliczka.

Zakład ubezpieczeń, obrawszy jedną z metod powyższych, nie jest obowiązany trzymać się już stale tej metody — byleby metoda, za dany miesiąc faktycznie zastosowana, była jedną z powyższych trzech.

W razie zastosowania metody 1 należy w ciągu tygodnia po zatwierdzeniu rachunków za rok bezpośrednio poprzedzający — uiścić różnicę między sumą zaliczek, obliczonych według kwoty, która posłużyła za podstawę definitywnego ustalenia opłaty za ostatni rok operacyjny, a uiszczoną faktycznie sumą zaliczek, obliczonych tymczasowo według danych z roku przedostatniego.

Zaraz po uiszczeniu zaliczki (punkt „a" artykułu 100) lub wyrównaniu zaliczek (ustęp poprzedni niniejszego paragrafu) lub reszty należności rocznej (punkt „b" art. 100) ma zakład ubezpieczeń donieść o wpłacie urzędowi skarbowemu (§ 16) i wyjaśnić sposób obliczenia. Do doniesienia o uiszczeniu reszty należności rocznej należy załączyć sprawozdanie rachunkowe za odnośny rok operacyjny, a w wyjaśnieniu sposobu obliczenia należy powołać się na odpowiednie działy tego sprawozdania.

Do art. 101.

§ 142. Jeżeli w przypadku zawarcia umowy o rentę dożywotnią obaj kontrahenci mają udział w nieruchomości, znajdującej się w Polsce — z tytułu dziedziczenia, zapisu, lub darowizny — i przytem kontrahent, nabywający

prawo do renty daje drugiemu kontrahentowi— wzamian za rentę — swój udział w owej nieruchomości, to należy uiścić: od wartości udziału w nieruchomości (wraz z przynależnościami), danego wzamian za rentę — 0,5% (art. 58, ustęp drugi), a od wartości rzeczy innego rodzaju, danych jednocześnie wzamian za rentę — 2%.

Do art. 102.

§ 143. Postanowienia ustępów: drugiego i trzeciego art. 102, tyczące się akcyj, stosuje się również, jeżeli spółka akcyjna lub komandytowo-akcyjna prócz akcyj wypuszcza papiery obiegowe inego rodzaju, dające prawo do udziału w zyskach — o ile osoby, otrzymujące te papiery, wnoszą wzamian za nie wpłaty do majątku spółki.

§ 144. O ile akcje zostają wydane nie za gotówkę lecz wzamian za wkłady rzeczowe, wlicza się do podstawy wymiaru (ustępy: drugi i trzeci art. 102) tylko wartość nominalną tych akcyj, choćby ona była niższa od wartości wkładów rzeczowych, obliczonej według art. 6—12.

§ 145. Przez czystą wartość wkładów, które spólnicy „osobiście odpowiedzialni (firmowi)" wnoszą do spółki komandytowo-akcyjnej (ustępy drugi i trzeci art. 102), rozumieć należy różnicę między wartością wkładów (art. 6 — 12) a długami spólników osobiście odpowiedzialnych, które spółka przejmuje.

§ 146. Akcje lub wymienione w § 143 papiery obiegowe oraz świadectwa tymczasowe nie podlegają opłacie stemplowej.

Do art. 103.

§ 147. Pokwitowanie, którem spółdzielnia stwierdza wpłatę na udział, nie podlega opłacie stemplowej (art. 136, ustęp trzeci).

Oświadczenie (deklaracja) o przystąpieniu do spółdzielni oraz deklaracje co do dalszych udziałów (art. 17 ustawy o spółdzielniach — Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 111, poz. 733), jak również pismo, stwierdzające przyjęcie do spółdzielni (art. 20 ustawy o spółdzielniach), są zasadniczo wolne od opłaty stemplowej; podlegają opłacie tylko w przypadkach, przewidzianych w art. 139.

§ 148. Na mocy ustępu trzeciego art. 103 (zdania pierwszego) oraz ustępu ostatniego tegoż artykułu — wolne są od opłaty stemplowej wpłaty na udziały w spółdzielni:

1. która swą podstawową działalność według statutu i faktycznie ogranicza tylko do swych członków,

2. która podstawową działalność rozciąga wprawdzie na osoby, nie będące jej członkami, jeżeli członkowie — poza dywidendą od udziałów w granicach, zakreślonych ustępem drugim art. 57 ustawy o spółdzielniach — do żadnego dalszego udziału w zyskach nie są dopuszczeni,

3. która, rozciągając działalność podstawową na osoby, nie będące jej czołnkami, przelewa do funduszu zasobowego (art. 56 ustawy o spółdzielniach) lub do funduszów, które według statutu nie podlegają podziałowi między członków (art. 81, ustęp trzeci, ustawy o spółdzielniach) kwoty, obliczone co do nieczłonków na tych samych zasadach, jakie posłużyły do ustalenia nadpłat i zwrotów, przyznanych członkom.

Za nadpłaty i zwroty uważa się sumy, przyznane członkom z zysku według podziału, dokonanego w myśl przepisu, zamieszczonego w statucie na mocy ustępu trzeciego art. 57 ustawy o spółdzielniach.

§ 149. Na mocy postanowienia, zawartego w ustępie trzecim art. 103, w punkcie „a", nie uchylają uwolnienia od opłaty, np.: zakupywanie towarów przez spółdzielnię spożywców lub przez spółdzielnię, której zadaniem jest dostarczanie członkom surowców, narzędzi i t. p.; zakupywanie materjałów budowlanych przez spółdzielnię budowlaną; sprzedawanie towarów dostarczanych spółdzielni rolniczej lub magazynowej przez jej członków, albo towarów, wytworzonych przez spółdzielnię przemysłowo-wytwórczą; przyjmowanie wkładów pieniężnych lub lokowanie w bankach funduszów zbędnych.

Na mocy punktu „b" tegoż ustępu trzeciego spółdzielnia nie traci uwolnienia np. na skutek zajmowania się sprzedażą obligów Państwa Polskiego, realizacji przekazów, wyjednywania pożyczek w bankach państwowych, wypłacania w imieniu tych banków sum pożyczkowych dłużnikom.

Do art. 104.

§ 150. Jeżeli spółdzielnie, należące do związku rewizyjnego, uiszczają opłaty, przewidziane w art. 103, za pośrednictwem związku, to Minister Skarbu może na wniosek związku rewizyjnego zwolnić go od obowiązku uiszczenia opłat za spółdzielnie, które nie dostarczyły związkowi odnośnych kwot w ciągu terminu im wyznaczonego. O ile związek skorzysta z takiego zezwolenia, winien złożyć władzy skarbowej wykaz spółdzielni opieszałych.

Jeżeli nie uiszczono opłaty, którą należało uiścić za pośrednictwem związku rewizyjnego, to do uiszczenia podwyżki (art. 42 ustawy o opłatach stemplowych) są obowiązane: a) tylko związek rewizyjny, jeśli nie wskazał spółdzielni opieszałej, b) tylko spółdzielnia opiesza-

ła, jeżeli związek ją wskazał. Do zapłacenia zaś kwoty nieuiszczonej (art. 42 ustęp ostatni) jest obowiązaną tylko spółdzielnia.

Do art. 106.

§ 151. Umowa, na mocy której spółka akcyjna lub komandytowo - akcyjna „kupuje" pewne przedmioty, a cenę kupna wypłaca swemi własnemi akcjami, nie jest kontraktem sprzedaży, lecz jest jednem z postanowień kontraktu o zawiązanie spółki, względnie o powiększenie jej kapitału — postanowieniem, ustalającem, że dany spólnik wnosi tytułem swego wkładu nie gotówkę, lecz przedmioty innego rodzaju (art. 6, ustęp pierwszy). Pismo zatem, stwierdzające umowę taką, — o ile ona ma za przedmiot nieruchomości lub prawa do ciał kopalnych, nie podlega opłacie według rozdziału dziesiątego względnie jedenastego, lecz stosuje się do niej art. 106.

O ile wkładem rzeczowym nie są ani nieruchomości, ani prawa do ciał kopalnych, lecz tworzą go przedmioty innego rodzaju, o tyle pismo, stwierdzające umowę o wniesienie wkładu rzeczowego, nie podlega opłacie, przewidzianej w art. 106.

Do art. 108.

§ 152. Ustęp pierwszy art. 108 ma znaczenie według obecnego stanu ustawodawstwa jedynie dla obszaru, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, a mianowicie tyczy się „stowarzyszeń, których celem jest zarobkowe prowadzenie spraw gospodarczych" (§ 22 powołanego kodeksu), bez względu na to, czy uzyskały osobowość prawną, czy też jej nie posiadają (§ 54 powołanego kodeksu).

Do art. 109.

§ 153. Spółka zagraniczna ma wnieść podanie o wymierzenie opłaty, wymienionej w art. 109 do Ministra Skarbu.

Wniesienie przez zagraniczną spółkę akcyjną lub komndytowo-akcyjną podania o zezwolenie na rozpoczęcie działalności na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (§ 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1928 r. — Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 919) względnie o zezwolenie na powiększenie kapitału, przeznacznego do działalności na tymże obszarze (§ 7 tegoż rozporządzenia), nie zwalnia od obowiązku wniesienia podania, przewidzianego w ustępie poprzednim. Od obowiązku tego nie zwalnia także wniesienie podania o udzielenie koncesji na przewóz emigrantów, określonej w ustępie pierwszym art. 25 i w art. 27 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 października 1927 r. o emigracji (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 799). Opłata, o której mowa, ma być uiszczona przed rozpoczęciem działalności na obszarze Rzeczypospolitej, względnie przed użyciem na tym obszarze powiększonego kapitału.

Do art. 110.

§ 154. Celem uiszczenia opłaty stemplowej od zagranicznego papieru obiegowego należy wartość nominalną przeliczyć na złote: a) według najniższego kursu giełdowego z dnia poprzedzającego złożenie papieru urzędowi skarbowemu — jeżeli w siedzibie urzędu skarbowego znajduje się giełda; b) według najniższego kursu, notowanego na najbliższej terytorjalnie giełdzie polskiej w ostatnich trzech dniach przed złożeniem papieru urzędowi skarbowemu, jeżeli w siedzibie urzędu skarbowego giełdy niema, jak również gdy dana waluta nie była w dniu poprzedzającym notowana na giełdzie miejscowej.

Na papierze wartościowym urząd skarbowy nie umieszcza pieczęci wpływu (§ 37).

Uiszczenie opłaty następuje według zasad, podanych w § 164 — z tą zmianą, że w zaświadczeniu o wymiarze, należy (zamiast sumy wekslowej) wymienić kwotę w walucie złotowej, która posłużyła za podstawę wymiaru opłaty oraz z następującą dalszą zmianą: Znaczki stemplowe należy umieścić ile możności na pierwszej stronicy papieru obiegowego w ten sposób, aby nie zakrywały istotnych części tekstu; jeżeli pierwsza stronica jest już zajęta przez dowody uiszczenia opłat stemplowych zagranicznych, to należy umieścić znaczki stemplowe na stronicy drugiej.

Do art. 111.

§ 115. Odpis pełnomocnictwa ogólnego (generalnego), upoważniającego do zastępstwa we wszelkich sprawach lub w sprawach pewnej kategorji, zaświadczony bądź urzędownie, bądź przez mocodawcę, lub przez pełnomocnika, a złożony w postępowaniu, należącem w pierwszej instancji do sądu grodzkiego lub do sędziego pokoju, albo do sądu przemysłowego lub kupieckiego, do sądu pracy lub urzędu rozjemczego do spraw najmu, podlega opłacie w wysokości 1 zł.

Do art. 114.

§ 156. Przy uiszczeniu opłaty od obligacyj, wypuszczonych w Polsce, należy oprócz deklaracji przeznaczonych dla kasy urzędu skarbowego (§ 46) złożyć urzędowi skarbowemu (§ 16) deklarację, wymieniającą znamiona obligacyj (ich rodzaj, numer emisji, serje, numery) oraz ich wartość nominalną.

Opłatę od obligacyj, wypuszczonych zagranicą, uiszcza się według zasad, przewidzianych co do akcyj zagranicznych w § 154.

Do art. 115 (ustępu ostatniego).

§ 157. Uiszczenie opłaty od obligu na zlecenie, wymienionego w ustępie ostatnim art. 115, następuje według zasad, podanych w § 168 (przyczem wyraz „czek" należy zastąpić wyrazem „oblig na zlecenie").

§ 158. Uiszczenie opłaty od pierwszego indosu na składowym dowodzie zastawniczym (warrancie) — o ile nie następuje „bezpośrednio" na mocy zezwolenia, udzielonego przez izbę skarbową zarządowi domu składowego (art. 25, ustęp trzeci), ma nastąpić przed umieszczeniem poświadczenia zarządu domu składowego (art. 31, ustęp drugi, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1924 r. — Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 1020), a mianowicie:

1) bądź — na podstawie wymiaru dokonanego przez urząd skarbowy (art. 23, punkt b, art. 24, punkt b) — znaczkami stemplowemi, względnie gotówką, według zasad podanych w § 38,

2) bądź — gdy opłata (bez dodatku 10%) nie przewyższa 300 zł — drogą skasowania znaczków stemplowych przez zarząd domu składowego; skasowanie następuje bądź przez przepisanie początkowemi lub końcowemi wyrazami poświadczenia domu składowego, bądź zapomocą pieczątki firmowej zarządu domu składowego.

W razie przedstawienia warrantu urzędowi skarbowemu celem wymierzenia opłaty stemplowej (punkt 1) urząd skarbowy nie umieszcza na warrancie pieczęci wpływu (§ 37).

Do art. 116.

§ 159. Oblig (skrypt dłużny, rewers), stwierdzający otrzymanie pożyczki od spółdzielni, należącej do związku rewizyjnego, której podstawowem zadaniem statutowem jest udzielanie członkom pożyczek oraz przyjmowanie wkładów pieniężnych, podlega opłacie w wysokości 0,3% od sumy zobowiązania, jeżeli bądź w myśl statutu, bądź na mocy uchwały walnego zgromadzenia, obowiązującej w dniu podpisania obligu, suma najwyższego kredytu, jaki może być udzielony jednemu członkowi (art. 46, punkt 2 ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. — Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733), nie przewyższa: a) co do związków samorządowych, spółdzielni i innych zrzeszeń— 8.000 zł, b) co do innych członków — 2.000 zł.

§ 160. W razie zezwolenia, aby spółdzielnie, należące do związku rewizyjnego, uiszczały za jego pośrednictwem opłaty od obligów (art. 116, ustęp drugi), stosuje się § 150.

Spółdzielnie, należące do związku rewizyjnego, mogą — bez osobnego zezwolenia — kasować znaczki stemplowe na obligach datą skasowania oraz odciskiem swej pieczęci.

Do art. 119.

§ 161. Jeżeli wyciąg z rachunku bieżącego, wydany przez przedsiębiorstwo, trudniące się czynnościami bankowemi, zawiera nietylko odpis rachunku bieżącego za dany okres, lecz także prowizję, należną wystawcy wyciągu z tytułu prowadzenia rachunku bieżącego, to wyciąg podlega nietylko opłacie w wysokości 20 gr od arkusza, przewidzianej w art. 119, lecz nadto opłacie w wysokości 0,2% od kwoty prowizji (art. 90, ustęp drugi).

Do art. 122 — 125. [1])

§ 162. Opłatę stemplową od wekslu uiszcza się zasadniczo przez napisanie go na urzędowym blankiecie wekslowym.

Wypuszczone zostaną dwa rodzaje urzędowych blankietów wekslowych: 1) ze schematem umowy wekslowej, 2) bez tego schematu, a w każdym rodzaju 21 kategoryj wartości, a mianowicie:

za 20 gr dla sumy wekslowej nie przewyższającej 50 zł,

za 30 gr dla sumy wekslowej ponad 50 zł, nie przewyższającej 100 zł,

za 60 gr dla sumy wekslowej ponad 100 zł, nie przewyższającej 200 zł,

za 90 gr dla sumy wekslowej ponad 200 zł, nie przewyższającej 300 zł,

za 1 zł 20 gr dla sumy wekslowej ponad 300 zł, nie przewyższającej 400 zł,

za 1 zł 50 gr dla sumy wekslowej ponad 400 zł, nie przewyższającej 500 zł,

za 1 zł 80 gr dla sumy wekslowej ponad 500 zł, nie przewyższającej 600 zł,

za 2 zł 10 gr dla sumy wekslowej ponad 600 zł, nie przewyższającej 700 zł,

za 2 zł 40 gr dla sumy wekslowej ponad 700 zł, nie przewyższającej 800 zł,

za 2 zł 70 gr dla sumy wekslowej ponad 800 zł, nie przewyższającej 900 zł,

za 3 zł dla sumy wekslowej ponad 900 zł, nie przewyższającej 1.000 zł,

za 6 zł dla sumy wekslowej ponad 1.000 zł, nie przewyższającej 2.000 zł,

za 9 zł dla sumy wekslowej ponad 2.000 zł, nie przewyższającej 3.000 zł,

---

[1]) Przepis przejściowy w § 202.

za 12 zł dla sumy wekslowej ponad 3.000 zł, nie przewyższającej 4.000 zł,

za 15 zł dla sumy wekslowej ponad 4.000 zł, nie przewyższającej 5.000 zł,

za 18 zł dla sumy wekslowej ponad 5.000 zł, nie przewyższającej 6.000 zł,

za 21 zł dla sumy wekslowej ponad 6.000 zł, nie przewyższającej 7.000 zł,

za 24 zł dla sumy wekslowej ponad 7.000 zł, nie przewyższającej 8.000 zł,

za 27 zł dla sumy wekslowej ponad 8.000 zł, nie przewyższającej 9.000 zł,

za 30 zł dla sumy wekslowej ponad 9.000 zł, nie przewyższającej 10.000 zł,

za 60 zł dla sumy wekslowej ponad 10.000 zł, nie przewyższającej 20.000 zł.

Blankiety wekslowe są sporządzone z papieru, zaopatrzonego w cieniowany znak wodny, zawierający: napis „Rzeczpospolita Polska" i godło Państwa, umieszczone naprzemian, przyczem litery napisu „Rzeczpospolita Polska" są naprzemian (w poszczególnych szeregach poziomych) to jaśniejsze to ciemniejsze od przezrocza papieru, otaczającego napis. Rysunek godła Państwa wykonany jest stale w linjach ciemniejszych od otaczającego go przezrocza.

Wymiar blankietów wekslowych wynosi 28 na 10,8 cm.

Blankiet wekslowy składa się z trzech części: z tekstu objaśniającego, z winiety oraz z przestrzeni, przeznaczonej na napisanie umowy wekslowej. Część trzecia w blankietach wekslowych, wymienionych w ustępie drugim niniejszego paragrafu pod 1), zawiera wydrukowany schemat umowy wekslowej.

Tekst objaśniający znajduje się na lewym węższym brzegu blankietu i składa się z trzech zdań, umieszczonych równolegle do owego brzegu. Zdanie pierwsze brzmi: „Urzędowy blankiet wekslowy"; zdanie drugie: „Cena wraz z dodatkiem 10% . . . . . gr . . . . ." względnie „ . . . . . zł", lub „ . . . . . . zł . . . . . gr"; zdanie trzecie: „Dla weksli, których suma nie przewyższa . . . . . . zł". Zdanie pierwsze i trzecie jest wykonane pismem angielskiem, zdanie drugie — kursywą.

Wymiar krańcowych punktów winiety wynosi 96,5 na 36 mm. Winieta składa się z trzech tarcz: górna i dolna są okrągłe, środkowa jest owalna. Tarcze: górna i środkowa posiadają tło ciemne, którego barwą jest właściwy kolor winiety (wymieniony w następnym ustępie niniejszego paragrafu); tarcza dolna posiada tło jasne, którego barwą jest kolor tła winiety, względnie przy blankietach wartości od 20 gr do 90 gr — tło białe. W tarczy górnej jest umieszczony biały orzeł polski, wyłaniający się z ciemnego tła tarczy. W tarczy środkowej znajduje się biały napis, równoległy do węższych boków blankietów, wyłaniający się z tła; napis ten brzmi: „OPŁATA STEMPLOWA GR . . . . . . GR", względnie „ZŁ . . . ZŁ" lub „ . . . ZŁ . . . GR". W tarczy dolnej znajduje się napis, równoległy do szerszych boków blankietu, wykonany barwą, stanowiącą właściwy kolor winiety; napis ten brzmi: „ . . . . GROSZY" względnie „ . . . . ZŁOTE" lub „ . . . . ZŁOTYCH" lub „1 ZŁOTY . . . . GROSZY", lub „ZŁOTE . . . . GROSZY". Wszystkie tarcze są ujęte w stylizowaną ornamentację z motywów roślinnych.

Na blankietach wartości od 20 gr do 90 gr włącznie winieta jest koloru granatowego. Na innych blankietach winieta jest dwukolorowa, a mianowicie: na blankietach wartości od 1 zł 20 gr do 2 zł 70 gr włącznie kolor właściwy winiety jest granatowy, a tło pomarańczowe; na innych blankietach kolor właściwy winiety jest czerwony, a tło zielone.

Schemat umowy wekslowej brzmi:

. . . . . ., dnia . . . . . 19 . . r. Na

. . . . zapłac . . . . za ten . . . .

weksel na zlecenie . . . . sumę

. . . .

. . . .

Płatny . . . .

§ 163. W przypadkach następujących:

1) gdy weksel ma być sporządzony: a) na zwykłym papierze lub b) na blankiecie wekslowym nieurzędowym lub c) na blankiecie wekslowym urzędowym, którego wartość jest niższa od opłaty, należącej się według sumy wekslowej, która ma być wpisana;

2) gdy bez uprzedniego uiszczenia opłaty stemplowej sporządzono pismo, nieopatrzone w żaden podpis, a zawierające nazwę „weksel", ewentualnie inne jeszcze cechy wekslu (art. 1 i 99 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1924 r. o prawie wekslowem Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 926), lecz nie wymieniające sumy wekslowej;

3) gdy pismo, zaopatrzone w jeden lub więcej podpisów, a zawierające nazwę „weksel", ewentualnie inne jeszcze cechy wekslu (art. 1 i 99 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej) lecz nie wymieniające sumy wekslowej, sporządzono po uprzedniem uiszczeniu opłaty stemplowej, wynoszącej (bez dodatku 10%) co najmniej 30 zł (a mianowicie zapomocą użycia urzędowego blankietu wekslowe-

go lub zapomocą znaczków stemplowych, skasowanych w sposób, podany w ustępie drugim niniejszego paragrafu lub w § 165) —

ma strona — celem uiszczenia opłaty (przypadki 1 a, 1 b, 2), względnie celem uzupełnienia kwoty już uiszczonej (przypadki 1c, 3) — przedstawić papier, niezapisany (przypadek 1 a), względnie blankiet wcale niewypełniony i niepodpisany (przypadki 1 b, 1 c) lub pismo (przypadki 2 i 3), kasie urzędu skarbowego (§ 17), oświadczając w przypadku „1 a", że na przedstawionym papierze ma być wystawiony weksel. Kasa przyjmuje kwotę, którą wymienia strona, a mianowicie: w znaczkach stemplowych, gdy ta kwota (bez dodatku 10%) nie przewyższa 300 zł, a w gotówce, gdy ta kwota (bez dodatku 10%) wynosi więcej niż 300 zł.

Kasa urzędu skarbowego umieszcza znaczki stemplowe na przedstawionym przez stronę papierze, a mianowicie — jeżeli złożono blankiet (przypadki 1 b, 1 c) lub pismo (przypadki 2 i 3) — na stronie odwrotnej, przy brzegu węższym; jeżeli (w przypadku 3) na stronie odwrotnej są już indosy, to znaczki stemplowe mają być umieszczone bezpośrednio poniżej ostatniego indosu tak, aby między nim a znaczkami nie było odstępu. Następnie kasa urzędu skarbowego kasuje znaczki stemplowe i umieszcza poniżej zaświadczenie wymieniające wartość nominalną użytych znaczków stemplowych.

W razie uiszczenia gotówką kasa urzędu skarbowego wręcza płatnikowi pokwitowanie oraz umieszcza na papierze, przedstawionym przez stronę (w miejscu, wskazanem w ustępie poprzednim) zaświadczenie, wymieniające kwotę uiszczoną, pozycję dziennika przychodu oraz datę uiszczenia.

W zaświadczeniu, umieszczonem na piśmie, które przedstawiła strona (ustępy drugi i trzeci), ma kasa urzędu skarbowego stwierdzić, że uiszczenie opłaty nastąpiło „od wekslu blanco".

§ 164. Jeżeli poza przypadkami, wymienionemi w § 163, uiszczenie opłaty od wekslu ma nastąpić zapomocą znaczków stemplowych lub gotówką, to strona ma przedstawić pismo, podlegające tej opłacie, urzędowi skarbowemu (§ 16). (Pismem takiem jest w szczególności tekst wekslu, wymieniający sumę wekslową, a niezaopatrzony w żaden podpis, jak również tekst wekslu trasowanego, płatnego na własne zlecenie wystawcy, zaopatrzony jedynie w podpis wystawcy).

Urząd ten — jeżeli należność (§ 19, punkt f; § 38, ustęp ostatni) nie przewyższa 300 zł — umieszcza na przedstawionem piśmie znaczki stemplowe, dostarczone przez stronę (w miejscu, wskazanem w ustępie drugim § 163) i je kasuje, a poniżej umieszcza zaświadczenie o wymiarze, wymieniające sumę wekslową, wymierzoną opłatę stemplową oraz wartość nominalną skasowanych znaczków stemplowych i zaopatrzone w datę, podpis funkcjonarjusza, który wymierzył opłatę, z wymienieniem jego stanowiska służbowego tudzież w pieczęć urzędową.

Gdy należność przewyższa 300 zł, to funkcjonarjusz urzędu skarbowego, który dokonał wymiaru, skierowuje płatnika do kasy urzędu skarbowego (§ 17) i w tym celu wręcza płatnikowi „kartkę wymiarową" (§ 39). Kasa urzędu skarbowego wręcza płatnikowi pokwitowanie oraz umieszcza na piśmie, podlegającem opłacie (w miejscu, wskazanem w ustępie drugim § 163) zaświadczenie o wymiarze, wymieniające sumę wekslową, kwotę wymierzoną przez urząd skarbowy, kwotę uiszczoną, pozycję dziennika przychodu oraz datę uiszczenia.

W razie wymierzenia przez urząd skarbowy opłaty stemplowej wraz z podwyżką i bądź całkowitego uiszczenia obu tych kwot bądź całkowitego uiszczenia opłaty pojedyńczej, wymienia się w zaświadczeniu o wymiarze (ustęp drugi i trzeci niniejszego paragrafu) tylko opłatę pojedyńczą jako kwotę wymierzoną.

Na pismach, podlegających opłacie od wekslu (art. 122), urząd skarbowy nie umieszcza pieczęci wpływu (§ 37).

§ 165. Jeżeli w przypadku poszczególnym kwota, która ma być uiszczona tytułem opłaty stemplowej od wekslu (bądź opłata pełna, bądź reszta należności, po potrąceniu kwoty częściowej, uiszczonej poprzednio) nie przewyższa 300 zł, to skasowanie znaczków stemplowych może być dokonane również przez notarjusza, przez Bank Gospodarstwa Krajowego, Pocztową Kasę Oszczędności, Państwowy Bank Rolny, Bank Polski, przez urzędy celne oraz przez te urzędy państwowe, banki prywatne i spółdzielnie, którym Minister Skarbu na to zezwolił.

Osoby, względnie urzędy, powyższe mogą kasować jedynie znaczki stemplowe, umieszczone na blankietach wekslowych (urzędowych albo nieurzędowych) oraz na pismach, zawierających co najmniej nazwę „weksel", ewentualnie inne jeszcze cechy wekslu (art. 1 i 99 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1924 r. o prawie wekslowem, Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 926); nie mogą więc kasować znaczków stemplowych, umieszczonych na zwykłym papierze wcale niezapisanym, lub za-

opatrzonym jedynie w podpis. Mogą kasować znaczki stemplowe na wekslach tylko przed upływem terminu, oznaczonego w art. 123.

Znaczki stemplowe umieszcza się na odwrotnej stronie wekslu (względnie blankietu wekslowego), a mianowicie przy brzegu węższym; jeżeli jednak na odwrotnej stronie wekslu, wystawionego zagranicą, są już indosy, to należy umieścić znaczki stemplowe bezpośrednio poniżej ostatniego indosu — tak, aby między nim a znaczkami nie było odstępu.

Znaczki stemplowe kasuje się przez wypisanie na każdym znaczku daty skasowania oraz umieszczenie pieczęci urzędowej notarjusza lub innego urzędu uprawnionego do kasowania, względnie pieczęci firmowej banku lub spółdzielni; pieczęć ma być tak wyraźna, aby dała się łatwo odczytać. Poniżej znaczków stemplowych należy umieścić następujące zaświadczenie: „Skasowano znaczki stemplowe za . . . . . zł . . . gr, słowami . . . . dnia . . . . 19 . . . r.". Zaświadczenie to ma być podpisane przez notarjusza, względnie przez tego funkcjonarjusza urzędu, banku lub spółdzielni, który dokonał skasowania.

Spółdzielnia, należąca do związku rewizyjnego (art. 68 i 70 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach, Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733) może — bez osobnego zezwolenia — kasować znaczki stemplowe na wekslach trasowanych, wystawionych przez spółdzielnię oraz na wekslach własnych, jeżeli te weksle (trasowane lub własne) są płatne na zlecenie spółdzielni lub na jej rzecz. Skasowanie znaczków stemplowych, umieszczonych na wekslu własnym, płatnym na zlecenie spółdzielni, należącej do związku rewizyjnego lub na jej rzecz, ma nastąpić w dniu otrzymania wekslu przez spółdzielnię; pozatem spółdzielnia ma przestrzegać wszystkich postanowień, zawartych w poprzednich ustępach niniejszego paragrafu.

Uprawnienia, przyznane w ustępie poprzednim spółdzielniom, służą również komunalnym kasom oszczędności (rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 339) oraz gminnym kasom pożyczkowo-oszczędnościowym (rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r., Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1069).

§ 166. Dłużnikami wekslowymi (art. 46, ustęp drugi art. 101 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1924 r. o prawie wekslowem, Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 926), obowiązanymi w myśl art. 125 do uiszczenia opłaty od wekslu są:

a) akceptant wekslu trasowanego, w szczególności też akceptant przez wyręczenie (art. 24, 25 oraz 55 — 57 prawa wekslowego),
b) każdy indosant wekslu trasowanego lub własnego (art. 10 — 19 oraz 101 prawa wekslowego), poręczyciel (art. 29 — 31 oraz 101 prawa wekslowego).

Do art. 127.

§ 167. Celem uiszczenia opłaty w wysokości 0,3% od przekazu (art. 126, punkt 1) należy pismo, podlegające tej opłacie, przedstawić urzędowi skarbowemu (§ 16).

Urząd skarbowy wymierzy opłatę pojedyńczą bez podwyżki, gdy mu przedstawiono:

1) pismo, nieopatrzone w żaden podpis (w szczególności też nieopatrzone w indos), a zawierające całkowity tekst przekazu, bądź przenośnego zapomocą indosu (t. j. wymieniającego osobę, na której zlecenie ma być dokonana zapłata) bądź zawierającego polecenie zapłacenia sumy przekazanej okazicielowi, lub

2) pismo, zaopatrzone jedynie w podpis przekazującego, zawierające całkowity tekst przekazu, płatnego na własne zlecenie przekazującego,

3) pismo, zaopatrzone jedynie w podpis przekazującego, zawierające całkowity tekst przekazu, płatnego osobie, wymienionej w przekazie, bez wzmianki, że zapłata ma nastąpić na zlecenie tej osoby.

4) przekaz, wystawiony zagranicą, zaopatrzony w podpis przekazującego, ewentualnie i w dalsze podpisy, jeżeli przedstawienie urzędowi skarbowemu nastąpiło, zanim na obszarze Polski została dokonana którakolwiek z czynności, wymienionych w ustępie drugim art. 123, względnie przed upływem tygodnia od wprowadzenia do Polski lub otrzymania w Polsce przekazu przez osobę, obowiązaną do uiszczenia opłaty w myśl ustępu piątego art. 127.

Uiszczenie opłaty następuje w sposób, wskazany w ustępach: drugim i następnych § 164.

Osoby i urzędy, wymienione w ustępie pierwszym § 165, mogą kasować znaczki stemplowe na pismach, wymienionych w ustępie drugim niniejszego paragrafu, jeżeli kwota, która być uiszczona tytułem opłaty stemplowej od przekazu (bądź opłata pełna, bądź reszta należności, po potrąceniu kwoty częściowej, uiszczonej poprzednio) nie przewyższa 300 zł. Kasowanie następuje w sposób, wskazany w ustępach: trzecim i czwartym § 165.

Do art. 128 ustawy o opłatach stemplowych oraz do art. 5 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 340).

§ 168. Celem uiszczenia opłaty od czeku należy pismo, podlegające tej opłacie, przedstawić urzędowi skarbowemu (§ 16).

Urząd skarbowy wymierzy opłatę pojedyńczą, bez podwyżki, gdy mu przedstawiono:

1) pismo, niezaopatrzone w żaden podpis (w szczególności też niezaopatrzone w indos), a zawierające całkowity tekst czeku, lub

2) pismo, zaopatrzone jedynie w podpis wystawcy, zawierające całkowity tekst czeku, płatnego na własne zlecenie wystawcy lub

3) czek, wystawiony zagranicą, zaopatrzony w podpis wystawcy, ewentualnie i w dalsze podpisy, jeżeli przedstawienie urzędowi skarbowemu nastąpiło, zanim na obszarze Polski została dokonana którakolwiek z czynności, wymienionych w ustępie drugim art. 123, względnie przed upływem tygodnia od wprowadzenia do Polski lub otrzymania w Polsce przekazu przez osobę, która według zasad, podanych w art. 125, jest obowiązana do uiszczenia opłaty.

Uiszczenie opłaty następuje w sposób, wskazany w ustępach: drugim i następnych § 164.

Ma zastosowanie ustęp ostatni § 167.

§ 169. Punkt 1 art. 128 nie ma zastosowania do czeków na okaziciela, wymieniających Pocztową Kasę Oszczędności jako trasata, wystawionych przez funkcjonarjuszów państwowych, a wręczonych przed dniem, oznaczonym datą wystawienia funkcjonarjuszowi państwowemu, upoważnionemu przez władzę przełożoną do podniesienia sum, wskazanych w owych czekach. Przepis powyższy ma zastosowanie również do czeków tego rodzaju, wystawionych przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

Do art. 132.

§ 170. W przypadku wspólności, nie wynikającej ani z dziedziczenia, ani z zapisu, ani z darowizny, ale opierającej się wyłącznie na innych tytułach — np. na kupnie, spółce (poza przypadkiem, przewidzianym w ustępie ostatnim art. 131), należy przedewszystkiem ustalić co do każdego uczestnika wartość brutto jego udziału (części idealnej):

a) w nieruchomościach, położonych w Polsce, b) w innego rodzaju przedmiotach (z wyjątkiem nieruchomości położonych zagranicą).

Następnie przez porównanie wartości części idealnej z wartością (brutto) części fizycznej, ustala się co do każdego uczestnika — osobno w zakresie nieruchomości i osobno w zakresie przedmiotów innego rodzaju — czy zachodzi nadwyżka (t. j. czy uczestnik otrzymał na skutek działu więcej z majątku wspólnego niż miał przed działem), czy też przydzielona mu część fizyczna równa się części idealnej lub jest od niej mniejsza. (Jest możliwe, że co do tego samego uczestnika działów okaże się nadwyżka w zakresie nieruchomości, a brak nadwyżki w przedmiotach innego rodzaju — lub odwrotnie).

Następnie sumuje się wszystkie ustalone w sposób powyższy nadwyżki w zakresie nieruchomości i od tej sumy wymierza się 4%. Od sumy zaś nadwyżek w zakresie przedmiotów innego rodzaju wymierza się 1%.

Przykład:

Trzy osoby (A, B, C) kupiły trzy budynki wraz z znajdującemi się w nich ruchomościami za 300.000 zł, z czego na budynki przypada 240.000 zł, na ruchomości 60.000 zł. Budynki obciążone długami hipotecznemi w wysokości 90.000 zł; czysta wartość całego majątku, podlegającego działowi, wynosi zatem 210.000 zł.

Każdy z nabywców przyczynił się do ceny kupna kwotą 70.000 zł, wobec czego wszystkie nabyte przedmioty należały do każdego z nich w jednej trzeciej części.

Następnie współwłaściciele dzielą się w ten sposób, że A otrzymuje jedną z nieruchomości, wartości 100.000 zł (obciążoną długiem w wysokości 40.000 zł), B drugą nieruchomość, wartości 90.000 zł (dług 30.000 zł), C trzecią — wartości 50.000 zł (dług 20.000 zł); prócz tego otrzymuje A niektóre ruchomości, których wartość wynosi 25.000 zł, B dalszą część ruchomości, które są warte 10.000 zł, C resztę — wartości 25.000 zł. (Przytem tytułem ceny wyrównania otrzymuje C od A gotówką 15.000 zł).

Celem obliczenia opłaty stwierdzamy, że wartość brutto części idealnej, należącej do jednego z współwłaścicieli, wynosi: co do nieruchomości — 80.000 zł (trzecia część z 240.000 zł), co do ruchomości — 20.000 zł (trzecia część z 60.000 zł). Z tego wynika, że w zakresie nieruchomości otrzymali więcej, niż mieli: A o 20.000 zł, B o 10.000 zł; w zakresie ruchomości zaś A i C — każdy o 5.000 zł. Nadwyżka wynosi zatem łącznie: w zakresie nieruchomości 30.000 zł, w zakresie ruchomości 10.000 zł.

Należy więc wymierzyć opłatę w wysokości 4% od 30.000 zł, t. j. 1.200 zł i w wysokości 1% od 10.000 zł, t. j. 100 zł, razem 1.300 zł.

§ 171. Gdy wspólność wynikła częściowo z dziedziczenia, zapisu lub darowizny, a częściowo z innych tytułów, to ustala się nadwyżkę w sposób, wskazany w § 170. Opłatę wymierza się tylko od tej części nadwyżki, która odpowiada stosunkowi, w jakim wartość udziałów, nie wynikłych z dziedziczenia, zapisu lub darowizny (lecz opierających się na innych tytułach) pozostaje do wartości całego majątku, podlegającego działowi.

Przykład:

Cztery osoby (A, B, C, D) kupiły wspólnie sześć nieruchomości, z których jedna znajduje się w Warszawie, druga w Łodzi, trzecia we Lwowie, czwarta w Krakowie, piąta w Poznaniu, szósta w Wilnie. Każda z tych osób złożyła 1/4 część ceny kupna, wobec czego owe nieruchomości należały do każdego ze współwłaścicieli w 1/4 części. Następnie zmarła osoba A, a spadek po niej przypadł w połowie jej dwom synom (E, F). Potem E kupił od osoby B jej udział w owych sześciu nieruchomościach. Nakoniec współwłaściciele (C, D, E, F) dzielą się w ten sposób, że C otrzymuje nieruchomości: łódzką i wileńską, E lwowską, krakowską i poznańską, F warszawską; D otrzymuje spłatę w gotówce. Wartość poszczególnych nieruchomości jest w dniu sporządzenia pisma, stwierdzającego umowę o dział, następująca: nieruchomości warszawskiej 500.000 zł, łódzkiej 400.000 zł, lwowskiej 300.000 zł, krakowskiej 200.000 zł, poznańskiej i wileńskiej po 100.000 zł. Wartość łączna wynosi zatem 1,600.000 zł, z czego C otrzymuje 500.000 zł, E 600.000 zł, F 500.000 zł. Z wartości łącznej w kwocie 1,600.000 zł przypada 400.000 zł na udziały, wynikające ze spadkobrania, reszta (1,200.000 zł) na udziały, wynikające z kupna.

Celem obliczenia opłaty stwierdzamy:

a) co do osoby C — że wartość brutto jej udziału w majątku wspólnym wynosi 400.000 zł, że zatem na skutek otrzymania części fizycznej wartości 500.000 zł ujawniła się nadwyżka w kwocie 100.000 zł;

b) co do osoby E — że wartość brutto jej udziału wynosiła: z tytułu spadku połowę z 400.000 zł, a zatem 200.000 zł i z tytułu kupna: 400.000 zł, razem 600.000 zł, że zatem — wobec otrzymania części fizycznej wartości również 600.000 zł — nadwyżki niema;

c) co do osoby F — że wartość brutto jej udziału (opierającego się wyłącznie na spadkobraniu) wynosiła 200.000 zł, że zatem — na skutek otrzymania części fizycznej wartości 500.000 zł — jest nadwyżka w kwocie 300.000 zł. Suma nadwyżek wynosi zatem 400.000 zł.

Ponieważ zaś — jak już stwierdziliśmy wyżej — wartość udziałów, opierających się na kupnie, wynosi 3/4 całości, przeto należy uiścić tytułem opłaty: 4% od 300.000 zł, t. j. 12.000 zł

Do art. 137.

§ 172. Na mocy punktu 14 artykułu 137 są wolne od opłaty: a) pokwitowania, tyczące się należności spółdzielni za towary, dostarczone lub dostarczyć się mające członkowi, albo należności członka za towary, sprzedane spółdzielni lub jej oddane do komisowej sprzedaży (choćby członek był spółdzielnią), w szczególności znaczki, wydawane przez spółdzielnię celem kontroli zakupów członkowskich, jako też pokwitowanie w przedmiocie sumy wypłaconej przez spółdzielnię członkowi wzamian za towar jej zwrócony, b) pokwitowania, które spółdzielnia kredytowa wydaje członkom w przedmiocie całkowitej lub częściowej spłaty pożyczki lub w przedmiocie uiszczenia odsetek

Pokwitowania, wymienione w punkcie a), są wolne od opłaty tylko wówczas, gdy sprzedaż lub zakupno towaru przez spółdzielnię mieści się w granicach jej działalności określonej statutem.

Do art. 141.

§ 173. Przepisy punktu 2, względnie 3 art. 141 tyczą się w szczególności: a) takich podań, wystosowanych do polskich urzędów konsularnych, które wniesiono nie do urzędu konsularnego bezpośrednio, lecz za pośrednictwem urzędu państwowego, mającego siedzibę w Polsce; b) podań, złożonych w urzędzie konsularnym, a wystosowanych do urzędu państwowego, mającego siedzibę w Polsce. Podania takie podlegają opłatom konsularnym (§ 17 rozporządzenia ministerjalnego z dnia 1 kwietnia 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 474 oraz ustęp 5 uwag do poz. 52 taryfy, załączonej do tegoż rozporządzenia). W przypadkach, wymienionych w punkcie a), stosuje się taryfę opłat konsularnych (a nie ustawę o opłatach stemplowych) do wszelkich podań, należących do zakresu działania urzędów konsularnych, a zatem nietylko wówczas, gdy petent (w napisie podania lub jego treści) wystąpił z wnioskiem, aby podanie zostało przesłane urzędowi konsularnemu, ale także wówczas, gdy urząd, mający siedzibę w Polsce, do którego podanie wniesiono, mimo braku takiego wniosku, odstąpił podanie właściwemu urzędowi konsularnemu

W myśl punktu 11 art. 141 nie podlegają opłatom stemplowym podania, wnoszone do urzędów państwowych w postępowaniach, wymienionych w §§ 1, 2, 3 i 4 rozporządzenia Ministrów: Robót Publicznych i Skarbu z dnia 28 września 1927 r. o opłatach za czynności urzędowe, dokonywane na zasadzie ustawy elektrycznej (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 865); w myśl art. 154 (ustępu drugiego) nie podlegają opłatom stemplowym świadectwa urzędowe, wydawane w wymienionych postępowaniach. Podania o zezwolenie na budowę lub uruchomienie zakładu elektrycznego podlegają opłatom w myśl art. 145, względnie 146 (punktu 1), a zezwolenia opłacie stemplowej w myśl art. 154 (ustępu pierwszego).

W myśl punktu 13 art. 141 są wolne od opłaty podania w sprawach pożyczek państwowych.

Do art. 142.

§ 174. W myśl punktu 1 są wolne od opłaty podania, wnoszone w postępowaniu, unormowanem ustawą z dnia 1 lipca 1926 r. o aktach (metrykach) urodzenia dzieci nieznanych rodziców na obszarze byłego zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 413).

W myśl punktu 9 (a mianowicie na mocy postanowienia, wyrażonego słowami: „w sprawach, tyczących się pomocy kredytowej dla osadników") są wolne od opłaty wszelkie podania w sprawie pomocy finansowej, udzielonej osadnikom na podstawie działu VIII ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) lub na podstawie art. 19 (punktu „a" ustawy z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 236).

Załatwienie podania mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty stemplowej, a mianowicie na tej podstawie, że uiszczenie opłaty nie jest możliwe bez dotkliwego uszczerbku majątkowego (art. 142, punkt 17), urząd, załatwiający podanie, winien umotywować zapomocą notatki na referacie załatwienia.

Do art. 149 i 151.

§ 175. Celem uiszczenia opłaty od podania zapomocą znaczków stemplowych należy na pierwszej stronicy, a w razie wniesienia w dwu lub więcej egzemplarzach: na pierwszej stronicy jednego egzemplarza, nakleić znaczki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat, należących się od wszystkich egzemplarzy, tudzież od odpisów podania oraz od wszystkich załączników.

W razie uiszczenia opłaty gotówką w kasie urzędu skarbowego i wydania petentowi osobnego kwitu kasowego — kasa nie umieszcza już pokwitowania na samem podaniu.

§ 176. Urzędnik biura podawczego winien w razie uiszczenia opłaty zapomocą znaczków stemplowych (art. 151, zdanie pierwsze) skasować te znaczki, jeżeli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono albo usunięto z nich oznaki skasowania poprzedniego. W celu skasowania należy albo a) na każdym znaczku stemplowym wycisnąć pieczęć urzędową w ten sposób, aby część pieczęci znajdowała się na znaczku, część zaś poza nim na papierze, albo b) każdy znaczek stemplowy przekreślić nakrzyż, bądź atramentem bądź zapomocą pieczątki (kasownika) w ten sposób, aby końce linij znajdowały się poza znaczkami, na papierze.

O ile przyjęcie podania lub otwarcie koperty, w której ono się mieści, następuje poza biurem podawczem, kasuje znaczki stemplowe urzędnik, przyjmujący podanie lub otwierający kopertę, albo urzędnik, przezeń upoważniony.

Znaczki stemplowe, skasowane w sposób, podany w poprzednich dwóch ustępach, ulegają ponownemu skasowaniu zapomocą wypisania daty skasowania atramentem na znaczkach przez urzędnika, któremu poruczono załatwienie podania lub przez urzędnika przezeń upoważnionego — z wyłączeniem jednak urzędnika biura podawczego (ustęp pierwszy niniejszego paragrafu).

Opłata w kwocie 20 gr za pokwitowanie z przyjęcia podania (art. 149) ma być uiszczona przez naklejenie znaczków stemplowych na tem pokwitowaniu i skasowanie ich w sposób, podany w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

§ 177. Przy wniesieniu podania drogą telegraficzną (art. 151, ustęp drugi), urząd nadawczy umieszcza po podpisie nadawcy uwagę: „stempel . . . . zł".

Urząd nadawczy kasuje znaczki stemplowe odciskiem stempla kalendarzowego.

Urzędy, powołane do przyjmowania telegramów, nie odmawiają przyjęcia telegramów nieostemplowanych. Nie jest też ich rzeczą badać, czy poszczególne podanie telegraficzne podlega opłacie i w jakiej wysokości. Mają jednak przy telegramach, zawierających podania, wystosowane do urzędów państwowych, a niezaopatrzonych w znaczek stemplowy,

zwrócić uwagę nadawcy, że może uiścić opłatę stemplową, naklejając na blankiecie telegraficznym znaczki stemplowe odpowiedniej wartości. O ileby nadawca mimo tej uwagi nie zaopatrzył telegramu w znaczek stemplowy, urząd nadawczy stwierdzi to, umieszczając po podpisie nadawcy uwagę: „Stempla odmówiono".

Uwagi, wymienione w ustępach pierwszym i trzecim niniejszego paragrafu, wlicza się do ogólnej liczby płatnych wyrazów.

Do art. 152.

§ 178. Jeżeli od podania, wniesionego przez osobę, która ma zamieszkanie lub siedzibę na obszarze Polski, wcale nie uiszczono opłaty lub uiszczono ją niedostatecznie, to należy — o ile § 180 nie postanawia inaczej — postąpić w sposób następujący:

Urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, umieszcza na niem uwagę „Kancelarja wezwie . . . . do uiszczenia opłaty . . . . . . zł . . . . gr (wzór 11)".

Kancelarja sporządza wezwanie na druku w formie karty pocztowej, ułożonym według wzoru 11 i wysyła je pocztą, poczem umieszcza poniżej polecenia uwagę: „Wysłano dnia . . . ."

Adresat winien przy odbiorze zawiadomienia uiścić pojedyńczą opłatę pocztową, przypadającą według taryfy za kartkę pocztową. Jeśliby odmówił uiszczenia, to poczta zwraca pismo jako niedoręczone urzędowi wysyłającemu, który ma pismo to przechować przy podaniu.

W razie dodatkowego uiszczenia opłaty kancelarja notuje na podaniu datę dostarczenia znaczków stemplowych lub nadesłania kwitu kasowego i kasuje znaczki stemplowe w sposób, wskazany w ustępie pierwszym § 176, względnie przykleja kwit kasowy do podania. Urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, kasuje znaczki stemplowe w sposób wskazany w ustępie przedostatnim § 176.

§ 179. Zasadniczo nie należy przedsiębrać żadnych czynności urzędowych, zmierzających do załatwienia podania, zanim petent nie uczyni zadość wezwaniu w przedmiocie dodatkowego uiszczenia opłaty (§ 178). W przypadkach jednak, w których wstrzymanie załatwienia groziłoby niebezpieczeństwem niemożności załatwienia przychylnego, wolno wydać zarządzenie tymczasowe — oczywiście z równoczesnem wystosowaniem zawiadomienia w myśl § 178.

Załatwienie tymczasowe mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty urząd winien umotywować — zapomocą notatki, umieszczonej na referacie załatwienia.

§ 180. Odpowiedź ostateczna na podanie (czyli właściwe załatwienie podania) może nastąpić zasadniczo tylko w razie uiszczenia opłaty.

Od tej zasady zachodzą wyjątki:

a) jeżeli za załatwieniem mimo nieuiszczenia opłaty przemawiają względy publiczne lub wzgląd na poważny interes petenta;

b) jeżeli wniesienie podania stanowi czynność, dla której jest ustanowiony termin prekluzyjny.

W przypadkach, wymienionych wyżej w punktach a), b), należy załatwienie mimo nieuiszczenia opłaty stemplowej umotywować zapomocą notatki na referacie załatwienia oraz umieścić na tymże referacie uwagę: „Kancelarja wezwie . . . . do uiszczenia opłaty . . . . . . zł . . . . gr (wzór 12)".

Kancelarja sporządza w dwóch egzemplarzach wezwanie na druku w formie kartki pocztowej, ułożonym według wzoru 12 i doręcza jeden z tych egzemplarzy za dowodem doręczenia. W przypadku doręczenia za pośrednictwem poczty należy wezwanie wysłać jako przesyłkę poleconą za zwrotnem poświadczeniem odbioru. Adresat winien przy odbiorze wezwania uiścić pojedyńczą opłatę pocztową, przypadającą według taryfy za kartkę pocztową, za polecenie i za zwrotne poświadczenie odbioru. Jeżeliby odmówił uiszczenia opłat, poczta pomimo to wezwanie doręcza za pokwitowaniem na zwrotnem poświadczeniu odbioru i na pocztowym dowodzie odbioru, a nieuiszczoną opłatę pocztową ściąga w drodze administracyjnej.

Po wysłaniu wezwania kancelarja umieszcza na referacie załatwienia, poniżej polecenia wymienionego w ustępie drugim niniejszego paragrafu, uwagę „Wysłano dnia . . . . ."

Drugie egzemplarze wezwań według wzoru 12 kancelarja przechowuje w osobnej okładce pod napisem „Podania nieostemplowane". Nadchodzące dowody doręczenia należy dołączyć do odnośnych wezwań.

Po dostarczeniu przez petenta znaczków stemplowych, względnie kwitu kasowego, kancelarja postępuje w sposób, podany w § 178.

Jeżeli petent mimo upływu dwóch tygodni od doręczenia mu wezwania nie dostarczył znaczków stemplowych ani kwitu kasowego,

kancelarja umieszcza na egzemplarzu wezwania, pozostałym w urzędzie, uwagę: „Opłaty do dnia . . . . nie uiszczono", zaopatruje tę uwagę w podpis i w pieczęć urzędową, poczem ów egzemplarz wezwania wraz z dowodem doręczenia przesyła temu urzędowi skarbowemu (§ 16), w którego okręgu petent ma mieszkanie lub siedzibę; urząd skarbowy zarządza następnie przymusowe ściągnięcie opłaty wraz z karą za zwłokę (ustawa z dnia 31 lipca 1924 r. Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), którą oblicza za czas od upływu czterech tygodni po doręczeniu wezwania.

§ 181. Jeżeli wcale nie uiszczono opłaty od podania, wniesionego — bez pośrednictwa polskiego urzędu konsularnego — przez osobę, zamieszkałą zagranicą, lub uiszczono opłatę niedostatecznie, to podanie ma być mimo to załatwione, a odpowiedź na podanie ma być przesłana temu urzędowi konsularnemu Rzeczypospolitej Polskiej, w którego okręgu petent ma mieszkanie lub siedzibę; urząd, który załatwił podanie, podaje urzędowi konsularnemu kwotę, której nie uiszczono. Urząd konsularny doręcza odpowiedź petentowi za pobraniem opłaty konsularnej, przewidzianej w pozycji 60 (ustępie 1b) taryfy opłat konsularnych (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 49, poz. 474).

Do art. 153.

§ 182. Urząd, do którego wniesiono podanie, względnie ten urząd, który wystosował wezwanie do uiszczenia opłaty, przesyłając izbie skarbowej wniosek o zwrot opłaty, ma dołączyć podanie — ewentualnie też inne akta, będące w związku, jeżeli zdaniem urzędu potrzebne są do rozstrzygnięcia. Izba skarbowa zawiadamia o rozstrzygnięciu petenta oraz urząd, który przesłał wniosek o zwrot i zarazem zwraca temu urzędowi jego akta.

Do art. 155.

§ 183. Opłacie stemplowej w wysokości 1 zł, przewidzianej w punkcie b) artykułu 155, podlegają: 1) wyciągi i inne świadectwa z ksiąg metrykalnych, prowadzonych na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego (oprócz opłaty stemplowej należy uiścić opłatę w myśl ustawy niemieckiej z dn. 6 lutego 1875 r., Dz. Pr. Rzeszy str. 23, względnie w myśl rozporządzenia, wydanego na mocy ustawy z dnia 22 listopada 1921 r., Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 721); 2) wyciągi i inne świadectwa z ksiąg metrykalnych, prowadzonych na pozostałym obszarze Państwa, jeżeli Państwo nie ponosi kosztów utrzymania urzędu stanu cywilnego, wydającego świadectwo.

Do art. 156 (punktu 1).

§ 184. Punkt 1 artykułu 156 tyczy się tylko tych przypadków, w których nadanie obywatelstwa zależy wyłącznie od uznania władzy (art. 8 i 9 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 44, oraz art. 14 rozporządzenia z dn. 7 czerwca 1920 r. Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 320).

Poświadczenie obywatelstwa polskiego, służącego pewnej osobie z mocy ustawy (art. 11 powołanego rozporządzenia z 1920 r.) podlega opłacie w wysokości 5 zł, przewidzianej w art. 154; poświadczenie takie jest wolne od opłaty, jeżeli tyczy się obywatelstwa, nabytego drogą opcji, opartej na traktacie międzypaństwowym (punkt 1 artykułu 160 w związku z punktem 16 artykułu 142).

Do art. 156 (punktu 5).

§ 185. Opłacie w wysokości 3 zł podlegają: 1) koncesja na handel starzyzną (art. 8, punkt 10, rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468), 2) licencja na przemysł okrężny, polegający na sprzedaży towarów lub na wykonywaniu drobnych świadczeń natury przemysłowej (art. 45, punkty 1 i 3 powołanego rozporządzenia).

Licencja na przemysł okrężny, polegający na skupywaniu w celu odprzedaży towarów u innych osób niż u kupców albo w innych miejscach niż w przeznaczonych do sprzedaży towarów (art. 45, punkt 2, powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej) podlega opłacie w wysokości 10 zł.

Koncesja na przemysł gospodni (art. 8, punkt 6, powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej) podlega opłacie w wysokości 10 zł jeżeli ma za przedmiot hotel, dom zajezdny lub pensjonat z ilością pokojów, wynoszącą nie więcej niż pięć.

Koncesja na wyrób, naprawę lub sprzedaż narzędzi mierniczych w celach zarobkowych (§ 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 lipca 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 630) podlega opłacie w wysokości 5 zł.

Zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa widowiskowego sposobem objazdowym, podlega opłacie: a) w wysokości 5 zł, jeżeli zostało udzielone na obszar jednego powiatu, b) w wysokości 20 zł, jeżeli obejmuje obszar jednego województwa, c) w wysokości 30 zł, jeżeli obejmuje obszar większy, niż jedno województwo.

Do art. 157.

§ 186. Opłata, przewidziana w art. 157, nie może przewyższać kwoty, obliczonej w ten sposób, że powierzchnię wszystkich stronic, ustaloną w centymetrach kwadratowych, dzieli się przez 875, a liczbę, tą drogą otrzymaną, mnoży się przez właściwą stawkę, wymienioną w art. 157. Jeżeli z podziału przez 875 wynika liczba cała z ułamkiem, to zaokrągla się ją wzwyż do najbliższej liczby całej.

Do art. 160 i 161.

§ 187. Jeżeli urząd, wydający świadectwo, nie żąda opłaty stemplowej, gdyż świadectwo jest wolne od opłaty na mocy art. 160, to ma zaznaczyć w aktach powód uwolnienia od opłaty.

Urząd, wydający świadectwo wolne od opłaty stemplowej — celem przedstawienia go instytucji ubezpieczeń przymusowych niemajątkowych — ma zaopatrzyć je w adnotację, wymieniającą instytucję, której świadectwo ma być złożone, a ułożoną według następującego schematu: „Wydano celem przedstawienia . . . . dla stwierdzenia uprawnień ubezpieczeniowych".

Osoba, posiadająca świadectwo, wymienione w ustępie poprzednim — jeżeliby chciała przedstawić je nie instytucji ubezpieczeń społecznych, lecz innej osobie — ma uprzednio nakleić na świadectwie znaczki stemplowe, których wartość równa się opłacie, należnej od świadectwa oraz skasować je przez przepisanie swem nazwiskiem i datą skasowania.

Do art. 161.

§ 188. W razie uiszczenia opłaty od świadectwa zapomocą znaczków stemplowych urząd, wydający świadectwo, nakleja znaczki stemplowe na świadectwie i kasuje zapomocą pieczęci urzędowej.

Wyjątek stanowią świadectwa, wymienione w art. 156. Znaczki stemplowe, dostarczone do tych świadectw, mają być naklejone na właściwym akcie, pozostającym w urzędzie, który wydaje świadectwo; jeżeli urząd ten zapisuje świadectwa tego rodzaju do specjalnego rejestru, to znaczki stemplowe mogą być również umieszczane w tym rejestrze. Uiszczenie opłaty zapomocą znaczków stemplowych, umieszczonych na akcie lub w rejestrze, ma być poświadczone na świadectwie.

§ 189. W razie doręczenia świadectwa za pośrednictwem polskiego urzędu konsularnego osobie, zamieszkałej zagranicą, mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty, urząd, który świadectwo sporządził, podaje należną kwotę urzędowi konsularnemu, który pobiera tę kwotę jako opłatę konsularną (pozycja 60, punkt 2, taryfy opłat konsularnych, załączonej do rozporządzenia z dnia 1 kwietnia 1928 r., Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 474).

CZĘŚĆ TRZECIA.

Przepisy końcowe.

1. Odroczenie płatności.

Do art. 177.

§ 190. Izba skarbowa może zezwolić na odroczenie płatności na czas nie dłuższy niż dwa lata, licząc od dnia, w którym opłatę stemplową, względnie podwyżkę, należy uiścić w myśl art. 20, 21, 28, 30—33, 42 i 59.

Urząd skarbowy (§ 16) może zezwolić na odroczenie płatności na czas nie dłuższy niż 3 miesiące:

a) opłaty pojedyńczej, nie przewyższającej 100 zł,

b) podwyżki, nie przewyższającej 300 zł.

W razie odroczenia płatności na mocy art. 177 (przez Ministra Skarbu lub przez izbę skarbową) urząd skarbowy (§ 16) na żądanie posiadacza pisma, które podlega opłacie odroczonej, umieści na tem piśmie poświadczenie o odroczeniu płatności. Poświadczenie takie podlega opłacie stemplowej w kwocie 5 zł (art. 154).

2. Przepis kompetencyjny.

§ 191. Postanowienia ustawy o opłatach stemplowych oraz niniejszego rozporządzenia, tyczące się izby skarbowej, mają zastosowanie na obszarze województwa śląskiego do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego.

3. Maszynowe wytłaczanie znaków stemplowych.

§ 192. W § 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r. w sprawie maszynowego wytłaczania znaków stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 349) zdanie pierwsze ustępu drugiego otrzymuje brzmienie następujące: „Karta stemplowa jest sporządzona z kartonu i ma wymiar 27 × 171 mm (z wahaniem do 1 mm)".

W tymże § 8 (ustępie przedostatnim) wyrazy „§ 23 rozporządzenia z dnia 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713) w brzmieniu § 5 rozporządzenia z dn. 27 grudnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 130, poz. 780)" zostają zastąpione wyrazami: „§ 26 rozporządzenia

z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842)".

W temże rozporządzeniu w § 12, w zdaniu drugiem, wyraz „opłat" zastępuje się wyrazem „kart".

Po § 12 umieszcza się następujący nowy paragraf:

„§ 12a. Jeżeli uprawnienie do uiszczania opłat stemplowych zapomocą maszynowego wytłaczania znaków stemplowych (§ 5) ustało na skutek odwołania (§ 5, ustęp ostatni) lub zrzeczenia się, to płatnik ma w ciągu trzech dni od doręczenia mu decyzji w przedmiocie odwołania zezwolenia na maszynowe wytłaczanie znaków stemplowych, względnie równocześnie z wniesieniem podania, zawierającego zrzeczenie się uprawnienia, dostawić do urzędu skarbowego maszynę wraz z księgą kontroli kart stemplowych (§ 11). Właściwy funkcjonarjusz tego urzędu stwierdza stan obu liczników, otwiera zamek urzędowy oraz bierze w przechowanie urzędowe sygnet, służący do wytwarzania „znaku stałego" (§ 9, punkt 4), kartę stemplową, jeżeli znajduje się w maszynie, zużytą część taśmy kontrolnej oraz klucz od zamka urzędowego. Jeżeli w chwili dostawienia maszyny do urzędu skarbowego znajdująca się w maszynie karta stemplowa nie jest całkowicie zużytkowana, to należy dokonać stemplowania próbnego, wyczerpującego całkowicie niezużytkowaną część wartości karty stemplowej; papier, na którym zostały wykonane próbne odciski należy zaopatrzyć w pieczęć urzędu skarbowego oraz w adnotację: „Stemplowanie próbne; załącznik do protokółu z dnia . . . . ."; następnie należy obie strony tego papieru, o ile nie są zajęte przez próbne odciski i powyższą adnotację, przekreślić nakrzyż. Po stwierdzeniu zapomocą protokółu wykonania powyższych czynności oraz stanu liczników w chwili dostawienia maszyny do urzędu skarbowego i ewentualnie po dokonaniu stemplowania próbnego oraz po wypełnieniu kolumn 5 — 12 w księdze kontroli kart stemplowych należy maszynę wraz z księgą kontroli zwrócić płatnikowi.

Jeżeli licznik główny — według stwierdzonego w protokóle stanu w chwili dostawienia maszyny do urzędu skarbowego — wymienia sumę wyższą od obliczonej na podstawie licznika ubocznego, to płatnik ma wnieść różnicę do kasy urzędu skarbowego bez wezwania, w ciągu tygodnia od sporządzenia protokółu. W razie niedotrzymania tego terminu zostanie wymierzona należna kwota wraz z podwyżką pięciokrotną (art. 42 ustawy o opłatach stemplowych) zapomocą nakazu płatniczego (art. 33. punkt 3, powołanej ustawy).

Jeżeli zaś w chwili dostawienia maszyny do urzędu skarbowego znajdowała się w maszynie karta stemplowa, jeszcze nie zużytkowana całkowicie i wobec tego urząd skarbowy dokonał stemplowania próbnego, wyczerpującego niezużytkowaną część wartości karty stemplowej, to urząd skarbowy wyda płatnikowi drogą wymiany (§ 14) znaki stemplowe, których wartość nominalna równa się wartości nominalnej znaków, wytworzonych drogą stemplowania próbnego".

§ 14 powołanego rozporządzenia z dnia 25 lutego 1932 r. uzupełnia się następującym zdaniem końcowem: „§ 94 rozporządzenia z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842) nie ma zastosowania".

4. Przepisy przejściowe.

Do art. 3.

§ 193. Art. 3 ustawy o opłatach stemplowych oraz §§ 2 i 3 niniejszego rozporządzenia stosuje się również wówczas, jeżeli pismo pierwsze sporządzono przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych, a pismo drugie — lub jeszcze późniejsze — w czasie obowiązywania tej ustawy. W takim przypadku strona ma (w razie wątpliwości) udowodnić uiszczenie od pisma pierwszego opłaty, obliczonej według przepisów, które obowiązywały w czasie sporządzenia pisma pierwszego.

Do art. 5, 21 i 179.

§ 194. Od pism, sporządzonych zagranicą przed dniem 1 stycznia 1927 r., nie pobiera się opłaty, jeżeli przed tym dniem uiszczono opłatę według przepisów dotychczasowych.

Do art. 9.

§ 195. Do umowy, wymienionej w art. 9, zawartej przed dniem 1 stycznia 1927 r., stosuje się postanowienia ustawy o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413), o ile chodzi o świadczenia, które na mocy umowy mają być wykonywane w czasie od dnia 18 maja 1932 r. Do świadczeń, które na mocy takiej umowy stały się wymagalne w czasie od dnia 1 stycznia 1928 r. do dnia 17 maja 1932 r. włącznie, ma zastosowanie § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 914).

Do art. 10 i 11.

§ 196. Obecne brzmienie punktów „b" i „e" oraz ustępu drugiego art. 10 (Dz. U. R. P.

z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) ma zastosowanie również do pism, sporządzonych w czasie od dnia 1 stycznia 1927 r. do dnia 17 maja 1932 r. włącznie. Jeżeli przed dniem 1 listopada 1932 r. uiszczono kwotę, nie przewyższającą należności, obliczonej według pierwotnego brzmienia powołanych przepisów (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 98, poz. 570), a przewyższająca należność według brzmienia obecnego, to zwrot różnicy nie nastąpi.

Art. 11 w brzmieniu pierwotnem (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 98, poz. 570) ma zastosowanie do pism, sporządzonych przed dniem 18 maja 1932 r. również w razie zastosowania zdania pierwszego niniejszego paragrafu.

Do art. 18 oraz do § 23.

§ 197. Aż do dalszego zarządzenia mogą być używane znaczki stemplowe wartości 50 zł, 40 zł, 20 zł, i 5 gr, sporządzone według wzorów, opisanych w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1924 r. (Monitor Polski Nr. 142, poz. 412). Dystrybutor znaków stemplowych (§ 24) może w razie sprzedaży nieparzystej ilości znaczków stemplowych po 5 gr. zażądać za jeden z tych znaczków 6 gr.

Znaczki stemplowe wartości 10 zł, 5 zł, 3 zł, 2 zł, 30 gr, 20 gr i 10 gr, sporządzone według wzorów, opisanych w powołanem obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca 1924 r., mogą być używane tylko do dnia 31 grudnia 1932 r. włącznie.

Znaczki stemplowe, wyszczególnione w ustępie poprzednim, a nie użyte celem uiszczenia opłaty stemplowej do dnia 31 grudnia 1932 r. włącznie, zostaną wymienione na znaki stemplowe, będące w obiegu, w razie przedstawienia ich do wymiany do dnia 31 stycznia 1933 r. włącznie. Przytem mają zastosowanie §§ 90 — 93.

Do art. 52.

§ 198. Jeśli umowę, wymienioną w punkcie 1 art. 52, zawarto ustnie przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych, a pisemne stwierdzenie nastąpiło w czasie obowiązywania tej ustawy, to opłatę, uiszczoną według przepisów dotychczasowych, zalicza się na poczet opłaty, która się należy według ustawy o opłatach stemplowych.

Jeśli opłata według przepisów dotychczasowych wynosi więcej, niż przewidziana w ustawie o opłatach stemplowych, to zwrot nadwyżki nie nastąpi.

Do art. 63.

§ 199. Przewłaszczenie — względnie wyrok, wymieniony w § 894 niemieckiej procedury cywilnej, mający za przedmiot przewłaszczenie — nie podlegają opłacie również wówczas jeżeli przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych sporządzono pismo, stwierdzające czynność prawną, z której wynika obowiązek przewłaszczenia i bądź uiszczono daninę publiczną, należącą się według przepisów które obowiązywały poprzednio, bądź pismo owo według przepisów dawniejszych nie podlegało opodatkowaniu.

Przepis powyższy stosuje się odpowiednio do oświadczenia zgody (ustęp drugi art. 63).

Do art. 73 i 90.

§ 200. Do rachunków i innych pism, wymienionych w art. 72 oraz w ustępie drugim art. 90, stwierdzających wykonanie zawartych przed dniem 1 stycznia 1927 r. umów sprzedaży ruchomości lub umów o świadczenie usług, stosuje się ustawę o opłatach stemplowych (Dz. U R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413), jak gdyby umowa, której wykonanie pisma te stwierdzają, została zawarta w czasie obowiązywania powołanej ustawy.

Do art. 88.

§ 201. Na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny niemiecki, obowiązują nadal §§ 2 — 5 oraz 7 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1927 r. (Dz. U. R. P Nr. 34, poz. 303).

Do art. 124 oraz do §§ 162 — 164.

§ 202. Urzędowe blankiety wekslowe. sporządzone według wzorów, opisanych w rozporządzeniach Ministra Skarbu z dnia 28 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 515) i z dnia 23 września 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz 775), w § 155 rozporządzenia z dnia 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713) oraz w rozporządzeniu z dnia 11 czerwca 1929 r. (Dz U. R. P. Nr. 52, poz. 423), mogą być używane tylko do końca marca 1933 r.

Urzędowe blankiety wekslowe, wyszczególnione w ustępie poprzednim a nie użyte celem uiszczenia opłaty stemplowej do końca marca 1933 r., zostaną wymienione na znaki stemplowe, bądące w obiegu, w razie przedstawienia ich do wymiany do końca kwietnia 1933 r. Przytem mają zastosowanie §§ 90 — 93. a o ile chodzi o blankiety, wymienione w § 89— również § 94.

Aż do dalszego zarządzenia kasa urzedu skarbowego (§ 163) może na wniosek płatnika pobrać opłatę stemplową od wekslu gotówką. względnie urząd skarbowy (§ 164) może na wniosek płatnika zarządzić pobranie opłaty

stemplowej od wekslu gotówką w przypadkach poszczególnych, w których należność (§ 19, punkt f; § 38, ustęp ostatni) nie przewyższa 300 zł, ale przewyższa 100 zł.

Aż do dalszego zarządzenia będą w obiegu również urzędowe blankiety wekslowe, różniące się tylko tem od opisanych w § 162, że tekst objaśniający (ustęp szósty § 162) nie zawiera wyrazów: „wraz z dodatkiem 10%".

Do art. 135.

§ 203. Ustęp drugi art. 135 stosuje się również wówczas, jeżeli punktacje sporządzono przed wejściem w życie ustawy o opłatach stemplowych, pismo zaś stwierdzające umowę, sporządzono w czasie obowiązywania tej ustawy.

Jeżeli opłata, uiszczona według przepisów dotychczasowych, wynosi więcej niż opłata, która stała się wymagalna w czasie obowiązywania ustawy o opłatach stemplowych, zwrot nadwyżki nie nastąpi.

Do art. 171.

§ 204. Na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego pozostaje w mocy tymczasowo (w myśl ustępu ostatniego art. 171 oraz ze względu na art. 1 § 2, ustęp 1 konwencji niemiecko-polskiej, dotyczącej Górnego Śląska z dnia 15 maja 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 371), § 29 niemieckiej ustawy osadniczej, ogłoszonej rozporządzeniem Ministra Reform Rolnych z dnia 21 października 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 796).

5. Wejście w życie.

§ 205. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 listopada 1926 r. zawierające przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713) *) wraz z późniejszemi zmieniającemi je przepisami.

Minister Skarbu:
(—) **Wł. Zawadzki**

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) **Bronisław Pieracki**

Minister Sprawiedliwości:
(—) **Czesław Michałowski**

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) **Sew. Ludkiewicz**

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) **Zarzycki**

Kierownik Ministerstwa Komunikacji:
(—) **M. Butkiewicz**

Minister Opieki Społecznej:
(—) **Hubicki**

Minister Spraw Zagranicznych:
(—) **August Zaleski**

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) **Boerner.**

---

*) Dz. Urz. Min. P. i T. Nr. 6 z 1927 r., poz. 19.

Załączniki do rozp. Min. Skarbu z dn. 10 października 1932 r.

Wzór Nr. 1.
do § 26.

Zamówienie dystrybutora znaków stemplowych

Imię i nazwisko (firma, nazwa) oraz siedziba dystrybutora:

Rodzaj znaków stemplowych

Ilość znaków	Cena za sztukę zł	gr	Wartość ogólna zł	gr	Ilość znaków	Cena za sztukę zł	gr	Wartość ogólna zł	gr
Suma A					Suma B				
(wypełnia urząd)					Suma A				
Należność w kwocie zł gr					Razem suma A i B . .				
zapisano w dz. rozch. zn. st. pod poz.					Dodatek 10% . . .				
dnia 19 r.					Prowizja 3% od sumy A i B .				
Księgowy Skarbnik					Resztę należności				

słowami

przy niniejszem składam.

dnia

(Podpis zamawiającego)

Powyższe znaki stemplowe otrzymałem

dnia 19 r

(podpis odbiorcy)

Wzór Nr. 1615
Min. Skarbu

For. 5 sz. A — 210×148 mm.

Wzór Nr. 2
do §§ 40 i 46.

DEKLARACJA

celem uiszczenia opłaty stemplowej gotówką.

Przy niniejszem składam sumę zł ______ gr ______ słowami ______

______ tytułem opłaty stemplowej od ______

______

______

______

Nazwisko i imię (firma, nazwa) oraz dokładny adres płatnika ______

______ dnia ______ 19 ______ r.

Podpis osoby która wnosi opłatę

Wzór Nr. 1616
Min. Skarbu

For. 5 sz A—210×148 mm.

Notarjusz .... w ....

Wzór Nr. 3 do § 63.

WYKAZ WPŁYWÓW NA DOCHÓD MINISTERSTWA SKARBU

za miesiąc .... 19.... r.

Nr. kolumny			Kolumna	zł	gr
1			Pozycja niniejszego wykazu		
2			Nr. repertorjum (rejestru notarjalnego)		
3			Data czynności urzędowej		
4			Data pobrania opłaty (lub podatku od darowizn)		
5			Przedmiot opłaty (lub podatku od darowizn)		
6			Podstawa wymiaru	Zł	gr
7	POBRANE KWOTY	OPŁATY STEMPLOWE	od przejścia własności nieruchomości	Zł	gr
8			od spółek	Zł	gr
9			od weksli	Zł	gr
10			niewymienione w kolumnach 7—9	Zł	gr
11			podwyżki	Zł	gr
12			Podatek od darowizn	Zł	gr
13			Dodatek 10%	Zł	gr
14			UWAGI		

Notarjusz ______________________

Wzór Nr. 4
do § 64.

w ______________________

dnia ______________ 19 ___ r.

Nr. __________

Do

Kasy Urzędu Skarbowego / Opłat Stemplowych

w ______________________

Wpłacam przy niniejszem za czas od ______________ do ______________

(pozycje wykazu wpływów od ______________ do ______________ włącznie) na rachunek

Ministerstwa Skarbu:

tytułem opłat stemplowych od przejścia własności nieruchomości zł ______ gr ______

" " " " spółek ______________ zł ______ gr ______

" " " " weksli ______________ zł ______ gr ______

" " " " wyżej niewymienionych ______ zł ______ gr ______

" podwyżek " ______________ zł ______ gr ______

" podatku od darowizn ______________ zł ______ gr ______

" dodatku 10% ______________ zł ______ gr ______

" dodatku komunalnego w myśl art. 16 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu p. VIII art. 1 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 223) zł ______ gr ______

razem ______________ zł ______ gr ______

słowami ____

Podpis i pieczęć notarjusza

Nazwa urzędu

Wzór Nr. 5.
do §§ 78 i 82.

Liczba aktu, przy którym znajduje się zakwestjonowane pismo

Do
Urzędu Skarbowego

Do
Urzędu Opłat Stemplowych

w

ZAWIADOMIENIE

o dostrzeżonem naruszeniu ustawy o opłatach stemplowych

1. Rodzaj pisma, miejsce i data wystawienia, przedmiot, imiona i nazwiska (względnie firmy lub nazwy) oraz możliwie dokładne adresy osób, które pismo podpisały, względnie osób obowiązanych do uiszczenia opłaty.
2. Imię, nazwisko (względnie firma lub nazwa) i możliwie dokładny adres osoby, która przedstawiła zakwestjonowane pismo urzędowi oraz data wniesienia tego pisma, względnie osoby, u której zakwestjonowano pismo przy kontroli stemplowej.
3. Nazwa urzędu, któremu przesłano zakwestjonowane pismo i data przesłania.
4. Na czem polega naruszenie ustawy (w szczególności wymienienie opłaty należnej oraz kwoty uiszczonej). Uzasadnienie tej opinji.

dnia r.

Podpis

Wzór Nr. 1617
Min. Skarbu
Form. 4 sz. A—210×297 mm.

Wzór Nr. 6
do § 90.

(wypełniono przykładowo)

WYKAZ ZNAKÓW STEMPLOWYCH

przedstawionych celem wymiany przez ....

....

(imię i nazwisko oraz dokładny adres).

Pozycja	Rodzaj znaków stemplowych	Kategorja wartości		Ilość sztuk	Wartość łączna		Uwagi
		zł	gr		zł	gr	
1	Znaczki stemplowe . .	—	50	23	11	50	
2	"	1	—	27	27	—	
3	"	3	—	30	90	—	
4	Blankiety wekslowe . .	—	60	10	6	—	
5	"	6	—	18	108	—	
6	Blankiet wekslowy z naklejonym znaczkiem stemplowym łącznej wartości				9	—	
7	Blankiet wekslowy, stwierdzający uiszczenie opłaty gotówką, łącznej wartości				12	—	
				Razem .	263	50	

Wzór Nr. 1618.
Min. Skarbu

For. 5 sz. A — 210×148 mm.

Wzór Nr. 7.
do § 116.

Firma ______________________________

Rejestr opłat stemplowych od licytacyj.

1	2	3	4		5	6
Pozycja	Data licytacji	Określenie przedmiotu sprzedanego	C E N A		Opłata stemplowa w wysokości 0,2%	U W A G I
			zł	gr		

Wzór Nr. 8.
do § 124.

Rejestr opłat stemplowych od obrotu papierów wartościowych.

1	2	3	4	5	6	7	8	9		10		11
Pozycja	Data zapisania do właściwej księgi handlowej (kol. 8)	Nazwisko i imię (firma, nazwa)		Określenie papierów wartościowych			Określenie księgi handlowej, do której zapisano tranzakcję	Kwota wzięta za podstawę wymiaru		Opłata stemplowa		U W A G I
		zbywcy (sprzedawcy i t. p.)	nabywcy (kupującego i t. p.)	rodzaj	ilość sztuk	wartość nominalna		zł	gr	zł	gr	

Wzór Nr. 9.
do § 129.

Firma ....

Rejestr opłat stemplowych od najmu skrzynek depozytowych.

1	2	3	4	5	6		7
Pozycja	Data zawarcia umowy	Nazwisko i imię (firma, nazwa) klienta	Okres, na który skrzynkę wynajęto	Cena najmu za cały czas, wymieniony w kolumnie 4	Opłata stemplowa		UWAGI
					zł	gr	

Firma przedsiębiorstwa okrętowego

Nazwisko i imię przedstawiciela, względnie pełnomocnika lub komisanta

Wzór Nr. 10.
do § 130.

REJESTR OPŁAT STEMPLOWYCH

od dokumentów, uprawniających do jazdy statkiem morskim, za miesiąc 19 r.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16		17		18
Pozycja	Określenie umożliwiające odszukanie sprawy w księgach lub w aktach przedsiębiorstwa prowadzącego rejestr	Data zapisana do rejestru	Nazwisko i imię podróżnego; miejscowości, określające początek i koniec podróży	Numer biletu okrętowego	Numer prepaidu	Numer wizy urzędu emigracyjnego	Nazwa okrętu. Port, z którego okręt odszedł. Data odejścia	Data stornowania umowy o przewóz	Waluta, w której należność została uiszczona przedsiębiorstwu okrętowemu	Podstawa wymiaru							Opłata stemplowa		UWAGI
										w razie wypełnienia kolumny 8			W razie wypełnienia kol. 9						
										należność za przewóz statkiem morskim	należność za inne usługi, do których przedsiębiorstwo okrętowe się zobowiązuje	Suma kolumn 11 i 12	kwota, którą przedsiębiorstwo okrętowe potrąciło w przypadku stornowania	Przerachowanie na walutę polską kwoty, wymienionej w kolumnie 13 względnie 14, jeżeli w kol. 10 jest wymieniona waluta obca					
										Kwota w walucie, wymienionej w kolumnie 10				kurs przerachowania	kwota				
															zł	gr	zł	gr	

Wzór Nr. 11.
do § 178.

(strona pierwsza).

dnia 193 r.

L.

Przy wnoszeniu opłaty należy przedstawić niniejsze zawiadomienie lub powołać się na powyższą liczbę.

Przy podaniu z daty 19 r. w przedmiocie

brak opłaty stemplowej w kwocie zł gr.

Należy złożyć w podpisanym urzędzie znaczki stemplowe wartości powyższej lub zamiast nich kwit którejkolwiek kasy urzędu skarbowego z uiszczenia gotówką kwoty powyższej z dodatkiem 10%.

W przeciwnym razie podanie nie będzie załatwione.

(Określenie urzędu i oddziału kancelaryjnego) (Podpis)

(strona druga).

P.

ul.

poczta

Urzędownie.
Opłatę pocztową uiści adresat.

Wzór Nr. 1890
Min. Skarbu
For. 6 szt. A—105×148 mm.

Wzór Nr. 12.

do § 180.

(strona pierwsza).

dnia 193 r.

L.

Przy wnoszeniu opłaty należy przedstawić niniejsze zawiadomienie lub powołać się na powyższą liczbę.

Przy podaniu z daty 19 r. w przedmiocie

brak opłaty stemplowej w kwocie zł gr.

Należy złożyć w podpisanym urzędzie znaczki stemplowe wartości powyższej lub zamiast nich kwit którejkolwiek kasy urzędu skarbowego z uiszczenia gotówką kwoty powyższej z dodatkiem 10%. W razie niedostarczenia znaczków stemplowych lub kwitu kasowego w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia niniejszego wezwania nastąpi ściągnięcie przymusowe powyższej kwoty wraz z karą za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi.

(Określenie urzędu i oddziału kancelaryjnego) (Podpis)

(strona druga).

Urzędownie. Za zwrotnem poświadczeniem odbioru.
Opłatę pocztową uiści adresat.

P.

ul.

poczta

Wzór Nr. 1619.
Min. Skarbu

For. 6 — 105 × 148 mm.

Adres Administracji: MINISTERSTWO POCZT I TELEGRAFÓW.

Warszawa, Plac Napoleona Nr. 8, II p., pokój Nr 1.

PRENUMERATA NA ROK 1932 WYNOSI:

roczna 12 zł	**półroczna 6 zł**	**kwartalna 3 zł**

CENY OGŁOSZEŃ ZA TEKSTEM OD WIERSZA 1 MM. SZPALTY REDAKCYJNEJ GR 15, TABELARYCZNE GR. 30.

ZA TERMINOWY DRUK OGŁOSZEŃ ADMINISTRACJA NIE ODPOWIADA

KONTO CZEKOWE W P. K. O. Nr. 30027.

Drukarnia Państwowa Nr. 62080. **Cena 1 zł 50 gr.**